

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

F.C.W.

Litt.
Sv.

EX LIBRIS

Folke C:son Weijdling

GUSTAF JANSON

AFFÄREN COSTA NEGRA

ROMAN

FÖRRA DELEN

STOCKHOLM 1910
AKTIEBOLAGET LJUS

ISAAC MARCUS'
BOKTRYCKERI-
AKTIEBOLAG
STOCKHOLM
1910

FÖRRA DELENS INNEHÅLL

FÖRSTA AFDELNINGEN

EN STORT ANLAGD AFFÄR

	SID.
KAP. I FIRMAN HARRISON & BROWN	5
” II AFFÄREN COSTA NEGRA	16
” III GAMLA OCH NYA TIDERS AFFÄRER	32
” IV MOLN VID HORIZONTEN	47

ANDRA AFDELNINGEN

MINOR OCH KONTRAMINOR

KAP. V GEORGE GÖR UPPTÄCKTER	60
” VI DEN FARLIGASTE BLAND FIENDERNA	76
” VII DON JUAN ALCOSTA	93
” VIII ETT NATTLIGT ÖFVERFALL	111
” IX FÖRSÅTET	127
” X RÄTTE MANNEN I RÄTTA ÖGONBLICKET	142
” XI FILOSOFEN, ÄFVENTYRAREN, UPPTÄCKTSRESANDEN M. M. J. COX	157
” XII STRIDEN I URSKOGEN	176
” XIII GULDSTADEN	190
” XIV FÖRBEREDELSE TILL FÄRDEN	206
” XV TÅGURSPÅRINGEN	227

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

THE

REIGN OF

THE

FÖRSTA AFDELNINGEN
EN STORT ANLAGD AFFÄR.

FÖRSTA KAPITLET

FIRMAN HARRISON & BROWN.

Sedan en vecka tillbaka visade termometern sällan under $+40^{\circ}$ Celsius. Hela Newyork var en glödande ugn och de, som tvingades att stanna i metropolen, släpade sig dåsiga och utmattade fram efter gatornas skuggsidor, såvida de ej föredrogo att dygnet om ligga till sängs i sina bostäder, där alla fönster öppnats på vid gafvel för att om möjligt åstadkomma en smula drag. Vid hvarje äfven den minsta rörelse pressades svetten fram genom porerna, under det att kläderna klubbade vid kroppen.

Staden hade efter en natt, under hvilken kvicksilfverpelaren envist hållit sig vid $+35^{\circ}$, vaknat utan den vanliga arbetslusten. Hvad som nödvändigt måste göras förrättades dåsigt och ointresserad. Ingen trängsel rådde vid tågens eller spårvagnarnas hållplatser, och vandrarna skredo framåt i en takt, som osökt påminde om begravningsprocessionens. Alla ansikten ägde det trötta, pinade uttryck, som är en följd af dålig sömn. Endast någon enstaka gång strök en slapp pust mellan husraderna, en het och fuktig varning, som antydde att allt lätt kunde bli ännu värre.

Bland alla andra, som skredo från sofrummets kväfvade luft till kontorets lika kväfvande atmosfär, kom George Harrison utför 26:te gatan. Han hade i ett anfall af dödsföraktande trots föregående afton gjort en utflykt till Central Park och åsett trängseln och villervallan därstädes. Tusentals människor hade flytt från hyreskasernerna inne i staden och för några dygn slagit upp sina bopålar på parkens gräsmattor. Han hade sett familjefäder i bara skjortan sitta på tomma packlårar och röka, under det hushållens öfriga medlemmar liknöjda för allt flämtande lågo rundt omkring. George försökte skratta, när han erinrade sig en värdig irländsk patriark, som endast iklädd sitt långa skägg och en mattstump med en tåt fastbunden kring lifvet, tronade bland sin talrika afkomma bredvid en praktfull växtgrupp. Han afstod från skrattet och strök frånvarande bort några svett droppar, hvilka blotta tanken på en dylik kraftansträngning framkallat. Stel och allvarlig skred han vidare med tankarna på dessa olyckliga, som hettan jagat från deras hem. Tusenden hade de sista dygnen sökt en tillflykt i de offentliga parkerna. Behofvet af ett enda andedrag frisk luft och några timmars sömnlignande dvala tvingade dem därtill. Att konvensans icke existerade bland dessa hopar, som med madrasser, täcken och filter dragit ut och lägrat sig på de stora gräsmattorna, var själfklart. Män, kvinnor och barn exponerade sig i de lättaste nattdräkter, och George antog på goda grunder, att komiska scener utspelades öfver allt. Ifall det inte varit så ansträngande, skulle han vid tanken på hvad han sett omigen försökt skratta. Men då kom han ihåg jämmern från de många hundra barnen. De små ledo fruktansvärdt af hettan. Den gångna veckan hade varit ohygglig, och trots välgörenhets-sällskapens isutdelningar och de täta gratissändning-

arna af fattiga mödrar och hela barnkaravaner till landsbygden hotade en epidemi att bryta ut i staden. George kostade på sig en misslynt hufvudskakning, när han vek rundt ett hörn.

— Hvarför stannar jag egentligen i det här helvetet? mumlade han. Nästa sekund erinrade han sig fadern och dennes sedan en månad bekymrade min. Det var något som grämde den gamle, något, hvarpå han grubblade natt och dag. — Affären går inte, tänkte George slappt. — Nåja, ingenting går i den här fördömda hettan. Ja, hm, hvad det är, vet jag inte. Jag vet bara, att gubben absolut behöfver en månad vid hafvet. Jag får lof att tala allvarligt med honom redan denna dag. Och i kväll sätter jag honom på tåget och skickar honom till mor och systrarna.

Nöjd med att ha bestämdt sig för något tog George ut stegen. En half minut senare hängde han vid en bardisk och sväljde girigt ett glas isvatten. Det blef naturligtvis att svettas ännu mer efteråt, men han stod ej ut med denna infernaliska hetta. Tjugu steg från baren tog han spårvagnen uppför Broadway och blef inklämd mellan en rad passagerare, hvilka samtliga tycktes ha inlåtit sig på en täflan i transpiration.

Fem minuter efteråt lämnade George sin plats och dök in i portgången till ett fjortonvåningars affärshus. Bland massan af anslag och skyltar kring ingången nickade han i tankarna åt en, hvars enkelhet fördelaktigt skilde den från alla de andra, hvilka genom alnshöga bokstäfver eller skrikande färger sökte draga uppmärksamheten till sig. Den var gammal och litet nött, men det framhöll så mycket tydligare dess soliditet bland dessa firmor från gårdagen.

HARRISON & BROWN

stod det på skylten. Inte ett ord mer. Det behöfdes heller ej. Gammal välkänd kolonialvaruaffär, grundlagd för hundra år sedan. Det ägde dock en viss betydelse att kunna räkna sina anor så långt tillbaka, särskildt i ett tidevarf, då affärer som startades på morgonen litet emellan gingo omkull före kvällen.

Lifvad af svalkan i porthvalfvet lät George åter sina tankar glida öfver till fadern.

— Han skall resa i kväll, sade den unge mannen bestämdt, när han tog hissen till sjätte våningen. — Brown och jag kunna mycket väl sköta de löpande göromålen. Brown är femton år yngre än gubben, och den här infernaliska hettan tar väl slut en gång. Det där var ju två skilda saker, men ingen kan begära, att man tänker logiskt och med sammanhang just nu.

Han var framme och steg in i en rymlig sal med åtta stora fönster. Vid hvar och ett af dessa stod en dubbelpulpet, och vid hvarje pulpet hängde två bokhållare. Hälsningen från chefens son besvarades med korta, sömniga hufvudböjningar.

— Dålig natt, sade George förstående och ett sakta mummel steg från pulpeterna, där sexton pennor beagnade tillfället att stanna och hvila ett ögonblick.

— Någoting särskildt? frågade George i förbigående en äldre, mumietorr man vid sista pulpeten.

— Ja och nej, svarade den gamle bokhållaren och sänkte rösten till en hviskning, under det han fortsatte. — Mr Harrison ser sjuk ut.

— Jag tycker också, att han ej varit sig lik en tid, sade George och stannade. — Ni tror väl inte . . . ? Hvad han fruktade, att den andre skulle tro, visste han inte riktigt och avslutade för den skull meningen med ett ljud, som kunnat betyda ungefär hvad som helst.

— Det är nu tredje morgonen, mr Harrison varit på sitt rum före kontorspojken. — Den gamle bokhållaren, som varit i firmans tjänst en hel mans-ålder och följaktligen kände alla dess hemligheter, skakade bekymrad sitt hufvud.

— Hvad säger ni, är far redan här?

Bokhållaren blinkade varnande utåt kontoret och nickade sedan med en energi, som bragte det tunna håret på hans hufvud i oordning.

— Jag skall språka allvarligt med honom, sade George och styrde liksom för att genast sätta sitt beslut i verkställighet kurs mot ett inre rum. Sedan han bytt ut sin kavaj mot kontorsrocken, gick han vidare och trädde efter en lätt knackning in till fadern.

— Nej, är ni också här, Brown? hälsade han öfverraskad, då han fann firmans andre delägare före sig. — Goddag, far! Jag inbillade mig att du var hemma och försökte sofva, eljes hade jag naturligtvis sagt god morgon till dig, innan jag gick hit. — Det hade ej undgått honom, att de bägge kompanjonerna vid hans inträde afbrutit sitt samtal midt i en mening. George satte sig på kanten af faderns skrifbord och betraktade den gamle. — Hur är det med dig, far? Du har varit så tystlåten en tid. Och så är din hy gul, otäckt gul, tycker jag. Någonting åt lefvern?

Fadern skakade otåligt sitt hufvud.

— Men jag ser på dig, att du inte är frisk, envisades sonen.

— Värmen . . . värmen, svarade den äldre Harrison och såg ut genom fönstret framför sig.

George kände sin fars sätt för väl att fästa sig vid hans ord. — Du borde sannerligen tänka litet på dig själf, återtog sonen. — Och om du inte kan för-mås till det, borde du åtminstone tänka på mor och systrarna.

— Hm, harklade sig fadern.

— Du ser klen ut. Tycker inte ni det också, Brown? vände George sig till denne.

Kompanjonen hade stigit upp från stolen, där han setat, och gått fram till fönstret.

— Precis hvad jag sade er far för en vecka sedan, utlät han sig.

— Där hör du, far! — George gled ned från bordet och gick mot fadern. Han tog dennes ena hand och drog honom upp från hans plats. — Seså, nu följer du mig. Om två timmar går tåget. Taga vi en bil hem, hinna vi lagom för att packa ned litet af dina saker och sedan till stationen. Före kvällen är du hos mor och får sofva ut.

— Sofva, sade fadern bittert och gjorde sig lös från sonens grepp. — Du vet inte, du... Han gick bort till kompanjonen och hviskade i dennes öra en fråga, som George af grannlagenhet bemödade sig att icke höra.

Brown skakade på hufvudet. Men när frågan upprepades, gaf han ett samtyckande svar.

Harrison senior återvände långsamt till skrifbordet och sjönk ned på stolen framför detsamma. En kort stund satt han med ansiktet gömdt i händerna. Sedan rätade han upp sig, som om han fattat sitt beslut och till hvarje pris ämnade genomföra det.

George sträckte äfven på sig, han förstod att något öfverraskande skulle följa.

— Min gosse, började den gamle — en olycka har drabbat oss... jag menar firman.

George såg hastigt bort till Brown. Dennes breda rygg ingaf en känsla af trygghet, och sonen fick det intrycket, att fadern misstagit sig och följaktligen öfverdref.

— Första december är det jämnt hundra år sedan George Milford Harrison här i Newyork grundade firman. Jag har länge hyst den förhoppningen,

att vi med en större festlighet skulle tillåtas fira bemärkelsedagen. I stället ser det ut, som om affären måste stoppa.

George tog ofrivilligt ett steg närmare liksom för att protestera.

Den gamle hejdade honom med en åtbörd.

— Det är hårdt, så mycket mer som min dröm alltid varit att kunna öfverlämna en solid och aktad firma till dig. Fem generationer af släkten Harrison ha innehaft och ledt firman, den sjätte får själf bryta sig sin bana.

Brown hostade borta vid fönstret.

Harrison senior gjorde ett kort uppehåll och såg frågande på honom. Då kompanjonen ej sade något, fortsatte han.

— Lyckligtvis har du fått uppfostran och . . .

Brown vände sig tvärt om.

— Har ni något att säga? afbröt Harrison sig själf.

— Ja. Låt mig berätta hur det förhåller sig!

Harrison senior böjde samtyckande på hufvudet.

— Låt oss börja från början och framför allt afhålla oss från sentimentala utvikningar, sade Brown med en raskhet, som högst betydligt skilde sig från den äldre kompanjens långsamma och cirklade uttryckssätt samt dessutom visade, att han var en helt annan man än denne. — Affär är affär, ingenting annat. Sätt er ner, George! Och blif inte förargad i fall jag, som är yngre än er far, nödgas skamfila honom en smula. Jag gör det inte af elakhet. Nu till saken! Först och främst fram med hufvudboken. Jag vill med siffror bestyrka mina uppgifter. Nu för tiden är det endast siffror som tala. — Bred och trygg gick Brown till det massiva kassaskåpet, som stod inmuradt i rummets ena hörn, och öppnade dess dörr.

Under det han sysslade med böckerna däri, granskade George uppmärksamt sin far.

Den gamle satt rak och ståtlig vid skrifbordet. Det tunna hvita håret lågslätt öfver hjässan med tvenne omsorgsfullt friserade bucklor vid hvardera örat. Nedanför tinningarna växte de hvita, tättklippta polisongerna. Blicken var beslöjad och förlorade sig i ett obestämdt fjärran. Den antydde en drömmare och sangviniker, något som ej jäfvades af munnens vecka linje.

George, som kände hvarje liten detalj i faderns ansikte, tyckte sig märka, att tröttheten hos honom var både andlig och kroppslig. Den föreföll större än han förut befarat och en plötslig aning kom sonen att skälfta till. Det var säkerligen värre än han trott, gamle James P. Harrison skulle ej suttit så stel och nedslagen, om det hela blott rört en tillfällig rubbning i affärens gång. Allra minst hade han låtit kompanjonen, som eljes vanligen underordnade sig hans vilja, taga ordet på ett sådant sätt. George gaf fadern en uppmuntrande blick, som denne likväl ej märkte. Därefter vände han sig mot Brown, hvilken tagit fram böckerna och just lade dem på skrifbordet.

Den femtiårige Brown tillhörde ett helt annat slag af människor än den sirlige och alltid nästan ängsligt putsade Harrison. Den senare var typen för en af de gamla välvilliga och älskvärda herrar, som regelbundet besöka sin kyrka hvar söndag och andäktigt lyssna till modepredikantens vackra fraser. Brown däremot hade troligen ytterst sällan besökt en kyrka och då endast af misstag eller för att undgå en oväntad regnskur. Hans kraftiga, bredaxlade gestalt förde tanken på förströelser af allt annat än andlig art. Han satte tydligen värde på god mat, starka cigarrer och föraktade inte heller

ett glas vin, förutsatt att detta var af prima beskaffenhet. Han var ungtkarl, enligt egen uppgift emedan han tyckte för mycket om kvinnorna att gifva sig. George visste, att hans privatlif var sådant, att fadern ej gillade det, och hade följaktligen endast umgåtts obetydligt med honom, något, som Brown själf skänkte sitt tysta bifall.

George lät blicken glida från faderns trötta, utpinade drag till Browns runda ansikte. Han betraktade dennes utstående framtänder i öfverkäken. De sköto upp läppen, så att munnen alltid hölls öppen och visade tvenne rader starka, gula betar, hvilka syntes äga förmågan att bita i hvad som helst. Dessa tänder karakteriserade ägaren, och det var ej utan anledning man i affärskretsar påstod, att det Brown huggit tag i, släppte han aldrig.

George nickade tyst. Tvenne större kontraster än de båda kompanjonerna var svårt att leta upp. Browns grofva bulldogsfysionomi kompletterade på visst sätt Harrisons litet petiga nobless. George nickade om igen och sade sig, att fadern öfverdref.

Med en smäll lade Brown hufvudboken på skrifbordet och slog upp sidan 63.

— Nu sätta vi oss och börja, sade han och tog plats. — En gång måste vi ändå tala ut, och det kan lika gärna ske i dag som längre fram. Det är min åsikt. — Han använde ofta uttrycket: »det är min åsikt» och beledsagade det alltid med ett litet knytnäfsslag mot närmaste fasta föremål. Hade han intet lämpligt sådant till hands, dunkade han sig själf på knäskålarna. — Nu till saken! fortfor han. — Er far har den egenheten att till den grad tänka på framtiden och det förflutna, att han ofta glömmer det närvarande. Däri gör han orätt. Ingenting är för oss så viktigt som det närvarande.

Harrison senior gjorde en rörelse, som om han tänkt yttra något.

— Det är min åsikt, klippte Brown af och gaf sin högra knäskål en försvarlig dunk. — Nå, för att göra honom till viljes, skall jag offra några minuter på det förflutna. Sedan taga vi itu med det närvarande. Er farfars farfar, George, startade den här firman. Han gjorde det som en hel karl, något vackrare kan inte jag säga om honom. Hans son fortsatte i hans fotspår och arbetade upp affären, och hans son gjorde i sin ordning detsamma. Och efter honom följde i sin tur Harrison den fjärde. Men med förlof sagdt, han var inte tidsenlig. Det visade sig bäst vid kraschen på sjuttioalet. Han följde ungefär samma principer som sin farfar, han var gudbevars så fördömdt hederlig, att han nästan blifvit utfattig på kuppen. Han blef det inte, och det är min fars förtjänst. Innan vi gå vidare, kunna vi gärna komma öfverens om, att hvad som ansågs ohederligt år 1800, var inte blott tillåtet 1870 utan äfven nödvändigt. Det är min åsikt, Harrison. Tiderna hade förändrats, och affärsmetoderna med dem. Ben Brown var ett slughufvud, och där den andre George Milford Harrison 1870 endast såg ruin och undergång, där fann firmans förste Brown sin chance. Det blef gudskelof ett ordentligt krig borta i Europa, och 72 hade firman ridit ut stormen och var solidare än någonsin. Nå, den George gick omsider till sina fäder, och hans son tog vid, där fadern slutat. Oss emellan var det nog gamle Ben Brown, som under hela hans tid och de tio första åren därefter skötte allt. Så gick också han för femton år sedan, och jag, William Brown, ryckte in på hans plats. Då var det ni, Harrison, som blef chefen. Nå, ni har aldrig låtit mig känna er öfverlägsenhet, det kommer jag att minnas, så länge jag lefver. Blir

jag gift en gång, och får en son, skall han lära sig, att Harrison är numro ett i firman. Men därför skall inte Brown vara någon nolla. Det är min åsikt. — Han drog fram ett jättestort cigarrfodral ur en innerficka och bjöd åhörarna, sägande. — Jag talar alltid bättre, då jag röker.

Den äldre Harrison skakade afböjande på hufvudet, men George valde ut en af de lättare cigarrerna till vänster i fodralet. Själf tog Brown en svart, fuktig på andra sidan. Så snart han tändt den och dragit några bloss, började han på nytt.

— Nu äro vi vid det närvarande. Och då vill jag genast säga er, George, att firman inlåtit sig på en galgaffär. Med en sådan menar jag den sorts affär, där man kan riskera hela det insatta kapitalet, men också vinna tre- eller fyrdubbelt, kanske ända mer. Det kan hända, att jag varit för het. Och för ögonblicket ser det ut, som om summan vore förlorad.

— Hur stor är den? frågade George andlöst.

— 1,200,000 dollars, hvarken mer eller mindre.

— Så mycket?

— Ren vinst i rundt tal tre gånger så mycket, svarade Brown snabbt. — Det tar ut hvartannat.

— Men...!

— Inga men.

— Och affären? pustade George, som kände, att hans kallblodighet höll på att öfvergifva honom...

— Costa Negra.

— Hvad... jag förstår inte riktigt.

— Republiken Costa Negra. — Brown drog ur den rymliga innerfickan på sin kontorsrock en karta, som han bredde ut på bordet bredvid sig. — Se hit! uppmanade han och pekade på en grön fläck ett stycke söder om ekvatorn. — Här ha vi Central-Amerika.

George nickade och ansträngde sig för att fatta.

ANDRA KAPITLET

AFFÄREN COSTA NEGRA.

Och här ligger Costa Negra, fortsatte Brown i samma andedrag. — Hör nu uppmärksamt på, så att jag slipper taga om! För ungefär ett år sedan såg ni en tid bortåt dagligen en liten svartmuskig herre här på kontoret. Han uppförde sig ungefär, som jag antar att en lindrigt berusad gräshoppa gör. Det är förmodligen vanligt nere i hans hemland, och jag säger ingenting om den saken. Det var general Mayores Naguiera. Han har en hel rad namn till, men pressen känner honom endast som Naguiera, och då kan ingen begära, att andra heller skola göra det. Landet vimlar af skälmar, och ju större sådana de äro, desto högre militär grad inneha de. Generalen hyste den föreställningen, att han bättre än någon bland sina landsmän passade till president. Det gör alla generaler där nere. Ibland händer det att en öfverste också får samma idé. Då begriper ni väl, att följderna blir revolution och inbördes krig och hvarjehanda i den vägen. Som landet räknar betydligt öfver en million invånare, och det finns en general på tusen jämte dubbeit så många öfverstar, kan man lugnt påstå, att det är litet oroligt där nere. Inbördeskriget betraktas egentligen som republikens normala tillstånd.

George höjde handen för att hejda Browns svada, men denne lät sig ej bekomma.

— Men landet äger också oerhörda naturliga rikedomar, och de äro för mig det viktigaste. Tänk

bara på kaffet, kryddorna och malmen! Den, som lyckas slå Costa Negras grufvor under sig, blir mång-millionär på kuppen. Det var det, som bestämde mig. Nå, landet hemsöks ju litet emellan af cykloner, jordbäfningar och åskväder, det tog jag naturligtvis äfven i betraktande, men det oaktadt fann jag en penningplacering fördelaktig. Generalen inledde underhandlingarna med mig på ett tusan så finurligt sätt, det bör medgifvas. Ja, till en början skrånade han om patriotism och sitt olyckliga folks förtryck och den dåvarande presidentens tyranni. — Dålig affär, min gubbe, svarade jag. — Firman befattar sig hvarken med patriotism eller humanitet, utan med kolonialvaror och befraktningar. Men för en gångs skull kan den gå från sina vanor och göra en kupp. Ställ säkerhet för risken, och är den stats-skuld republiken under inga förhållanden kan slingra sig ifrån måttlig, skola vi våga en half million kontant på att göra en revolution i Costa Negra. Frånsejt att han inte förmådde sitta stilla fem sekunder å rad, var general Naguiera en klok karl. När jag haft honom under behandling några timmar, hade jag klämt ut så mycket sanning, som ryms i en general från den republiken. Kvantiteten var inte imponerande, men kvaliteten tilltalade mig. Ni har väl lagt märke till, att det inte gällde en hel million kontant?

— Ja, men summan växte efter hand.

— Den gjorde det. Er far protesterade naturligtvis, han tycker inte om kupper. Men när generalen stack honom i näsan med, att Samuel P. Hooper gifvit ett halft löfte om en första klassens revolution, fick saken ett annat utseende i hans ögon. Våra värsta konkurrenter unnade han inte ett par millioner i förtjänst. Och som generalen verkligen ställde antaglig säkerhet i tullinkomsterna tillika med

första årets skatter, så var risken ringa eller ingen. Ni begriper väl, att vi både kablade och skrefvo till alla, som visste något om general Naguiera. Under rättelserna voro inte direkt ofördelaktiga, karlen var kort och godt en vanlig genomsnittsgeneral från ett land, där man tycks äga lika mycket befäl som manskap. Nå, vi utrustade en expedition. Det säger sig själft, att vi använde firmans sämsta ångare, vi riskerade ju alltid, att den togs i beslag af myndigheterna där nere. Gamle O'Connor blef befälhafvare på skutan, han känner Central-Amerika som sin egen tobakspung. Långe Peters, som ni nog sett här uppe ibland, blef hans närmaste man. De togo generalen och ett halft dussin af hans vänner ombord och seglade. Utrustningen, bestående af 12,000 utmärkta bössor och karbiner samt ett dussin moderna maskingevär, 10,000,000 patroner och två bakladdningskanoner med tillhörande ammunition, jämte de kontanter generalen behöfde gick till cirka 800,000. Det andra år räntor jämte priset för båten, försäkringskostnader, riskpremier och hvarjehanda. Så skall gifvetvis O'Connor, Peters och besättningen ha sin procent på slutsumman. Allt som allt har firman utom beräknad avans i närvarande stund 1,200,000 att fordra af general Mayores Naguiera. Men blir revolutionen af en eller annan orsak inställd och generalen ej lyckas slå sig fram till presidentplatsen, är hans namn inte värdt en cent.

— Får jag göra en fråga? sköt George in, när Brown stannade för att hämta andan.

— Kast loss! nickade Brown.

— Den rena förlusten är således 800,000, ifall affären misslyckas?

— 800,000 utom ångaren och hvad kapten O'Connor, styrman Peters och besättningen under alla förhållanden skola ha. De liksom vi hade natur-

ligtvis fått tre gånger så mycket, om generalen lyckats. Men nu veta vi inte ens, hvar karlen finns, förutsatt att han finns.

Harrison senior hostade inledande, men Brown förekom honom genom att säga.

— Ni får ordet om en stund. Nu skola vi först gå till botten med den här saken. Jag hoppas, att ni uppmärksamt följt med, George, så att ni är inne i den. Hvarför vi gjorde det? Att riskera en miljon för att vinna fyra, det är precis i min väg. Om det tycker jag inte vi behöfva tala. Saken står nu så — håll öronen öppna! För tre månader sedan seglade O'Connor med »The Princess» till Costa Negra. Affären var kort sagdt en revolution, och vår insats 800,000 kontant utom ångaren och befälets och besättningens löner och gratifikationer. Ni har hvarenda summa noggrant specificerad här på sidan 63. Utsikten var en ren vinst på i rundt tal 3,600,000, det öfriga gick till O'Connor. Nu står affären så här. Våra kostnader ha sprungit upp till 1,200,000, däri inberäknadt räntorna. Utsikten att få inhösta vinsten är däremot nästan ingen. Undrar ni på, att er far är nervös och att jag röker dubbelt så många cigarer pr dag som vanligt?

— Nej, sade George enstafvigt.

Brown drog en suck af lättnad öfver, att de förebråelser han tydligen väntat uteblefvo.

— Det är rätt, George, tag det kallt. Bli vi ifriga och heta, komma vi inte ur fläcken. — Uff, det är skönt att en gång få språka med en karl, som inte krånglar till saken med frågor och invändningar, utan tar den enkelt och naturligt. Apro på invändningar, så har er far slagit i mig nästan alla, som kunna göras. De öfriga har jag själf bråkat med på lediga stunder. Ni skall inte tro, att jag haft så särdeles treffligt en tid. — Nå, nu skola vi

för att slippa det sedan taga, hvad er far kallar sakens moraliska sida. För min del fattar jag inte, hvad moral och affärer ha med hvarandra att skaffa. Skulle man anlägga er fars s. k. moraliska måttstock på hvarje litet geschäft, då kunna vi gärna strax komma öfverens om, att de bästa affärerna aldrig blefve gjorda. Affär är affär, det är min och de flesta andras åsikt.

Den äldre Harrison höjde blicken mot taket, hvilket särskildt förargade Brown.

Han slängde den utrökta cigarrstumpen ifrån sig och hämtade en ny cigarr ur sitt fodral. När han i svindlande fart bitit af spetsen, spottat ut den och tändt, återtog han genast, efter en sned blick på sin kompanjon. — Hur tusan vågade ett par köpmän, hvilka inte äro milliardörer, utan på sin höjd vanliga millionärer, kasta sig på en affär sådan som denna, det är frågan. Till det svarar jag, hvad jag svarat ett dussin gånger förut. Politik är vår tids största affär. I och genom politik kan en karl med godt hufvud göra de största och bästa kupperna. Det säger sig själf, att risken i vårt fall inte blir så liten, men så är också utsikten till vinst kolossal. I detta fall 300 procent. Det måste vattnas i munnen på en driftig affärsman. För min del tog jag utan betänkande risken inför utsikten till en dylik vinst. Den enda moraliska betänklighet jag hyst kan med få ord sammanfattas i följande: äger firman rygg att stå emot en misslyckad spekulation af detta omfång? När jag gjort upp mina kalkyler, slog jag ögonblickligen till. Förlusten, om det blir en sådan, medför stagnation, kapar bort hela årsvinsten och flyttar oss ett stycke tillbaka i tiden. Men vi ligga inte på näsan för det. Ty vi ha ännu inte ansträngt vår kredit. Och så länge det ej inträffat, hyser jag inga som helst moraliska betänkligheter. Intet af de stora husen skulle i vårt ställe heller göra det. Det är min åsikt.

George nickade ett instämmande. Han hade lärt sig älska och vörda firman, han var född och uppfostrad till att en gång intaga chefens plats däri, och tidsenligt skolad som han var, ansåg han moraliska betänkligheter om icke förkastliga så af underordnad betydelse, då det gällde Harrison & Browns framtid. Först och främst firman, sedan affärens moraliska halt.

Brown nickade tillbaka, nöjd med det bifallsonen till den äldre och försiktigare kompanjonen ägnade hans mer moderna principer.

— För att få ett hastigt slut på alla moraliska betänkligheter, kunna vi gärna kosta på oss fem minuter till och en gång för alla aflifva Harrisons barnsligheter. Den största och värsta, men som först på senare tiden körts fram, är hans medkänsla med det arma folket. Att spanjorerna, indianerna och halfbloden i Costa Negra skulle betala kalaset var klart. Landet har själfstyrelse och parlament, valdt efter allmän rösträtt, det beskattar sig genom sina egna representanter. Landet eller folket, eller hvad tusan ni vill, känner behof af omväxling. Man har tröttnat vid den nuvarande presidenten och vill ha en ny. Det behöfs pengar för att störta den gamle och sätta upp den nye, minsta barn i republiken vet det. Naguieras anhängare ha reda på saken, och jag kan slå vad, att flera bland dem för länge sedan gjort upp en beräkning öfver kostnaderna. Att ställa till en revolution är dyrbart, och de flesta äro på det klara med, att fyra millioner är billigt pris. Från Naguiera och hans vänner skall inte ett knyst höras. Och folket, som Harrison beklagar, vet det också. Folket är ju till för att betala. Det har alltid varit dess främsta uppgift, och modern statskonst går hufvudsakligen ut på att förmå folkets representanter till utgifter. Det enda man i vårt fall kan göra

anmärkning mot är, att det hela går väl öppet till väga. Men det beror på landets geografiska läge och något, som vi här kunna kalla efterblifvenhet i politiskt afseende. När Costa Negras inbyggare en gång i framtiden bli lika skolade i politik som vi eller Europas folk, komma ledarna vid sina operationer att gå till väga på ett annat sätt. Det är hela saken.

Harrison senior vände sig mot kompanjonen.

— Det där har jag hört förut, skyndade sig denne fyra af, innan den andre hunnit göra sin invändning. — Det låter ju tusan så vackert, när man talar om frihet och allt det där, men hvad är det hela annat än fraser. Alla stater drifvas som affärer, och i spetsen sitter regenten som bolagsstyrelsens ordförande och håller firmans trådar i sin hand, om han duger till det. Annars sköta ministrarna det åt honom, de äro chefer för hvar sin afdelning och svara inför parlamenten alldeles som direktörerna i de stora bolagen svara för aktieägarna. Det är min åsikt. Och hvad annonser och reklamer är för oss köpmän, det är fraserna i patriotism, rojalism etc. för honom och hans närmaste män. Det är familjehänsyn och affärsförbindelser, som i stort sedt afgöra folkens öden, och ungefär detsamma gäller för oss köpmän. Affären staten drifs bara i större skala, och folket gör sin plikt, när det betalar driftkostnaderna. Republik eller monarki, för att nu nämna just de två, kommer på ett ut. Det är min åsikt.

Harrison senior, som var öfvertygelsetrogen republikan, skakade beklagande sitt hufvud, när Brown äntligen gjorde en paus. Han hade så ofta diskuterat frågan med sin kompanjon, att han ansåg flera invändningar gagnlösa. Därför såg han på sin son, liksom för att uppmana denne till ett gendrifvande. Men George delade i hufvudsak Browns uppfattning,

ehuru han skulle föredragit, att framställningen ej varit fullt så vårdslös i formen.

— Till saken! sade han korthugget.

— Alldeles, medgaf Brown och fortsatte genast. — Det förargar mig alltid, när folk inte vill se. För resten är jag också nervös... hettan och de uteblifna underrättelserna förstår ni. — Han bet hårdt i sin cigarr och rullade den sedan från den ena mungipan till den andra. — Kort och godt, det är bankirerna, milliardörerna, som från sina kontor styra världen, parlament och folksamlingar må sedan inbilla sig hvad som helst. När en statsmaskin går varmt eller klickar på något sätt, behöfs det pengar för att smörja lagren, så att de inte gnissla eller glappa. Folken betala långsamt efter i förväg bestämd tariff, och det tar alltid tid att samla koppar, nickel och silfver på ett ställe. Därför måste bankirerna litet emellan anlitas. Och därför har politik numera blifvit det styfvaste att operera i för den, som snabbt och säkert önskar göra pengar. Nu gick det varmt nere i Costa Negra, och jag högg in. Hvarför skulle just en bankir göra den affären? Det är min själ inte för tidigt, att köpmän rycka fram och dela förtjänsten, när ett tillfälle gifs. Och att någon bankir gjort den, om vi hållit oss undan, det är lika säkert, som att jag sitter här. Ha inte stora franska och tyska bankirhus förtjänat glupskt på ryska pogromer och Balkanrevolter, hva' sa'? Det är inte för mycket, att vi på den här sidan Atlanten behålla Amerika för oss. Mina skäl har ni hört, George, det är nog för er, att jag... nej, ursäkta, vi båda — han gjorde en gest mot den äldre Harrison, som halft förargad, halft nedslagen protesterade med en handrörelse — slogo till. Frågan är nu fyra millioner eller ingenting. En ganska viktig fråga, som ni hör.

— Säkerheten, en gång till, sade George med

en affärsmässig korthet, som glädde fadern och angenämt berörde Brown.

— Costa Negras tullinkomster, skatterna, som aldrig betalas frivilligt och Naguieras växlar, hvilka likväl inte diskonteras någonstades, så länge Alcosta, den nuvarande presidenten, sitter på den plats generalen eftersträfvat.

— Och på samma sätt förhåller det sig tills vidare med tullinkomsterna?

— Precis. Det är ett verkligt nöje att tala med er, George. Tullinkomsterna äro inte värda en cent, förrän Naguiera blifvit president och fått makten.

— Och »The Princess» afgick för ungefär två månader sedan?

— I morgon blir det på dagen två. Alltså borde ångaren varit framme för godt en månad sedan. Det sista vi hörde af den var genom ett telegram från Port au Prince. Det förvånar mig icke alls, att O'Connor gjort en afstickare till Haiti. Han är en gammal räf och har varit med om liknande saker förut. Här har ni blanketten, George. »Afgår senast den femtonde. Allt väl. O'Connor.» Jag har naturligtvis sedermera satt mig i förbindelse med vår korrespondent på Haiti, och han svarade för mer än en månad sedan, att »The Princess» gick klockan sex på morgonen den femtonde. En ångare, som på pricken liknar »The Princess», har en vecka senare varit synlig i Mosquitogolfen. Den kom enligt samstämmade uppgifter från två pålitliga personer norrifrån och styrde söderut. Den gick alltså åt motsatt håll mot det, dit »The Princess» skulle. Dessutom var skrofvat ljusgrått i stället för svart.

— Hm! — George såg frågande på Brown.

— Betyder ingenting, sade denne. — O'Connor är ett första klassens slughufvud. Han har väl miss tänkt något och låtit måla om skrofvat ute på sjön.

Och att han strök längs kusten var troligen för att bli sedd. Sedan gick han väl till hafs igen och vände, när han hunnit utom synhåll. Men, och här ha vi det obegripliga, efter den 22 juni ha vi inte varit i stånd att inhämta den minsta underrättelse om fartyget eller dess besättning. Jag har snart telegraferat bort tusen dollar på en månad, och likväl gifs ingen möjlighet att få veta något. Vår konsul där nere tror väl, att jag är galen och svarar endast: »ingenting bekant». Här ligga hans tre sista telegram, alla precis lika lydande. Och våra kommissionärer i hamnarna känna lika mycket eller lika litet om saken. »The Princess» är försvunnen, O'Connor, Peters och besättningen också borta. Ännu värre är det, att Naguiera och hans vänner ej låtit höra af sig. Costa Negra har aldrig varit lugnare än just nu. I de andra republikerna därnere slåss de och bråka som vanligt, medan en oroväckande stillhet råder i Costa Negra. Jag drar dagligen igenom ett dussin tidningar, men ingen enda innehåller den minsta lilla blänkare om en revolutionsunge åt det hållet. Det är dödstyst, och det oroar mig.

— Hm! hostade George för andra gången.

— Guds finger, inföll hans far, men suckade samtidigt på ett sätt, som visade, att han endast motvilligt böjde sig för denna tuktan.

— Ni borde med första byta om kyrka, morrade Brown. — Tjugu steg från det hus, jag bebor, ha vi en, dit hälften af våra andligt sinnade millionärer gå. Att predikanten i den kyrkan förstår sin sak, syns på hans talrika och förmögna hjord. Ty min själ, våra förnämsta bankirer och största affärsmän skulle besöka hans kyrka, sävida inte karlen kände konsten att släta öfver. Det är min åsikt.

— Om vi uteslutande skulle hålla oss till vår affär, föreslog George skarpt. Han kände faderns

varma religiositet och ville bespara honom en fortsatt diskussion i ett ämne, som alltid måste såra hans sinne.

— Jag begär inte bättre. — Brown tände sin tredje cigarr och återtog med oförminskad liflighet. — Man kan ju tänka sig, att myndigheterna i Costa Negra lagt vantarna på vår ångare och häktat befäl och besättning. Man kan också frukta, att ångaren gått till botten. Det sistnämnda är likväl icke troligt. Ångaren är fullt sjöduglig, O'Connor erfaren för två, och någon svårare storm ha vi inte hört talas om på de kanterna. Återstår mitt första antagande. Och det finns verkligen något, som talar för, att det förhåller sig så. När jag i förra veckan var uppe i Ocean — vi försäkrade ångaren i det bolaget — och frågade, om de voro villiga att pungta ut med assuranssumman, tog ena underdirektören mig afsides och sade, att ju mindre vi tala om saken, desto bättre för oss. Jag ställde mig naturligtvis lika oskyldig som ett nyfödt barn och ville veta, hvad han menade. Karlen ville inte påstå någonting, men i största allmänhet sade han litet om det farliga i att framkalla och gynna oroligheter hos en vänskapligt sinnad stat. Jag begrep inte ett ord, det inser ni väl, men jag skyndade mig att sluta samtalet. Dessförinnan sade han mig emellertid, att bolaget den här gången skulle riskera en process. Jag svarade, att en sådan var säker. Sedan skildes vi som goda vänner, det begriper ni väl. Nu är frågan, hur har försäkringsbolaget fått väder af vår lilla revolution. O'Connor är pålitlig, och Peters pratar aldrig bredvid munnen; andra än de, generalen och hans närmaste, kände inte expeditionens ändamål. Vi ha väl rätt att åtaga oss hvilka frakter vi behaga? En laddning gevär och dynamit till Costa Negra — och kaffe, bomull och kryddor i returfrakt. Det är då all right? För

resten gör en amerikansk medborgare precis hvad han vill på den här kontinenten. Det är min åsikt.

— Ja visst, instämde George med öfvertygelse och såg gillande på Brown, som öppet tillstod, hvad han och tusende andra tänkte.

Lifvad af det bifall han läste i den unge mannens ögon liksom af hans hela tiden visade förståelse, slog Brown högra handen hårdt mot sidan 63 i hufvudboken och tillade.

— Här har ni hvarenda siffra. Och här — ur kassaskåpet hämtade han en bunt papper — äro verifikationer, kontrakt och växlar.

— Tack, jag behöfver inte se dem. — George reste sig och gjorde ett slag öfver golfvet.

Brown, som följde honom med blicken, såg, att ett djupt veck bildats mellan hans ögonbryn. Han drog däraf den slutsatsen, att den yngre Harrison också bitit sig fast vid saken och ej ämnade släppa den. Hans förmodan visade sig riktig, då George strax efteråt sade:

— Ni har fullkomligt rätt, Brown. Om firman släppt affären, skulle någon annan utan tvifvel gjort den. Vi köpmän få inte låta öfverflygla oss. Costa Negra har blifvit vår firmas speciella affär, och nu måste vi gå till botten i saken. Det finns ju en del luckor i er framställning, men hufvuddragen har jag klara. Ni har inte en aning om, hvar O'Connor kan befinna sig?

Brown skakade nekande sitt hufvud. Han hade talat slut, och nu var det Georges tur att fråga.

— Och heller inte, hvar den där generalen för närvarande uppehåller sig?

— En person med samma namn lär numera vara inrikesminister i Costa Negra.

— Numera?

— Ja, sedan icke fullt en månad tillbaka.

— Hm! — George funderade skarpt en kort stund. — Ha vi en pålitlig person att skicka dit ned? — Han pekade vårdslöst öfver skuldran bakom sig.

Denna gång var det Brown, som sade: hm!

— Då reser jag, afgjorde George.

— Skulle ni vilja det? — Brown sprang upp och tryckte förtjust hans hand.

— Hvarför inte? — Mer hann han ej yttra, förrän fadern lade sig i samtalet.

— George, du är min ende son. — Den gamle mannen darrade häftigt, och hans händer famlade hjälplösa på bordet, liksom sökande ett stöd.

— Vår firma är också den enda för mig. Ett nederlag för den är ett nederlag för oss alla tre, och än mer, det är ett nederlag för vår nation, det betyder, att yankeen blifvit öfvervunnen af en central-amerikansk clown. Ty för mig är den där generalen ingenting annat. Jag har inte mer än sett karlen, men det var tillräckligt. Af hans yttre och af hvad jag nu hört har jag bildat mig en mening om honom. Det hvilar dunkel öfver historien, och åtskilligt synes oförklarligt. Jag skall reda ut det, firmans värdighet kräfver ett energiskt ingripande.

— Det är som taladt ur mitt eget hjärta, utropade Brown. — Vore jag tio år yngre och litet rörligare, skulle jag inte tveka en dag, utan packa mina kappsäckar och resa dit ner. För öfrigt, gör ni det inte, George, så ger jag mig af i alla fall. Det där om firmans värdighet träffade pricken.

— Eftersom jag är den yngste, reser naturligtvis jag, svarade George lugnt. — Den saken kan betraktas som afgjord. — Bli inte ledsen, far, men det är nödvändigt.

Den gamle herrn gjorde en afvärjande åtbörd.

— Det är inte en vanlig lustresa, som du tycks tro, sade han buttert.

— Just därför skall jag göra den. Jag betviflar inte alls Browns goda vilja, men då jag utan all fråga är den lämpligaste, får han afstå och lämna mig platsen.

— Mitt bifall har du inte, inföll fadern.

En kort paus uppstod. Brown tuggade förargad sin cigarr, och George såg frågande på honom liksom begärande hans hjälp; utan faderns medgifvande ville han ogärna resa. Brown förstod det, och hans ansikte erhöll ett ansträngdt uttryck, han funderade synbarligen på något. Plötsligt slungade han cigarren ifrån sig och sade abrupt.

— Hör på mig! Någoting dunkelt eller inveckladt finns inte i själfva affären, den är tvärtom enkel och klar. Men det finns en punkt, inför hvilken jag medger, att min kombinationsförmåga klickar. Hur tusan kan Oceans styrelse ana, hvartill vi ämnade använda båten? Att den vet tillräckligt för att gissa resten är säkert. Hvem kan ha gifvit de där herrarna en vink?

Harrison senior lät se en förundrad min, han hade tydligen ej ägnat den sidan af saken någon eftertanke.

— Vidare, Brown! sade George. — Ni har något på hjärtat.

— Jag har det, min gosse. Men jag förutskickar, att det blott är en sannolikhetskalkyl. Dess värde få ni själfva bedöma. Så här resonerar jag. Oceans styrelse vet något. Naguiera visste också något.

— Hvad visste han? — Den äldre Harrison såg skarpt på Brown.

— Att det är krig på lif och död mellan oss och Hooper & Comp. Det var visserligen bara i förbigående han nämnde, att om inte vi gjorde affären

med honom, skulle Sam Hooper säkert göra den. Då lade jag knappt märke till orden, men efteråt ha de fått allt större betydelse. De gifva oss en ledtråd, som man kanske borde fasthålla. Hur kunde den där generalen, som antagligen aldrig besökt staterna, känna till fiendskapen mellan firmorna? Han visste ingenting om vår kaffecorner, och de andra orsakerna ligga så långt tillbaka i tiden, att ingen mer än Harrison och gubben Hooper egentligen tänka på dem. Någon har således gifvit honom en vink. Och ni förnekar väl ej — vände han sig till kompanjonen — att det var just hans ord om vår konkurrent, som bestämde er för affären?

— Fortsätt! uppmanade Harrison senior med ett intresse, som han förut ej visat under samtalets lopp.

Brown blinkade slugt mot George och återtog.

— Åt oss sade generalen, att han anländt till Newyork samma dag han första gången stod på vårt kontor. Det var lögn. Sedan har jag låtit taga reda på, att han vistats här en vecka, innan han flyttade till Splendid Hôtel. Ja, det visste jag inte då, och jag ansåg mig inte ha orsak att betvifla hans ord. Det var först, när alla underrättelser uteblefvo, som jag började draga öronen åt mig och lät anställa efterforskningar. Af hvad jag då fick höra, har jag dragit den slutsatsen, att Naguiera fört underhandlingar med någon annan, innan han vände sig till oss. Skulle man inte också kunna tänka sig, att denne andre skickat karlen hit?

Harrison den äldre reste sig hastigt från sin plats och började med tydliga tecken till oro gå af och an i rummet.

— Jag anar, hvart ni syftar, Brown, sade han häftigt.

— Skönt, svarade kompanjonen. — Låt oss nu

taga i betraktande, hvilka firmor, som hufvudsakligen göra affärer på Costa Negra. Det är vi och Hooper & Comp., som de sista åren lyckats slå under sig det mesta, Barnes eller Wilson kan man knappt nämna, fastän deras konkurrens ett par gånger visat sig besvärlig. I stort sedt, är det vi två, som dominera marknaden där nere. Hvad är då naturligare än att Naguiera först sonderade terrängen hos Hooper & Comp., och när de svarade nej, sökte han upp oss. Gubben Hooper äger en beundransvärd näsa, kanske han också var litet bättre underrättad än vi. Allt nog, han vädrade en fara, instruerade Naguiera, och så hade vi den igeln på halsen. Jag har inte en skymt af bevis för mitt påstående, men nu, när det hela tycks på väg att falla sönder, vädrar jag Hooper & Comp. lång väg. Och jag saknar heller inte näsa.

TREDJE KAPITLET.

GAMLA OCH NYA TIDERS AFFÄRER.

Den äldre Harrison stannade midt i ett steg. Ifrån att ha varit slappt och oroligt hade hans ansiktsuttryck med ens blifvit beslutsamt.

— Hvad ni nu sagt förefaller långt ifrån otroligt, utropade han. — Står Hooper & Comp. bakom, säger äfven jag, res George!

Sonen såg upp och nickade lugnt, när han svarade.

— Jag tänkte väl det, far. Nu till en annan sak. Som vi nödgas anta, att Brown kan ha rätt, och vi således ha en målmedveten motståndare att bekämpa, vore det ej ur vägen, att ni lät mig veta egentliga bevekelsegrunden till er långa ovänskap med Hooper & Comp.

— Jag har ärft deras hat efter min far, sade Harrison. — Det var vid den stora kraschen alldeles i slutet af sextiotalet, som de satte knäet på vårt bröst. Antagligen var det endast begäret att slippa en farlig konkurrent, som kom gamle Hooper att så ihärdigt hålla ut och lura på det lämpliga ögonblicket. Som du vet, bedarrade stormen snart nog den gången, och gamle Brown lyckades midt för Hoopers näsa kapa åt sig en rad synnerligen fördelaktiga leveranser. Hoopers betraktade oss som varande ur spelet och släppte taget för en kort stund. Allt hvad gamle Ben behöfde var en halftimme. På den tiden hann han förmå ombuden att sätta sina namn under

leveranskontrakten, i hvilka de krigförande makterna förbundo sig att taga allt sitt kaffe från vår firma. Med de papperen voro vi räddade och hade en obegränsad kredit. När Hooper & Comp. kommo med sina kontrakt, var det jämnt en halftimme för sent. De ha aldrig kunnat förlåta oss den kuppen. Men gamle Brown bar hela lifvet igenom hederstiteln »Kaffe-Ben». Han hade rafsat åt sig allt med ett par penndrag, och Hoopers öfvermod fick en knäck, efter hvilken hans firma aldrig repat sig. Så länge de gamle ledarna lefde, var hvarje tanke på en uppgörelse i godo utesluten. Först när jag och Sam Hooper öfvertogo affärerna, räckte jag handen till försoning. Sam tog den, det var ju alltid bättre att gå ur vägen för hvarandra än att förstöra marknaden med en mördande konkurrens. Så kom en kvinna mellan oss, din mor, George. Vi friade bägge till henne . . . resten må du tänka dig, du är tillräckligt gammal att begripa det. Men Sam gräfde om igen upp stridsyxan och sålde kaffe till underpris i två år. Jag lät honom hållas. Nå, han tröttnade omsider, men marknaden hade genom hans galna tilltag varit utsatt för sådana rubbningar, att det kräfdes en tredubbel tid, innan den åter blef stabil. Du kan läsa historien om kaffekriget i våra böcker. Efter den tiden var det Brown här fick idén till sin kaffe-corner. Han samlade alla kaffeexportörerna på bestämd dag i Chicago och lade fram sina tabeller. De voro oemotsägliga, jag hade själf utarbetat dem, så jag känner saken. När Bill här sagt de närvarande — det fanns t. o. m. ombud från Brasilien och Central-Amerika bland dem — att kaffet knappt längre var någon affär, yppade han sin plan. Den gick ut på att icke sälja en bal på tre månader. Inte en böna skulle skeppas öfver till Europa och inte ett kilo skulle vägas upp någonstades på Amerikas kon-

tenant. När handlandena sålt sin sista smula, reglerade priserna sig själfva, och i stället för att vi år efter år fått nöja oss med hvad man bjudit, skulle vi nu hålla oss vid ett fixt pris. Sinsemellan ägde vi naturligtvis rätt att köpa och sälja, men för dem, som ej gingo med i vår corner, fanns helt enkelt intet kaffe. Brown väckte entusiasm med sitt förslag. Alla hade insett, hur nödvändigt det var att göra något, ty förhållandena voro olidliga. Vår firma ansågs med ens för kaffehandelns räddare, och hvar-enda en af de närvarande lofvade med hand och mun sitt bistånd. Vår lösen var: inte en böna ut i marknaden, förrän förråden tagit slut öfverallt. Samuel P. Hooper var den förste, som räckte handen.

Brown steg upp från sin plats och sträckte upp den högra knytnäfven.

— Här är handen, som Hooper tryckte med båda sina, utbrast han och skakade den hotfullt öfver sitt hufvud.

Harrison nickade kallt. Han hyste verklig afsky för obehärskade utbrott, men fördrog dem hos kompanjonen, eftersom han var tvungen därtill.

— Ja, fortfor han — det blef en härlig tid. Det hade naturligtvis också fällts några antydningar, att nästa års kaffeskörd hotade slå fel. Det vill säga, hvarken Brown eller jag hade ryckt på den strängen. Det skulle inte varit hederligt, eftersom det i själfva verket förhöll sig tvärtom. Förmodligen var det Hooper, som gaf fart åt ryktet; jag har aldrig forskat efter dess upphofsman. Flera tidningar kastade sig öfver saken, och deras specialister på området — fackmän, som antagligen inte voro i stånd att skilja en kaffeböna från en skopplig — förutspådde en fruktansvärd kaffebrist. Allmänheten blef skrämmd, detaljhandlarna förlorade besinningen, engrossisterna på båda sidor Atlanten blefvo knäsvaga. Vi rörde ej ett

finger. Tack vare tidningarna artade det sig till panik.

— Ja, tidningarna äro utmärkta, blott man förstår att behandla dem rätt. — Brown skrattade och gnuggade händerna.

— På en månad steg kaffet tio procent. Det var ju ingenting att tala om. Vi satte dubbla lås för våra magasin och väntade. Vid andra månadens slut stod sekunda vara två dollars högre i pris, än den gjort på många år. Jag hade ett nytt möte för våra medintressenter. Alla voro modiga, framgången gör människor djärfva. På det mötet beslöts att med ytterligare en månad förlänga den tid vi förut stipulerat. Brown gjorde några svaga invändningar och nämnde det farliga i att reta allmänhetens tålmod, men Sam Hooper förde motpartiets talan. Hans mening afgick med segern, och vi böjde oss lojalt för majoriteten. På tre månader hade vi drifvit upp kaffeprisen till en sådan höjd, att jag blef orolig. Börsen teg, men tidningarna väsnades så mycket mer. Man hade kommit underfund med, hvad som låg bakom prisstegringen och började gå anfallsvis till väga. Vi tego naturligtvis; så länge kaffet oupphörligt steg, hade vi ingen anledning till annat. Men du skall inte tro, att det var synnerligen angenäma dagar just då, George, fastän vi på förhand beräknade vår vinst i millioner. Vår firma blef af någon anledning utpekad som cornerns ledare, och jag mottog ett par veckor å rad i medeltal tio hotelsebref om dagen. Nå, hvem fäster sig vid anonyma smädelser! — Den gamle herrn höjde föraktligt på axlarna och smålog öfverlägset vid minnet af denna spännande tid.

— Jag blef öfverfallen två kvällar å rad, sade Brown stolt. — Det enda, som förargar mig, är, att polisen inte lyckades spana upp brottslingarna. Att det var för kaffets skull, vet jag säkert. Den gentle-

man, som murade igen mitt vänstra öga — ni erinrar er kanske, hur jag såg ut efter sista öfverfallet — skrek: Hälsa Kaffe-Ben, när du träffar honom om en timme eller två! Det var således helt enkelt meningen att förpassa mig till en annan värld. Det är min åsikt. Nå, jag slapp ju undan med ett blått öga och diverse skrubbsår och betraktar det hela som oförutsedda afbränningar. Men det var i alla fall inte uppmuntrande.

Harrison log åt kompanjonen, tills hans ansikte plötsligt förmörkades och han med darrande stämma återtog:

— Kaffet steg alltjämt. Så stannade det plötsligt. Efter att hvar dag under börstiden ha sprungit i höjden fem à tio cents, ibland mer, stod det fast. Nästa dag sjönk det i ett tag två dollars pr bal, och samtidigt mottogo vi skriftlig underrättelse från Hooper & Comp., att de sett sig nödsakade bryta öfverenskommelsen och slänga ut 1,000,000 balar på marknaden. Ögonblickets behof var därmed i det närmaste fylldt. Det var heller ej längre möjligt att dölja, hur riklig den nya skörden lofvade bli. Vår corner var sprängd, och där sutto vi med våra stora lager, som ingen längre ville se åt. Sam Hooper förtjänade två dollars pr bal i rundt tal, och vi andra fingo släppa till pengarna, ty det var otänkbart att pressa upp prisen igen. Jag fäster mig inte vid vår förlust, på en sådan måste köpmannen vara beredd. Men jag glömmmer aldrig Samuel Hoopers baksluga handlingssätt. Han sålde oss ovetande, och, för att gifva ett sken af hederlighet däråt, underrättade han cornerns medintressenter om saken, men lagade samtidigt, att brefven ej skulle komma fram, förrän försäljningen verkställts. Brefven voro daterade den ena dagen, men afstämplade på posten den följande. Det är tydligt nog. Jag har gömt brevet till oss; det är

en lärorik påminnelse om det mått af förtroende man bör visa sina medmänniskor, särskildt när de äro konkurrenser.

Browns knytnäve dunkade mot skrifbordsskifvan.

— Anfäkta och regera! svor han.

Den äldre Harrisons drag hade stelnat, och han tillade, utan att fästa sig vid kompanjonens utbrott:

— Förlusten fick bäras, eftersom den var omöjlig att undgå. Värre var hånet från utomstående. George, du är klok nog att veta, hur litet man i allmänhet fäster sig vid rätt eller orätt. Det enda viktiga är att få rätt, med andra ord förtjäna. Vår kupp var misslyckad, sedan Hooper öfverlistat och svikit oss. Han fick skrattarna på sin sida, och det enda vi hade att göra var att tiga. Han förnekade inte ens, att hans afsikt från början varit att bedra oss. Han hade gått med i cornern endast för att spränga den och i rätta ögonblicket ensam kapa åt sig hela vinsten. Dyligt är inte alldeles ovanligt. Det lär en, att man måste känna sitt folk och välja det med urskillning. Nå, tidningarna stämde upp ett jublande tedeum, och det allra bästa var, att Hooper, som skinnat både oss och konsumenterna in på bara benen, utpekades som en mänsklighetens välgörare.

— Ja, tidningarna äro utmärkta, fräste Brown mellan sina sammanbitna tänder.

— Sam Hooper porträtterades i en hel del småblad och firades på flera sätt. Den så kallade allmänheten är ... är ... vi kunna ju säga egendomlig. Emedan Hooper lurat oss, förlät man, att han också lurat alla andra. Sådant är nyttigt att veta för en köpman. — Den äldre Harrisons leende liknade en grimas, och hans händer skälfdes lätt. Men han behöll sin värdighet och var trots sin inre rörelse alltjämt samme förbindlige gamle gentleman.

— S. P. Hooper & Comp., mumlade George sakta.

Fadern hörde honom och nickade stelt.

— Du gör rätt i att minnas det namnet, sade han. — Och skulle du händelsevis glömma det, kommer nog Sam Hooper att friska upp ditt minne. Han hör till den sortens folk, som aldrig förlåter. — Harrison log, men leendet var långt ifrån vänligt. — Något att tillägga finns knappt. Firman har år igenom fört en brinnande tvekamp med Hooper & Comp. Vi ha bjudit under dem vid leveranser, och de ha gått under oss. När vi köpte vår första laddning från Costa Negra, vädrade Hooper genast upp det, och några månader senare hade han en agent där nere. Det har stått ett förbittradt krig mellan oss och den mannen. Det har gifvits spännande ögonblick, min gosse, och våra nerver ha ibland satts på hårda prof. Men vi ha hållit vår motståndare stången, och han har inte godvilligt gått ur vägen för oss. Jag värderar Sam Hoopers hänsynslöshet, och ehuru jag ogillar hans affärsmetoder, kan jag ej annat än beundra den smartness han flera gånger utvecklat. Att jag skulle nedlåta mig till samma knep är otänkbart.

Här angreps Brown af en besvärande hosta.

Harrison log litet spefullt, men fortfor fullkomligt oberörd:

— Nu till affären Costa Negra. När Naguiera lade fram sitt förslag, svarade jag först nej. Utan allt skryt med någon större människokännedom såg jag ungefär, hvad karlen gick för. Han tilltalade mig ej. Men Brown förfäktade den i och för sig fullt riktiga synpunkten, att själfva affären utgjorde hufvudmomentet, personen, som underhandlade med oss därom, var en . . . en, låt oss säga bisak. Nåväl, en firma med så vidsträckta förbindelser som vår kan ej

undgå att komma i beröring med tvifvelaktiga existenser. Skulle vi fordra intyg om köparens eller säljarens karaktär och vandel, finge firman snart stänga, ifall den endast valde hederliga människor till klienter. Strängt affärsmässigt sedt, skulle det vara omöjligt. Jag böjde mig för det riktiga i principen, utan att fördenskill erkänna dess moraliska halt. Jag tillhör en äldre skola än ni båda och dagtingar ej... det vill säga, i detta fall gjorde jag mina tysta reservationer. Att uttala dem högt hade ej ens i detalj ändrat något, följaktligen behöll jag dem för mig själf. Men jag säger er, det var icke begäret efter den i förhållande till risken rätt stora vinsten, som för mig blef afgörande, det var något helt annat.

George flyttade hastigt sin stol närmare fadern och beredde sig att uppmärksamt åhöra hvarje ord. Brown visade sitt intresse genom att förgäta cigarren.

Harrison gaf med en vänlig handviftning till känna, att han var nöjd med åhörarna.

— Jag inlät mig på denna mycket riktigt som en galgaffär betecknade transaktion, emedan jag ansåg ett stort slag nödvändigt. Firman seglar i dödvatten. Under loppet af fem, sex långa, för mig oerhördt långa år har den icke gått framåt, endast lyckats behålla den förut eröfrade marken. Stillastående är tillbakagång, och vi köpmän få under inga förhållanden nöja oss med, att det hela ej blir sämre. Det är efter förbättring, utvidgning, förstoring vi måste sträfva. Vi köpmän äro eröfrare och pionärer, hvad vi skenbart göra för vår egen skull företages ofta och lika myckt för det allmänna bästa, för det stora hela. En firma med vår ålder och vårt anseende har förpliktelse, hvilka böra fyllas. Den har bland annat till uppgift att leda in samfärdseln på nya vägar, att vinna nya länder för kultur och civilisation. Natur-

ligtvis gör firman sig betald därför, utan avans skulle den ju ej kunna fortsätta sin gagnande verksamhet.

Georges ögon lyste af förtjusning, när han nu betraktade sin far. Brown grymtade sakta, det skulle antagligen föreställa beundran, men liknade misstro; han hade tydligen ej gifvit sig ännu.

— Då general Naguiera uppsökte oss, var jag som sagdt genast ense med mig själf. Men när jag tänkt igenom saken, vidgades perspektivet och jag såg Harrison & Brown i spetsen för ett vidsträckt land med outtömliga tillgångar. Costa Negra är fattigt, men det borde vara rikt. Där nedanför ekvatorn ligga oerhörda landsträckor och vänta på besittningstagaren, där finnas gifvande grufvor och tillgångar af många olika slag. Där står allt att vinna. Och landet äger en befolkning, som hvarken kan eller vill arbeta, en hel million odågor, hvilka uteslutande syssla med något, som de kalla politik och som hindrar all företagsamhet. Det är ideliga struntrevolutioner och presidentbyten ett par gånger om året, för resten ingenting. Det var när jag tagit detta i betraktande och tänkt på dig, George, jag sade ja till affären. Alcosta, den nuvarande presidenten, har visserligen lyckats hålla sig kvar ett par år, men villkoret tycks vara, att han styrt landet sämre än sina förefrädare. Alltså ned med honom och upp med en man, som har Harrison & Brown att tacka för allt. En man, som ger firman öppen fullmakt att handla efter godtfinnande, en man, som mot måttlig procent tillåter oss exploatera landet. Vi städsla honom och hålla honom kvar genom att betala hvad det kostar, han stöder oss och lämnar vår firma fria händer, men hindrar alla andra att konkurrera. Hvarken landet, presidenten eller vi skola förlora på saken.

George hostade svagt, som om han ämnat säga något, men fadern tecknade åt honom att vänta.

Brown slog sig kraftigt på knäna och utbrast med öfvertygelse.

— Det är alldeles min åsikt.

— Vi köpmän förvalta en stor del af kapitalet i den allmänna rörelsen. En af tidens största praktiska problem har den privata rikedomens makt och ansvar till föremål. Den slutgiltiga lösningen är ännu inte funnen, men för min del formulerar jag den så: det är vår plikt att göra rikedomerna fruktbarande. Kapitalet skall växa, det är dess förnämsta uppgift. Här hos oss är marknaden till stor del stängd, här slåss konkurrenterna likt hungriga hundar om hvarje ben, här sitta vi inklämda mellan murar, dem vi själfva byggt. På den tid, då firman bar namnet Harrison ensamt, gick den i spetsen och bröt nya vägar, hvilka andra strax skyndade att följa. Nu, när två namn fördubblat dess handlingskraft, är tiden åter inne för en utveckling. Firman behöfver kort sagt ett land. Vi taga alltså Costa Negra i besittning, göra republiken till vår domän och förvalta den för vår och naturligtvis också för dess egen räkning. Det var min plan, det, som förmådde mig att svara ett ja, där ett nej måhända mer varit på sin plats. Nu gick det inte så lätt, som jag hoppats. I stället för den beräknade framgången stötte oväntade komplikationer till. Kanske vi ej grepo verket an från rätta sidan, kanske jag öfverskattat mig själf och . . . nog om det! Ett fel har emellertid blifvit begånget. Det är möjligt, att jag rört mig i drömmens idealvärld i stället för på verklighetens fasta mark. Allt hvad jag för närvarande säkert vet är, att jag ville något och att ett misstag begåtts. — Harrison senior sänkte hufvudet och såg tankfull ned på hufvudboken framför sig.

— Min själ är det inte vackert af er att taga hela skulden på er, Harrison, fastän jag egentligen

är pappa för den här affären, utbrast Brown, rörd af kompanjonens ord.

George tackade honom å faderns vägnar med en blick. Sedan reste han sig och sade behärskad: t:

— Af allt hvad jag i dag har hört framgår tydligt en sak — han gjorde ett kortare uppehåll — att affären måste fullföljas.

Fadern nickade stillsamt och återtog:

— Ja visst. I mina öron klingar ingenting så obehagligt som ordet förlust. Ensamt för att undvika en sådan får saken icke öfverges. Det är möjligt, att min plan om Costa Negras eröfring för firmans räkning bör slås ur hågen, däri kan jag finna mig. Men förlusten af vårt insatta kapital bär jag aldrig godvilligt. För att vinna det tillbaka böra vi slå ett slag. Utom af det egna intresset kräfves det af den aktning, vi under alla förhållanden äro skyldiga oss själfva. Förvärfsarbetet är det mest berättigade af allt, och när det som här gäller mångas utkomst och ett helt lands uppryckning förbjuder oss affärslivets ridderlighet att utan vidare släppa saken. Innan vi fortsätta samtalet, ber jag dig hysa öfverseende med din gamle far, George! Mitt missmod för en stund sedan kunna vi ju tillskrifva hettan och en lätt förklarlig nedslagenhet. Vi köpmän äro inte alltid stridsberedda.

— Kära far! afbröt George, som såg, att detta erkännande plågade den gamle herrn.

— Tack, min gosse! Utan förklaringar och ursäkter således: jag har ändrat åsikt. Du är den lämpligaste att resa ned till Costa Negra och bevaka våra intressen. Den ekonomiska ridderlighet, som har sin innersta grund i glädjen öfver en svår uppgifts lösende, ett tungt, men storslaget arbetes slutförande, bjuder mig att sända dig. Du är ung och stark, du hysar kärlek till det ekonomiska arbetet, just därför

att det kräfver styrka och skicklighet, du om någon skall bringa vår stora framtidsaffär till ett lyckligt slut. Förutsatt att ett sådant ligger inom möjlighetens gränser. Min käre gosse, du har här fått ett tillfälle att pröfva din förmåga, och jag öfverlämnar arbetet åt dig. Dessutom är det vår skyldighet att göra hvad vi kunna för O'Connor och besättningen. Vi få ej lämna män, som troget tjänat våra intressen, åt sitt öde. Därför, George, res! Du har en uppgift, som pröfvar en mans krafter, men jag tror på dig. Res och eröfra ett land åt den firma, hvars chef du en gång skall bli.

— Fördöme mig, Harrison, är ni inte gentleman i hvar tum. — Brown visade stor lust att omfamna sin äldre kompanjon, men denne afböjde med ett svagt:

— Jag är mycket trött just nu.

— Så vänta vi, tills det blir litet svalare. — Brown skrattade högt. Plötsligt blef han allvarlig och utropade i ett anfall af själföfrebråelse:

— Och er har jag kallat gammalmodig. Min själ äger ni inte en blick, som distanserar de morskaste gåpåare. — Han for af och an i rummet och gaf sin förtjusning luft genom en rad oartikulerade ljud, hvilka afslutades med ett utrop, som endast lät åhörarna urskilja ett par begripliga ord — . . . eröfra ett helt land . . . det kallar jag affärsmässigt . . . det klingar tidsenligt. Det är min åsikt.

Under tiden tryckte George kraftigt faderns hand. Han var stolt öfver det förtroende, som visats honom, och glad åt sitt uppdrag.

— Hvad ha vi först att göra, min gosse? lar-made Brown. — Jo, inhämta de underrättelser, som stå att få. — Han stod redan vid en telefonapparat, och herrarna Harrison, hvilka insågo, hur fruktlöst det skulle vara att söka utbyta ett par me-

ningar, så länge Brown befann sig i detta tillstånd, hörde honom ringa upp Splendid Hôtel. — Hallå därborta, är mr Peters i matsalen? — — Hvilken? Finns det mer än en mr Peters, The Records korrespondent. — — Jaså han är där? Hälsa honom från Bill Brown och bed honom dröja en stund. Om tio minuter är jag på platsen. — Brown vände sig från telefonapparaten och tryckte på knappen till en ringledning. Så fort kontorsvaktmästaren visat sig, ropade han. — Bilen . . . genast! — Så där ja, George, nu inta vi vår lunch på Splendid. Peters äter alltid där, då han är i staden. Så vidt jag vet, är han den ende här, som känner något till Costa Negra. Han har ridit genom landet för att se, om det kunde bli något för tidningen. Misstar jag mig inte, skref han en rad artiklar. Men då visste jag ju inte, att vi skulle få något med republiken att göra, så jag tittade inte ens på rubrikerna. Hvem tusan läser för resten om annat än sport och skandaler! — Adjö på en stund Harrison! — Ja, nog hinna ni taga afsked af hvarandra. George kan inte resa på ett par veckor ännu, han måste slå i sig de vanligaste spanska glosorna. Eljes få de för stort öfvertag där nere. — Kvickt, George! Peters — han är äldre bror till vår Peters, så han har också intressen att bevaka i affären — väntar aldrig. Han är lika strängt upptagen som någon af oss, har alltid ett dussin järn i elden. — Adjö på en halftimme! — Brown rusade ut, och George följde honom skratande.

Under färden i hissen fortfor Brown, som blifvit elektriserad af sin äldre kompanjons ord:

— Känner er far, George, känner honom bättre än ni. I sitt hem är man ju aldrig riktigt sig själf, men på kontoret, där man inte behöfver ålägga sig något tvång, där blottar man sig ibland. Tycker ni

inte, att det var skickligt af mig att slänga in Hoopers namn i samtalet. Så fort er far hör Hooper nämnas, blir han ursinnig. Utan Hooper skulle vi fått ett ordentligt arbete för att drifva vår vilja igenom. S. P. Hooper har på sätt och vis gjort mig många tjänster.

Under det Brown tände sin slocknande cigarr, medgaf George, att han känt till fiendskapen mellan de båda firmornas chefer. Men han hade aldrig tänkt, att den var så stark.

— Den räcker lifvet ut på båda hållen. De där båda gamla gossarna visa alltid tänderna, så fort de få hvarandra inom synhåll. Kärlek och affärer, George. Ettdera kan eljes vara nog att göra en karl vild. Nu från det ena till det andra — gick han på med samma fart, så snart de tagit plats i automobilen och föraren erhållit sin order. — Det är stil på er far. Fördöme mig, är det inte så, att jag, som dagligen råkat honom i mer än femton år, litet emellan blir förvånad. Det där om att eröfra ett helt land åt firman, det är bland det bästa jag någonsin hört. Och så talet om ekonomisk ridderlighet! Utmärkt, George, storartadt! Han vet lika bra som jag, hur det i själfva verket är, men han säger sådana där saker med ett allvar, som till och med stukar mig. Oss emellan, George, han tror på det! Han är teoretiker. Det var er farfar också. Nå, firman höll under hans tid på att ramla. Lyckligtvis fanns gamle Ben Brown till hands. Och lika lyckligt är, att unge Brown efterträdte honom. Jag undrar just, hur det skulle gå, om er fars principer tillämpades i praktiken. Men i teorien låta de förbaskadt bra. Det är jag den förste att medge. Vi ha också genomfört en arbetsfördelning, som tryggar firmans bestånd. Harrison är den fine gamle gentlemannen, som går i kyrkan och vid passande tillfällen håller

vackra tal. Han kan den saken. Men gäller det praktiska ting, då sköter Bill Brown helst affärerna. Nu skola vi två klara upp det här. Ni bör naturligtvis följa hans råd, så långt det låter sig göra. Men förlorar firman en cent på saken, reserverar jag mig mot ridderligheten. Äro vi öfverens i den punkten?

George nickade. Han hade redan bestämt sig för att gå den rätta medelvägen mellan de båda ytterligheter fadern och Brown enligt hans förmenande representerade.

— Vi finna oss aldrig i att förlora, sade den unge mannen fast.

— Saken är klar! Ser ni, George, jag fruktade, att ni skulle se med er fars ögon. Men edra ord lugna mig. Nu äro vi framme. Det skall bli roligt att höra, hvad Peters har att säga om Costa Negra.

FJÄRDE KAPITLET.

MOLN VID HORISONTEN.

De båda herrarna stego ur och gingo direkt till hotellets matsal. Lunchtiden var ännu ej inne, och endast få gäster funnos i den rymliga lokalen. Browns ögon upptäckte strax en reslig man vid ett litet bord i en vrå, från hvilken gästen hade en ypperlig utsikt.

— Han sitter på sin observationspost. Det är därifrån han gör sina studier, upplyste Brown sakta.

— Goddag, Peters! vände han sig till denne, så snart de voro framme vid hans bord. Herrarna skakade hand. Brown beredde sig att presentera sin följeslagare. — Jaså, ni känna hvarandra. Så mycket bättre. — Quick-lunch för två, sade han öfver axeln till vaktmästaren, som bugade sig bakom honom.

— Mr Peters var kapten vid det fotbollslag jag tillhört ett par år, sade George.

— Men nu är det slut med sport, svarade Peters, utan att visa egentlig saknad. — Sedan jag började flacka jorden rundt för tidningen, har jag fått annat att tänka på.

George gjorde en af sina korta energiska nickar. Det var helt naturligt, att en man, som fått annan sysselsättning, för den öfvergifvit fotbollsspelet.

— Jo, vi ha besvärat er för att om möjligt få

litet underrättelser om Costa Negra, började Brown rakt på saken. — Ni var ju därefter här om året?

— Ja, svarade Peters kort. — Fråga ni!

— Hurudant är landet?

— Landet... hm! Någon utförlig beskrifning får ni inte begära af mig. Men för att ge er ett begrepp om, hur det står till där nere, kan jag säga, att Costa Negra är några tusen kvadratkilometer obehag och olycka. Bestämda gränser äger landet icke, ty man är mycket mån om att alltid ha en anledning till tvist med grannarna. En del af produkterna känner ni, antar jag, för resten bestå de af febrar, jordbäfningar, orkaner och skyfall. Skulle det mot förmodan inte vara tillräckligt att taga lifvet af en resande, stå infödingarna gärna till tjänst. De äro ganska flitiga och sysselsätta sig hufvudsakligen med att slipa knifvar, ladda om remingtonpatroner och reparera vapen. Sådana användas nämligen dagligen och stundligen, och som man handskas litet vårdslöst med såväl egna som andras tillhörigheter, är det alltid något, som behöfver lagas. En följd af dessa vanor har också blifvit, att dödlighetsprocenten särskildt bland resande och främlingar är ganska stor. Man kommer nog dit, men sällan därifrån. Infödingar sätta sådant värde på utläningar, i synnerhet på deras ägodelar, att de inte gärna släppa dem. De äro mycket läraktiga där nere, och få de höra en ny kötted, kunna hundratusen den samma dag. Nästa dag känner hela landet kraftuttrycket. Annars går allting så långsamt, att ingenting blir färdigt på en mansålder. — Peters gjorde ett uppehåll och funderade. — Ja, hufvudnäringarna bestå af uppror, bakhåll, smuggling och bedrägeri. Är det särskildt varmt, hvilar man sig och funderar ut nya genidrag. Har jag lyckats bibringa er en någorlunda riktig föreställning om republiken Costa Negra?

— Tack, sade George skrattande. — Som jag hör, att ni inte är fallen för öfverdrifter, litar jag på edra uppgifter.

— Det kan ni tryggt göra. Jag intresserar mig litet för landet, ty min bror lär hålla till i de där trakterna.

— Det är också till en del för hans räkning jag begär upplysningar. Som ni vet, är han anställd på Harrison & Browns fartyg, »The Princess». Fartyg, befäl och besättning äro försvunna, och jag tänker ge mig af dit ned för att söka dem.

The Recorder's korrespondent blef med ens intresserad. Han lutade sig hastigt framåt.

— Jaså, ni skall resa till Costa Negra. Sakförhållandet ändrar inte en stafvelse i min beskrifning. Costa Negra är sådant jag sagt. Tag stora kvantiteter kina och insektpulver med er och därjämte en liten arsenal. Ni får användning för alltsammans. Jag behöfver väl inte be er ha ögon i ryggen? Costa Negrarna anfalla helst bakifrån. Deras själfbevarelse-drift är nämligen högt utvecklad, och fastän de gärna dela ut knifstyng, undvika de helst sådana för egen del. Nå, det göra ju vi också, man får således inte klandra dem. Knifstyng, i synnerhet i det klimatet, äro ohälsosamma. Det finns visserligen läkare där nere, men dem gör man bäst i att undvika. Bli de efterskickade, betrakta de sig endast som den sjukes arftagare och göra allt för att påskynda hans hädanfärd. — Jaså, fartyget är försvunnet, sade ni. Skeppsbrott?

— Vi tro det ej. Vi befara i stället något klameri med myndigheterna.

— Det var värre. Landet äger visserligen fångelser, men det finns inte ett öre anslaget till fångarnas underhåll. Presidenten använder alla tillgångar för eget bruk. Presidenterna i de där repu-

blikerna bli alltid rika på kort tid. Det är väl därför platsen är så eftersökt. Landets samtliga inbyggare drömma om att bli president, men som bara en i sänder kan inneha befattningen, är hans ställning ofta besvärlig, till och med farlig. Skjutskickligheten är nämligen rätt uppdrifven. Ett af villkoren att hinna någonstädes som politiker, och annat befattar man sig knappt med där nere, är färdighet i vapnens handterande. Det gör människorna säkra på sig själfva. — När ger ni er af, Harrison?

— Det kan jag inte säga för ögonblicket, men länge dröjer det ej, innan jag reser. -- Hör nu, känner ni till den nuvarande presidenten?

— Styf karl, den där Alcosta. Han har hållit sig kvar ett par år och gjort ansenliga besparingar. Han är mer durkdrifven än någon annan af sina landsmän. Flera dussin af hans farligaste medtäflare ha omkommit... bokstafligen som jag säger omkommit. Ett par dussin andra har han förstått att fästa vid sig och göra till sina kreatur. De äro honom blindt tillgifna, och som han satt landets utplundring i system, kan han också dela med sig åt vänner och släktingar. Det är ju alltid bättre att göra upp i godo, ty äfven ett inbördes krig i Costa Negra går till pengar. När jag var där nere, talades åtskilligt om en viss Quiroga, en gammal plantageägare, som helt enkelt kommit bort på oförklarligt sätt. Den där Quiroga var något slags patriark och vördades i landets norra delar. Han hade beklädt flera olika statsämbeten, men aldrig låtit beslå sig med fusk eller försnillning. Till en början misstroddes han just därför, man är inte bortskämd i Costa Negra, och man antog det bero på högfärd eller någon annan förkastlig egenskap. Men gubben Quiroga blef både grå och hvithårig, utan att lägga beslag på medborgarnas egendom. Det tillskrefs en långt drifven excentricitet, och de maktägande började i sin ordning

misstro mannen. De antogo väl, att han siktade på något för dem obehagligt. Quiroga var inrikesminister, då Alcosta störtade sin företrädare. Han blef naturligtvis entledigad, den nye presidenten behöfde annat slags folk i sin tjänst. Ja, gubben Quiroga packade in och reste norrut. Det var på den resan han kom bort. Han sörjdes nästan som ett nationalhelgon, och Alcosta hade många förtretligheter att öfvervinna, ty ingen betvivlade, att han haft ett finger med i spelet. Men man glömmer fort i Costa Negra. — Sedan Peters, hvilkens underbart tränade minne satt honom i stånd att berätta denna detalj, talat, lutade han sig mot väggen bredvid och såg lugnt på sina åhörare, liksom afvaktande nya frågor.

— Treflig plats, inföll Brown och skakade litet betänksamt på hufvudet.

George smålog kallt. Han underskattade inte sitt uppdrags faror, men äfven om de varit dubbelt flera och många gånger större, skulle han ej afstått från resan. Det var just svårigheterna, som lockade honom.

— Känner ni någon person med namnet Naguiera? frågade han.

Peters rynkade ögonbrynen och funderade.

— Nej, svarade han efter en kort stunds betänkande. — Mätte vara ett nytt namn därnere. De dyka upp och försvinna som figurerna på en biograffilm.

— Och hurudan karl är vår minister. Det är inte alldeles uteslutet, att jag vänder mig till honom.

— Behöfver ni hjälp, så bry er inte om det! Han startade som politiker och visade sig ofta rätt besvärlig för både vänner och motståndare. Det var för att på ett honnett sätt bli af med honom, som han utnämndes till minister och exporterades till ett ställe, där absolut ingenting fanns att göra. Han

hade blott att lyfta sin lön och blunda med båda ögonen, en ganska bekväm syssla. Har Costa Negras regering begått något öfvergrepp mot er, bör vår gesant gifvet gripa in. Men. . . Peters blinkade listigt, som hade han ämnat tillägga: har ni klara papper, vet ni resten lika väl som jag, och har ni inte . . . lita då uteslutande på er själf!

George mötte hans blick med ett småleende, som kunnat vara säkrare. Brown tycktes ej ha märkt något, utan sysslade med kotletten på sin tallrik.

— Jag föredrar att lita på mig själf, svarade George.

Peters nickade bifall på ett sätt, som smickrade den unge mannen,

— Något mer? frågade korrespondenten.

— Nej, tack, jag tror jag ungefär vet, hur landet ligger.

— Lycka till då! — Peters reste sig. — Hälsa min bror, när ni träffar honom! Och kan jag ytterligare gifva er en eller annan upplysning, står jag gärna till tjänst. — Han hälsade med en kort nick och aflägsnade sig.

George såg efter den långa figuren, hvilkens händer sutto som fastvuxna i kavajfickorna. Han beundrade denne fyrtioåring, som armbågat sig fram till en bemärkt plats, beundrade hans kroppsliga styrka och oförskräckta hänsynslöshet. George log, då han plötsligt erinrade sig den allmänt kända anekdoten om Peters' första intervjuarbragd. Det var en redaktör, som ville knäcka den vid början af sin bana litet för tvärsäkra reportern och på samma gång gifva hans tjugo års erfarenhet en stöt, kanske ville han också skjuta den unge medarbetarens väl mycket märkbara egenkärlek i sank. Fördenskull gaf chefen honom i uppdrag att intervjua unionens rikaste man och skriva en tre spalters artikel därom. Charley

Peters mottog ordern utan att blinka. I likhet med redaktören visste han, att milliardören i fråga hatade tidningsmän, och utan betänkande lät en handfast karl, engagerad just för det ändamålet, kasta dylika besökare utför sina trappor. Att herrar reporters inte heller älskade den rike mannen är själfklart, men det hindrade dem ej från att så ofta en anledning gafs belägra hans dörrar. Peters gick direkt från redaktionen till finansiärens privata kontor och blef, tack vare en liten nödlögn, insläppt.

— Hvad är ni för en gröngöling, röt milliardören, när Peters med förbluffande lugn nämnt anledningen till sitt besök. — Vet ni inte, att jag aldrig säger något till tidningsmän. Gå genast, eller blir ni utkastad.

Peters drog fram sin annotationsbok och den i förväg omsorgsfullt spetsade pennan. Han syntes inte ha hört orden och ännu mindre lagt märke till tonen, hvarmed de uttalats.

— Min bästa herre, era landsmän ha obestriddigt rätt att just nu höra er åsikt om ställningen på penningmarknaden, svarade reportern förbindligt.

— Mina landsmän, flinade milliardören och sträckte handen mot ringledningen. — Låt mig då säga er, att jag ger mina landsmän tusan. Adjö!

— Tack och adjö! sade Peters och stoppade in sin annotationsbok. — Det här räcker till tre spalter.

Milliardören drog handen tillbaka, utan att ha ringt.

— Hvad menar ni, hvad? frågade han med en skymt af oro i den eljest så säkra stämman.

— Det får ni i morgon se i »The Recorder». »Vår rikaste mans känslor för nationen.» »Han ger sina landsmän tusan.» Utmärkta underrubriker. Jag skall inte sätta ut ert namn förrän på sista raden. Kommer att ge särskild piff åt artikeln.

Milliardören bli kade ett par sekunder.

— Unge man, sade han sedan — sitt ned! Jag tycker om er. Folk, som förstå sin sak, kunna alltid räkna på mig. Tag fram anteckningsboken igen, ni skall få fyra spalter.

Peters nickade, som om han velat säga: det var precis hvad jag väntade.

Nästa dag innehöll »The Recorder» en intervju, som slog hela den amerikanska pressen med förvåning. Två timmar efter det numret kommit ut knackade Peters på redaktörens dörr och klef in med händerna i kavajfickorna.

— Nåå? började han själf samtalet.

— Styft, medgaf chefen.

— Tänker göra ändå bättre saker.

— Ni är allt åtskilligt egenkär, Peters.

— Rätta sättet, löd det korthuggna svaret.

— Och ni önskar?

— Öppen fullmakt att göra hvad jag själf behagar.

— Men, om det ni gör inte behagar mig?

— Har ingen fara, vet precis hvad jag vill.

Redaktören slöt ögonen och funderade. Därpå öppnade han dem igen och granskade mycket noga den unge medarbetaren.

Fem minuter senare lämnade Charley Peters rummet med öppen fullmakt och fördubblad lön. »The Records» ägare ångrade aldrig den öfverenskommelse, som träffats så hastigt, inte redaktören heller. Peters visade sig vara född till reporter och utvecklade sig sedermera till unionens duktigaste krigskorrespondent. Hans bref från grekisk-turkiska kriget, liksom sedermera hans beskrifningar från krigsskådeplatsen på Cuba eller i Mandschuriet lästes af millioner människor. Den enkla, klara stilen jämte författarens hänsynslösa uppriktighet att nämna allt vid dess rätta namn förskaffade honom såväl vänner som fiender.

Han var de mångas man, ty han förstod flertalets sätt att se, tänka och känna, de många satte också värde på Peters, och i tusentals hem, där man aldrig sett honom eller hört ljudet af hans röst, var han en alltid välkommen vän.

»The Recorder» och han voro numera oupplösligt bundna vid hvarandra, och det var svårt att tänka sig tidningen utan Peters.

George visste, att Charley Peters var son till invandrare från Skandinavien, förmodligen Sverige. Men trots sin germanska härkomst var han fullblods-amerikan. Han var mannen, som helt gick upp i nuet. Han fanns öfverallt. Huru många gånger han för sin tidnings räkning rest jorden rundt var svårt att säga. Den ena dagen daterades hans artiklar från en stad i västern, ett par veckor senare kommo de från Europa, och efter ännu några veckor skickades de från Japan eller Kina. Peters' förmåga att snabbt och osvikligt taga sig fram var fenomenal, liksom hans skicklighet att bryta sig väg genom svårigheter och faror. Hvad han ville, utförde han alltid. Han kände hvarken tvekan eller fruktan och vek aldrig åt sidan.

George hyste verklig beundran för denne man, som ägde alla de egenskaper en modern amerikan behöfver för att lyckas. Själf hade han ännu ej pröfvat sina krafter i någon enda af de situationer, hvilka voro vanliga för tidningskorrespondenten. En kort stund blef han betänksam inför sin uppgift, men så kom han att tänka på, hur Peters själf börjat. Det var genom att oförskräckt gå rätt mot det okända denne slagit sig fram. Han hade företagit upptäckts-resor och bergbestigningar, till och med låtit hissa sig ned i en vulkans krater och till tre fjärdedelar död dragits upp igen, allt för sin tidnings räkning. Ifall George sporde honom om hans tankar angående

exempelvis möjligheten af »Costa Negras eröfring», som Harrison senior uttryckte sig, skulle korrespondenten finna den helt naturlig. Allt var enligt hans förmenande utförbart. Hvad den ene var i stånd att göra för sin tidning förmådde också den andre för sin affär. George log bredt och såg upp. Han mötte Browns rödbrusiga ansikte, öfver hvilket ett bekymradt uttryck hvilade.

— Hm! hostade Brown, som hela tiden uppmärksamt betraktat sin unge följeslagare och lagt märke till hans tankfullhet. — Ni tvekar väl inte, George?

— Inte alls, men jag ber er om en sak. Nämn ingenting om det vi nu hört för min far. Alltsammans är all right, begriper ni.

— Godt! Är ni färdig?

— Ja, nu kunna vi gå.

De betalade och aflägsnade sig. Under gåendet stötte Brown sakta till Georges armbåge.

— Titta liksom händelsevis åt vänster. Där-borta sitter gamle Hooper och tuggar.

George kastade en blick åt det anvisade hållet och upptäckte en liten mager man, hvilkens vakna ögon lurande följde dem.

— Han har sett oss, långt innan vi märkte honom.

— Den mannen har alltid haft ögonen med sig. Jag undrar, om han gifvit akt på vårt samtal med Peters? Jag säger det uppriktigt, min gosse, jag känner mig aldrig riktigt lugn i den gamle räfvens närhet.

Mellan Georges ögonbryn framträdde det djupa vecket tydligt. Han nickade kort och energiskt, innan han sade:

— Se nu inte spöken midt på ljusa dagen!

— Jag kan inte hjälpa det, jag har aningar, obehagliga aningar.

De voro framme vid dörren och gingo till automobilen, som väntade. Bakom dem ljud sorl, skratt och slamrande med tallrikar från lokalen, som börjat fyllas af gäster. När de tagit plats och åkdonet satts i gång, skrattade Brown till.

— Jag kom att tänka på er far, George, sade han, då följeslagaren frågande såg på honom. — Han är storartad, som tror på ekonomisk ridderlighet i vår tid. Det gifs inte en gång något, som kan kallas ekonomisk hederlighet, och så... Brown skrattade så högt och länge, att George fann sig föranlåten gifva honom en sträng blick. — Ja, men det är vackert af honom, fördöme mig, är han inte en fin gammal gentleman. Men otidsenlig! Akta er för att taga intryck af hans läror, George!

— Jag har hört hans fantasier förut och vet på håret, hur långt man kan följa honom.

— Edra ord lugna mig, och här skall jag visa er något, som bestyrker min åsikt. Brown drog ur en ficka fram en sammanvikt tidning, vecklade upp den och började läsa. — Hör på, George! Kapitalet är internationellt och söker sig utan hänsyn — ni hörde väl »utan hänsyn»? — till politiska gränser väg åt det håll, där det bäst kan användas. Kapitalisten handlar följaktligen fosterländskt, i den mån han ökar sina egna tillgångar och använder dem till nya, vinstgifvande företag. Tänk på det, då ni kommit till Costa Negra!

— Ja, jag tänker först och främst på firman.

— Det är tidsenligt, George!

Automobilen stannade, de stego ur och togo hiss. På kontoret fingo de veta, att mr Harrison gått till sin lunch för en stund sedan. När Brown sjunkit ned på sin plats och tändt en ny cigarr, var han åter allvarlig.

— Oss emellan, George, jag afundas er. Ty

lyckas ni — och jag har ingen anledning att förmoda annat — har ni slagit ett stort slag.

— Tviflade jag ett ögonblick på min sak, skulle jag inte fara.

— Storartadt! Ni liknar er far, och ni är inte lik honom. Ni lyckas, det är afgjort. Och efter den betan ligger Sam Hooper under för all framtid. — Han blef hastigt allvarlig igen och mumlade halft för sig själf. — Jag kan omöjligt få karlen ur tankarna. Ni gaf väl akt på, hur han skelade åt oss? Det låg bestämdt något under hans min. Tyckte ni inte, han såg ut att lura på något särskildt.

— Jag tyckte han såg hungrig ut.

— Hm! — Brown reste sig med en tvär knyck. — Tänk, om han träffat Peters och... Jag ringer på i telefon till »The Recorders» byrå och frågar:

— För tusan, gör er inte löjlig, Brown!

— Jo, det gäller er, George, och för er fars skull vill jag veta det.

George höjde förargad på axlarna, under det Brown skyndade till telefonen.

En half minut senare talade han med Peters. George lutade sig öfver hufvudboken, som ännu låg framme, och studerade sidan 63. Så snart Brown slutat samtalet, gick han fram till bordet.

— Hörde ni? frågade han, och George märkte, att han blifvit något blekare än vanligt.

— Nej, jag ville inte höra!

— Peters mötte Hooper, som han känner — han är bekant med alla människor — och slog sig i språk med honom. Det är rent fördömdt. Hooper frågade, ifall han händelsevis inte visste något om Costa Negra, och Peters svarade, att han var den andre, som i dag begärde upplysningar om landet. Där hade Hooper genast en tråd, som han nystade af. Sam Hooper vet, att vi pumpat Peters om Costa

Negra. Karlen har en otäck förmåga att draga slutsatser, och jag . . .

— Vill ni göra mig en tjänst, Brown? afbröt George kallt.

Den tillfrågade torkade bort några svettpärlor ur pannan och nickade ett mulet samtycke.

— Jo, tala aldrig mer om den här saken. Jag har sagt, att jag skall resa dit ner och reda ut härfvan.

— Men nu tror jag, att det är farligt, invände Brown sakta.

— Det gifs något farligare.

Brown såg frågande på George.

— Att ändra åsikter, sade denne kort.

— Men ni hör ju, att Hooper . . .

— Just därför reser jag inom en vecka. Så mycket spanska jag hinner lära på den tiden, skall jag slå i mig. Och nu inte ett ord mer om saken! Tst, Brown, jag hör far komma. — Han gick mot dörren, som öppnades och mötte mr Harrison. — Gynnsamma underrättelser, far, började han. — Det blir bara en vanlig lustresa, och ju förr jag har den bakom mig desto bättre.

ANDRA AFDELNINGEN.

MINOR OCH KONTRAMINOR.

FEMTE KAPITLET.

GEORGE GÖR UPPTÄCKTER.

När ångaren lagt bi ute på redden, omgafs den genast af en hop roddbåtar, från hvilka gula, röda, bruna eller svarta karlar skrikande erbjödo sig att forsla passagerare och gods till stranden.

George, som hela dagen hållit till på kommandobryggan, betraktade genom sin kikare Costa Negras hufvudstad. På afstånd tilltalade platsen. Rundt den vackra hafsbuktens mjuka linje sträckte sig husraderna, terrassformigt ordnade på sluttande kullar. George sade sig, att alla kuststäder belägna vid en vik likna hvarandra på lagom långt håll. Hans nästa reflexion blef, att redden låg öppen för nordan- och östanvindarna. Det förklarade också stadens i förhållande till folkmängden medelmåttiga handelsomsättning.

— Hvarför bygger man inte en vågbrytare från den där udden? vände han sig till kaptenen.

Den tilltalade höjde på axlarna och mumlade, att man befann sig i republiken Costa Negra. Det förklarade, hvad en nordamerikansk medborgare fann obegripligt.

George nickade lugnt och energiskt. Det var

på tiden, att firman Harrison & Brown tog hand om landet. Han kastade ännu en lång blick öfver den öppna redden och skakade missnöjd sitt hufvud. Sedan tog han ett kort farväl af kaptenen, vinkade åt en roddare att lägga till vid fallrepstrappan och gick att ordna med sitt bagage. En stund senare satt han i båten, hvilken hastigt roddes mot stranden. Som han var den enda passageraren till Costa Negra, följde en hel flottilj småbåtar långsamt efter.

Costa Negra, hufvudstaden i republiken med samma namn, ägde ingen kaj. Hamnen bestod af den sandstrand, naturen danat. På ett par ställen hade man gräft undan litet dy, så att roddbåtarna obehindradt voro i stånd att lägga till, och skott kanten med några i bottenen vårdslöst nedslagna plankor, för att gruset ej genast skulle rasa ned och fylla hålet. George såg tankfull ut. Harrison & Brown hade mycket att göra, innan firman ryckt upp staden och landet ur dess försöfnings. Nå, han längtade efter intensiv verksamhet och ämnade hvarken spara sig själf eller andra.

Så snart roddbåtens stäf skrapade mot stranden, mötte en herre, hvilken utan tvifvel ansågs utveckla stor elegans; i Newyork skulle polisen betraktat honom med misstro. Denne herre bar benkläder, hvilka slutade på halfva vaden, detta tydligen endast för att visa lackskorna, hvilka emellertid voro till den grad slitna, att deras åsyn ingaf en stillsam undran öfver ofvanlädrens förmåga att ännu hålla ihop med sulorna. Mannen begagnade inga strumpor, och den smoking, han ifört sig, var sorgligt trådsliten och smutsig. Liksom för att utplåna det intryck hans tvifvelaktiga elegans väckte hos en alltför nogräknad främling, hade den mötande ifört sig en stärkskjorta, hvars bländhvita veck i en imponerande hvalfbåge höjde sig öfver hans bröst. Kring halsen smet en

krage, styf som järn, åt och under hakan var en jättestor rosett fästad. I dess midt lyste ett par väldiga diamanter. George medgaf, att de utan tvifvel voro äkta. Personen, som bar denna kostym, lyfte en hufvudbonad, som stod i full öfverensstämmelse med utstyrseln och frågade med ett leende, som skulle föreställa älskvärdt, men blef slugt, huruvida señor Harrison ej behagade taga in på Gran Hotel Republica.

George studsade, då han hörde sitt namn nämnas. Han såg skarpt på karlen framför sig. Den andres älskvärdhet blef därvid nästan klibbig. Utan att invänta ett svar lät han roddaren langa sig res-effekterna och lassade dem på tvenne negerpojkar, hvilka visade sina hvita tandrader och tycktes fyllda af en välvilja, som det för en ensam resande var svårt att motstå.

— Låt gå för Gran Hotel! sade George.

— Naturligtvis, log karlen i den besynnerliga dräkten. — Alla resande taga in hos oss. Jag känner herrar americanos. Jag älskar dem. Jag har varit major domus eller öfverkypare, hvilket ni behagar, på hotellet många, många månader. Mitt namn är Miguel Palmasso. Jag blef synnerligen angenämt öfverraskad, när inrikesministern i går skickade en af sina adjutanter till hotellet och förkunnade mr Harrisons ankomst. De bästa rummen och de utmärktaste varorna äro reserverade för mr Harrison. Alla americanos, som bott hos oss, ha ständigt varit nöjda . . . hvad säger jag? . . . utom sig af förtjusning öfver bostad, matordning och upppassning. Mr Harrison kommer att bli lika glad. Om vår glädje öfver att tillåtas mottaga er under vårt ringa tak vill jag ej tala. Den är stormande, utomordentlig! General Olinares bebodde de rum vi reserverat för er. Vi kastade ut generalen i går kväll. Hans stab med, hans familj och samtliga släktingar. Generalen pro-

testerade. Bah! Ut med honom! Och han kom ut. Mr George Harrison från Newyork skall bo här, svarade jag på alla hans invändningar, inte lönt att tala mer om den saken, ut! Generalen lugnade sig märkvärdigt fort. Han tog mig afsides och sade: Miguel, vi ha alltid varit vänner. — Mr George Harrison från Newyork, svarade jag — ut! Generalen föreföll stukad, han insåg, att motstånd skulle vara gagnlöst. General Olinares med familj, släktingar och stab gick — mycket fort till och med. Rummen stå alltså till mr Harrisons disposition. Stor skillnad på en gentleman från staterna och en señor från . . . hvad vet jag? — Pedrillo, Piquillo, i väg! röt han till negerpojarna, som genast satte sig i rörelse. — Åt det här hållet, mr Harrison!

George, som redan ett par gånger frågat sig, hur det var möjligt, att öfverkyparen Miguel Palmasso kände hans namn och på förhand var underrättad om hans ankomst, gick tankfullt bredvid denne åtminstone enligt egen åsikt utmärkte personlighet. När han sade sig, att hans afresa företagits i största hemlighet, blef det mer än besynnerligt, att han fann sig vara väntad. Georges plan att under antaget namn en tid slå sig ned i Costa Negra och undersöka förhållandena var från detta ögonblick ej mycket värd. Han förkastade den också genast, och utan att låta märka någon öfverraskning följde han sin ledsagare. Men vecket mellan den unge mannens ögonbryn var djupare än vanligt, och han funderade öfver, hvad han först borde företaga sig. Som det minst af allt tillhörde hans natur att känna fruktan, beslöt han att tills vidare förhålla sig afvaktande.

— Fy tusan, hvilken vedervärdig stank, utbrast han, då de passerade förbi en grop, från hvilken miasmatiska ångor stego och insvepte de förbigående.

Don Miguel Palmasso visade ett förundradt an-

sikte. Så vädrade han i luften med sin höknäbbsnäsa och började en af sina långa förklaringar.

— A . . . jäså . . . ja visst, de östra kvarterens afskrädesplats. — Han pekade bakom sig mot den stora gropen, dit George efter en snabb blick hunnit se, att alla tänkbara ämnen under solen vräkts och af samma sol försatts i jäsning. — Deputeradekammaren har för fyra år sedan voterat ett större anslag till osläckt kalk, men . . . don Miguel höjde på axlarna, en betecknande rörelse, som George skulle se upprepade otaliga gånger, innan han lämnade Costa Negras mark.

— Den där gropen är ju tillräcklig att förskaffa staden en epidemi på halsen, inföll George, som ännu ej visste, om han borde bli förargad eller endast skratta.

— Vi veta det. Stadens myndigheter ha också utanordnat en summa till löner åt läkare och deras biträden, sade don Miguel värdigt. Strax efteråt höjde han åter axlarna och smålog älskvärdt, medan han hviskade: — Oss emellan, presidenten hade annan användning för pengarna. En af hans nevöer gifte sig för ett år sedan, och en annan gjorde nyligen en tripp till Europa. Sådant kostar pengar, det vet nog jag, som också varit där.

Som George nu befann sig utanför de stinkande ångornas område, bestämde han sig för att skratta. Men det fanns en viss bitterhet på botten af skrattet, då han betänkte, hvilket arbete och hvilka svårigheter Harrison & Browns eröfring skulle medföra.

Republikens hufvudstad låg en half kilometer från stranden. De yttersta husen däri inrymde några matroskrogar, sådana, som öfverallt äro sig lika. Här skilde de sig från syskonen i världens öfriga smärre hamnstäder endast genom att vara ännu smutsigare. Från en barack, hvars väggar lämnade luften obehindradt tillträde samt äfven läto förbigående se in i lokalen genom de handsbredda springorna, gnisslade

en söndrig grammofon någonting, som antagligen skulle föreställa Yankee Doodle. George gissade, att det var den stora republikens nationalhymn, säker därpå blef han icke. Musiklådan hade nämligen varit med om så många slagsmål och fått mottaga så talrika stötar, att den tröttnat vid tillvaron och endast motvilligt suckade fram några takter i följd; mellan dem fräste och puttrade den på ett obehagligt och nedslående sätt. Men de färgade, som trängdes i dörren, syntes belåtna med prestationerna och klappade takten, hvar gång man kände igen den ursprungliga melodien.

— En americano, sade någon, när George och hans följeslagare passerade.

— Harrison från Newyork, upplyste en karl med stora koppärr, hvilka långt ifrån voro ägnade att försköna hans af naturen motbjudande ansikte.

George bet sig hårdt i underläppen. Hela staden tycktes känna honom.

Vandringen fortsattes efter en körväg med djupa hjulspår och sophögar utanför de små husen, hvilka ej stodo i rimlig proportion till afskrädets mängd och beskaffenhet.

George rynkade näsan åt stanken och flugsvärmarna, som surrande höjde sig, så ofta någon gick förbi.

Don Miguel anade hans tankar, log sitt välvilliga leende och började på nytt med verklig stolthet:

— Costa Negra är en modern stad och följer med sin tid. Vår första renhållningsstrejk pågår just nu.

— Så för tusan! Jag finner det tillräckligt obehagligt ändå.

— Mr Harrison behagar skämta.

— Nå, hvarför strejka karlarna då?

— Hvarför? Vid alla helgon, de ha inte fått sin lön på en månad.

— Då bör man skynda sig att betala dem.

— Hvarmed då, om jag får fråga? Direktören för renhållningsverket reste, ingen vet hvart, och tog kassan med sig. För ögonblicket finns inte ett kopparmynt i stadens alla kassor. Stadsprefekten har gjort, hvad han kunnat, d. v. s. han reste strax efter direktören för att underrätta honom om hans plikt. Resor kosta pengar, mr Harrison, och prefekten använde, hvad direktören lämnat. Som ingen vet, hvarthän den ene farit, har man heller ingen aning om, hvart den andre styrt kosan. Hela staden går i spänd väntan. Skall prefekten träffa direktören, och i så fall, skola de vända om? Oss emellan, det är föga troligt. Här i landet är det regeln, att den, som rest en gång, aldrig kommer tillbaka. Och hvarför skulle prefekten det, när kassorna blifvit fyllda strax innan han for. Man kan göra sin lycka på flera sätt.

— Det blir inte lätt att reda ut den här härfvan, mumlade George sakta.

— Ursäkta, jag hörde inte, sade Miguel Palmasso och lutade sin höknäbb tätt intill George.

— Åh, jag gjorde blott en reflexion. Ingenting att fästa sig vid.

— Vill ni vara af den godheten att härnäst göra era reflexioner högre, sade Palmasso förbindligt.

— Misstar jag mig ej, är det klokast att inte göra några reflexioner alls.

Öfverkyparen skrattade mjukt och behagligt.

— Alla americanos äro så skämtsamma, sade han. Jag har själf besökt staterna och vistats där fyra år. Mitt uttal säger er det. Tycker ni inte, att jag talar engelska som en infödd, mr Harrison?

— Utmärkt, medgaf George, som redan ägnat en flyktig tanke åt don Miguels klanderfria prononciation. — Man vore frestad tro, att ni är född och uppfostrad betydligt längre norr ut.

— Mr Harrison, jag försäkrar er! — Palmasso

höjde bekräftande ena handen i luften, — inte fullt fyra år . . . nej . . . nej icke fullt.

— Seså, bli bara inte häftig, jag tror er ju. — George mötte den andres forskande blick med ett litet leende, medan han tänkte: karlen ljuger.

— På mig kan ni lita. Don Miguel Palmasso är beredd att gå genom eld och vatten för sin vän, mr Harrison från Newyork. Lita som sagdt på mig, ni behöfver måhända snart en vän. Nåväl, här vid er sida går han. — Don Miguel tryckte högra handen mot sitt bröst och såg med simmiga ögon på George.

— Här gäller det att se upp, tänkte George — karlen vill narra mig att prata bredvid munnen. — Högt sade han, i det han med en vinnande åtbörd vände sig till följeslagaren. — Ni inger mig sympati, señor, och jag ämnar visa, att jag hyser förtroende till er. Hör nu, säg mig, hur visste ni, att jag skulle komma hit.

— En adjutant från inrikesministern . . .

— Ja visst, afbröt George, som förstod, att den vänligt grinande Palmasso äfven var på sin vakt. — Men hur kunde inrikesministern veta det? Jag har inte underrättat honom.

— Inte? — Ur öfverkyparens blanka ögon talade endast den mest ohöljda förvåning.

— Hvarför skulle en person, hvilken kommit hit halft som turist, göra det? Jag är affärsman, jag önskar endast se, ifall firman kan få till stånd en affär här nere. Oss emellan, som ni själf säger, señor, det gäller en kaffeplantage. Men innan vi inlåta oss med ägaren, måste vi naturligtvis undersöka, hvad hans vara är värd.

— Och det är allt? frågade don Miguel utan att förmå dölja sin nyfikenhet.

— Hvad skulle det eljes vara?

— Hm! Politik kanske. — Knappt hade Pal-

masso sagt det, förrän han ursinnigt bet sig i läppen och tydligt visade en häftig förtrytelse öfver sin prat-samhet. Han blef strax lugn igen, då George, som icke ens tycktes ha lagt märke till orden, helt lätt svarade:

— Det är svårt nog att köpa kaffe, men det är ingenting mot svårigheten att sälja det. Vi äro många om den saken, och förtjänsten minskas hvarje år. Kanhända ni vet någon plantageägare, som inte har sin skörd borttingad?

— För ögonblicket är jag ur stånd att lämna säkra upplysningar. Oss emellan, här i landet är det knappt längre någon, som tänker på affärer just nu, politiken slukar allt intresse. Det är en general längst nere i söder, som krånglar med skatterna. Man befarar uppror, ser ni, mr Harrison.

George spratt till vid det i hviskande ton lämnade förtroendet, men lyckades bemästra sin rörelse.

— Så förargligt! utropade han. — Blir det oväsen, reser jag min väg. Jag är här för affärer och ämnar inte lägga mig i andras tvister.

Palmasso smålog svagt, och George trodde sig läsa misräkning i hans rörliga ansikte.

— Där ligger hotellet, upplyste öfverkyparen och pekade mot ett tvåvåningshus, genom hvars port de båda negerbärarna just försvunno.

George såg sig omkring. De hade under samtalen, som kräft hela hans själfbehärskning, nått en annan stadsdel med breda gator och hvita hus. Intet bland dessa var högre än två våningar, flertalet blott en, men med sina balkonger och rikt ornamenterade fasader gjorde de ett fördelaktigt intryck.

— Här är ju vackert, sade George, som önskade ingifva följeslagaren den föreställningen, att hotellets nye gäst var en vanlig tanklös ung man, för hvilken

politik och allt därmed sammanhängande var något fullkomligt likgiltigt.

— Ja, inte sant, svarade Palmasso smickrad.

— Och gatorna äro snygga. Här märker man ingenting af er strejk.

— Naturligtvis, parlamentet och regeringsbyggnaderna ligga i närheten. Oss emellan, inrikesministern är en man, som förstår att hålla ordning.

George lade särskildt märke till, att den sista meningen uttalades med tonvikt på hvarje stafvelse. Det var uppenbart, att den innehöll en varning.

— Så mycket bättre, sade han förbindligt. — Det är alltid tryggare att göra affärer i ett land med ordnade förhållanden. En stark regeringsmakt utgör en garanti, som vi köpmän alltid taga i betraktande.

Palmasso kastade från sidan en lurande blick på den unge mannen. George, som förstulet gaf akt på honom, såg det, men låtsade ej därom, utan ägnade hela sin uppmärksamhet åt hotellet, utanför hvilket de nu befunno sig.

Öfverkyparen öppnade en dörr och bjöd gästen gå före sig.

— Rakt fram, mr Harrison! Sakerna till numro ett och tre, Pedrillo! — Var så god, mr Harrison. — Nu helt och hållet öfverkyparen, skyndade Palmasso uppför en trappa, och George följde honom för att strax efteråt gå genom en bred korridor och sedan inträda i det rum man anvisat.

Det första George lade märke till var, att sängen ej blifvit bäddad, sedan hans företrädare på platsen motats ut. Han gjorde en grimas, som ej undgick den tjänstaktige Palmasso. En störtsjö af spanska okvädinsord forsade fram mellan öfverkyparens läppar, men Pedrillo, som följt den resande till hans rum, endast skrattade och visade sina hvita tänder. Under tiden öppnade George dörren till badrummet, ty

ett sådant fanns verkligen, karet och rörattiraljen utvisade det.

Gästen vred på en kran, men intet vatten kom. Mellan två salfvor ovet, ägnade den flinande negern, upplyste Palmasso, att stadens vattenledning ej gjort tjänst på två år. Strax efteråt tillade han, att den aldrig blifvit färdig. Den ingenjör, som ledt arbetet, hade dött i gula febern, och litet senare reste ordföranden i bolaget till Monte Carlo med de pengar, som funnos kvar i kassan. Han kom aldrig tillbaka.

— Jaså, han spelade bort alltsamman, sköt George in.

— Nej, han sprängde banken, och då fanns det ingen anledning att vända om. Nu bor han i Paris och lefver på sina räntor. Han var en mycket driftig man, och Alcosta satte stort värde på honom. Två gånger lär presidenten ha erbjudit honom platsen som finansminister, men han trifs i Europa. Han stannar nog för alltid. — Palmasso skakade hufvudet och visade verklig bedröfvelse vid tanken på den dubbla förlust republiken lidit.

George var honom tacksam för inblicken i Costa Negras förhållanden, men glömde det oaktadt ej badet, efter hvilket han längtade.

— Bär upp vatten åt mig! sade han.

— När du skakat sängkläderna, hämtar du en hink vatten! vände Palmasso sig till negern på balkongen.

— En? — Tio! sade George lugnt.

Öfverkyparen raglade ett steg baklänges, så förundrad blef han. Men han hämtade sig snart och gaf med ett öfverseende leende sitt bifall till känna. Dessa amerikanska medborgare voro fruktansvärdt excentriska, men de betalade i regeln alltid för sina galna infall. Anledning att neka fanns således ej,

och Palmasso fogade sig med en lätthet, som fördelaktigt framhöll hans smidiga natur.

En timme därefter satt George i en bekväm hvilstol och rökte en cigarr, medan han i tankarna genomgick de sista timmarnas upplevelser. Hvad han företrädesvis fästade sig vid var, att man på förhand blifvit underrättad om hans ankomst till Costa Negra; vidare tänkte han på det genomskinliga hotet i öfverkyparens upplysningar om presidenten och inrikesministern. Ju längre George funderade, desto betänkligare syntes honom det hela. Man önskade varna och förmodligen i godo göra sig af med en person, som måhända kunde bli besvärlig. Men George Harrison tillhörde ej de människor, som mottogo vinkar och råd. Han hade kommit för ett bestämdt ändamål och ämnade fullfölja det. Det retade endast att man sökte skrämma honom. Vecket mellan hans ögonbryn hade blifvit djupt och mörkt.

— Jaså, tänkte han och smålog högdraget — man vill förmå mig att resa igen, alltså stannar jag. — För George Harrison var det den enda naturliga slutledningen efter sådana premisser.

En knackning på dörren afbröt hans funderingar. På Georges uppmaning steg en officer in och gjorde ställningssteg, innan han med vänstra handen nitad vid hufvudbonaden öfverlämnade ett större kuvert, i det han samtidigt sporde:

— Señor Harrison?

George nickade ett förbindligt ja, mottog kuvertet och bröt det. Hans kunskaper i landets tungomål voro tillräckliga, för att han strax skulle se, att skrifvelsen var en inbjudning till bal hos president Alcosta samma afton.

— I kväll! utbrast han förvånad. — Jag är mycket tacksam för presidentens älskvärdhet, men befarar, att jag nödgas svara nej.

— Skulle råda er gå, sade officern på mycket hackig engelska.

— Verkligen! — George mönstrade den i rödt och grönt klädde officern från ofvan till nedan. — Har man bedt er säga mig det?

— Inrikesministern säga mig säga så, förklarade officern.

— Såå. Det är ett ytterligare skäl för mig att än en gång svara nej. Vill ni låta mig veta inrikesministerns namn?

— Señor Naguiera.

— Mayores?

— Min herre känna honom?

— Endast obetydligt. Men det skall bli mig ett nöje att göra hans närmare bekantskap. Nu är jag inte trött efter resan längre. Vill ni framföra mitt tack och hälsa, att jag skall infinna mig.

Officern bugade sig och gick efter att ha lofvat framföra hälsningen.

— Hvad, skulle jag redan i afton finna gätans lösning, tänkte George, under det han öppnade sin ena kappsäck och tog fram sälls kapsdräkten, för hvilken han ej trott sig skola få användning på länge. — Mayores Naguiera, inrikesminister med mera, med mera. Godt, jag är beredd att öppna bataljen, såvida inte karlen bjuder en antaglig fred. — George ropade genom dörrspringan, sedan han först pröfvat ringledningen och märkt, att den ej fungerade. Han gaf den inrusande Pedrillo tillsägelse att borsta.

— Hör nu, började George — den . . . då ordet ringledning ej ingick i det kvantum spanska han lärt, nödgades han hjälpa sig fram med teckenspråket och pekade fördenskull på knappen i väggen . . . den där duger inte.

— Señor Palmasso veta, svarade Pedrillo genast

och störtade till dörren, som han slog upp på vid gafvel, ropande — Señor Palmasso.

Nästa sekund stod den kallade i rummet och gick bugande mot George.

— Mr Harrison önskar?

— Ingenting! Jo jag råkade fråga om den där . . .

— Jaså, ringledningen. Mr Harrison, hotellet äger verkligen elektrisk ringledning. Eller med andra ord, knapparna äro uppsatta. På det öfriga vänta vi ännu. Ett bolag bildades för fyra år sedan, hela staden skulle förses med elektricitet. En ingenjör införeskrefs för att leda arbetet, men . . .

— Jag förstår, afbröt George, användande den hänsynsfulla omskrifning, som var vanlig i Costa Negra. — Karlen reste snart igen.

— Nej, han kom aldrig.

— På det viset . . . samma tema, men med variationer. Nå, hvarför skickade man inte efter en annan?

— En annan? När den förste fått respengar i afräkning på sin blifvande lön?

— Jaså. Och därför väntar staden fortfarande. Tillåt mig uttala min beundran för invånarnes tålmod.

Palmasso bugade sig värdigt och visade däri-genom, att han var långt ifrån okänslig för beröm, men att han alldeles saknade öra för ironi.

— Nå eftersom ni är till hands, señor Palmasso, låt mig göra en fråga!

— Tusen, mr Harrison. Då slumpen så lyckligt fogade, att jag gick genom korridoren här — hvad flinar du åt, din fördömda apa? — Palmasso hade hastigt vändt sig om och fått se Pedrillo bakom sin rygg öppna munnen till ett nytt gapskratt. Han hejdade det med en kraftig örfil, som kom negern att i stället förvrida sitt ansikte till en grimas. —

En annan gång grinar du inte åt din förman. — Ursäkta, mr Harrison, men det är enda sättet att upprätthålla ordningen. Ni önskade alltså veta?

George log inom sig åt den lätthet, med hvilken Palmasso öfvergick från en sinnesstämning till en annan.

— Jo, jag är inbjuden till presidenten . . .

— Den gudomlige Alcosta! afbröt öfverkyparen.
— Hvad hör jag! Hvilken lycka, mr Harrison!

— Kan ni skaffa en vagn? Jag förmodar . . . George fortsatte icke, ty don Miguels axelryckning förkunnade, att någon vagn ej fanns i Costa Negra. — Så får jag väl gå till fots, fortsatte han. — Hvad? — Han stirrade förbi öfverkyparen på Pedrillo, hvilkens mot honom vända ansikte uttryckte något, som han med bästa vilja i världen ej förmådde tyda, men hvars innersta mening han likväl gärna önskat veta.

Palmasso snurrade rundt som en fyrverkeripjäs och spände ögonen i negern, som nu föreföll enfaldigare än någonsin.

— Ut! röt öfverkyparen med tordönsröst.

— Pojken är intet ljus, men . . . se där, en plåsterlapp på din svullna kind. — George fiskade upp en halfdollar ur västfickan och kastade den öfver Palmassos hufvud till negern, som fångade myntet med en apas färdighet och därpå skyndade att sätta sig i säkerhet.

— Det hedrar ert goda hjärta, mr Harrison, sade öfverkyparen sötsurt. — Men jag varnar er för att skämma bort de färgade. Deras oförsynthet öfverskrider alla gränser, och den ringaste vänlighet mistyda de. Om inte jag, som känner packet, befriar er från honom, kommer Pedrillo att hänga er i hälarna natt och dag. Men jag skall visa honom hans plats. Lita på mig!

— Besvära er inte för min skull, señor! Jag skall nog gifva pojken respass, om han blir oförskämd. För öfrigt var det ingenting.

— Ack, ni ännar bevista Alcostas stora fest. Så lyckligt, att ni anlände just i dag. Hela staden talar om balen. Ni . . . mr Harrison . . . nej, jag skall inte uppehålla er längre. Men vill ni något, ber jag er vara god och ropa genom dörren och icke likt general Olinares skjuta med revolver, när ni vill ha en visky eller litet tvättvatten. Som signal är skjutandet olämpligt. Betjäningen kan ju inte på förhand veta, om det gäller dem eller endast är ett privat samtal, vid hvilket främmande personers närvaro skulle vara mindre önskvärd. Alltså ropar ni, mr Harrison?

— Naturligtvis ropar jag. Innan ni går, säg mig, hur dags presidentens tillställningar vanligtvis sluta!

— Sällan före daggryningen. Alcosta ser nämligen ogärna, att de inbjudna aflägsna sig tidigt. Han har länge lidit af sömnlöshet och . . . ja, hvad skall en man i hans ställning göra annat än roa sig. Det blir dans, supé, vin, konjak, visky, mera vin och dans igen. Ni kommer inte att sakna förströelse. — Med en åtbörd, som uttryckte hans förtjusning öfver den ära, hvaraf hotellets gäst kommit i åtnjutande, gled Palmasso ut ur rummet.

George fullbordade sin toalett och satte sig sedan att röka ännu en cigarr, medan han inväntade den i bjudningskortet uppgifna tiden. När han grundligt genomtänkt sin ställning, steg han upp och gick. En känsla af osäkerhet, hvarifrån han ej helt lyckades frigöra sig, kom honom att stoppa en liten revolver af bulldogstyp i fickan. Han hoppades, att den ej skulle behöfva användas, men fann det likväl säkrast att vara beväpnad.

SJÄTTE KAPITLET.

DEN FARLIGASTE BLAND FIENDERNA.

I hotellets vestibul väntade Piquillo, den andre negeruppassaren. Försedd med en lykta, gick han före och visade vägen. Kosan styrdes uppför Calle del Gobierno, den breda, trädplanterade hufvudgatan, som i en S-formig krok från hamnområdet förde genom staden i hela dess längd och vid hvilken hotellet var beläget. Himlen var mulen, och frånvaron af hvarje slags belysning på de tysta gatorna, gjorde mörkret invid husraderna ännu tätare.

— Skall du inte tända din lykta? frågade den unge mannen.

— Piquillo inte tända; andra se oss, vi inte se dem.

George hvisslade lågmäldt, svaret innehöll en värderik upplysning. När George såg sig omkring, märkte han också, att knappt några promenerrande trots den jämförelsevis tidiga timmen funnos utomhus. Mötte verkligen en eller annan, skyndade denne att aflägsna sig, så snart ljudet från de båda vandrarnes steg nådde hans öron.

— En synnerligen stillsam stad, tänkte George — att hämta frisk luft efter mörkrets inbrott tycks inte vara rådligt. — Han gick tigande vidare. Det föreföll nu, som hade den nästan ängsliga tystnaden rundt omkring likt en tyngd lagt sig öfver hans bröst och hindrat honom att öppna munnen.

Plötsligt sade negern bredvid honom hemlighetsfullt.

— Pedrillo borta.

— Hvad... hvad menar du?

— Inte mena alls. Pedrillo bara afskedad. Han hafva skrattat för högt.

De hade beträddt en öppen plats, på hvars andra sida en rad marschaller brunno. I ljuset från dem urskilde George enstaka personer och mindre grupper, hvilka alla styrde kosan mot samma mål som han.

— Gästerna, tänkte den unge mannen. — Nå, Piquillo eller hvad du heter, förklara nu...

— Tst! afbröt negern lågmäldt. — Andra höra! För resten inte veta alls. Bara veta, att Piquillo gärna taga emot halfdollars.

— Där har du en hel, utbrast George, som anade, att han kanske skulle ha nytta af en dylik frikostighet.

— Piquillo mycket tacksam. Tala dåligt, men höra väl. Piquillo inte vilja bort som Pedrillo — Piquillo stanna och höra och se. Sedan tala. Nu tiga. Där ligga palatset.

De befunno sig inom marschallernas ljuskrets, och George insåg, att det utan tvifvel skulle väckt förvåning, ifall han fortsatte samspråket med sin ledsagare. Han affärdade honom därför med tillsägelse att komma tillbaka klockan ett på natten. Piquillo bugade tafatt och gick. För George mötte det inga svårigheter att hitta vägen, ty en lång rad personer böljade in genom den stora porten. Han följde endast efter de framför gående, visade sitt inbjudningskort för den vakthafvande officern och fortsatte därpå uppför en monumental trappa. George önskade, att belysningen varit bättre, så att han kunnat se något af palatset. Men den stora vestibulen liksom trappan låg i en halfbelysning, som

hindrade honom att urskilja annat än de allra närmaste föremålen. Gästerna, hvilka oupphörligt anlände, skredo uppåt tysta, som om de gått till en begrafning och icke till en fest. Intrycket af kuslighet följde George hela tiden uppför den breda trappans tolf steg. Han tänkte på stadens mörker, den stora öppna platsen utanför palatset, där marschallernas flämtande belysning förgäfves kämpat med natten, och negerns ord, hvilka otvifvelaktigt innehöllo en varning. En lätt rysning skakade honom, men han blef genast sig själf igen. Han var här för ett bestämdt ändamål, och George Harrison lät ej skrämma sig af någonting. Men han lofvade sig att hålla ögon och öron öppna.

Ofvanför trappan var allt ändradt som genom ett trollslag. Det rymliga kapprummet var ljust och gladt. Negerbetjänter i scharlakansröda livréer — Costa Negras nationalfärg — mottogo de inbjudnas ytterkläder. George vände sig till en äldre betjänt, synbarligen en hofmästare, som aktningsfullt förde honom till rummets bakgrund.

— Han tar mig för en konsulatstjänsteman, tänkte George och följde negern, som beskäftigt banade väg för honom.

Bredvid den klädhängare, dit han förts, stod en äldre herre och strök sina hvita polisonger framför en spegel.

— Herr sekreteraren, upplyste hofmästaren sakta.

Den gamle herrn vände sig om och mönstrade George.

— Nu misstar ni er, min gode man, svarade han. — Ni misstar er.

— Herr ministern? frågade George artigt. Han hade efter porträttet i en af de större tidningarnes söndagsnummer känt igen den gamle herrn.

Denne nickade reserveradt. Han visste syn-

barligen ännu ej, hur han borde mottaga denne främling, som trängde sig på honom.

Med ett älskvärdt småleende presenterade George sig.

— Nej, hvad hör jag, en landsman. — Ministern skakade Georges hand. — Här som turist, eh?

— Ja, hvarför skola vi amerikaner alltid besöka Europa och försumma vår egen kontinent?

— Alldeles, alldeles. Ni har anländt nyligen, förmodar jag?

Åtminstone en, som inte på förhand vet af min närvaro, tänkte George. — Kommit i dag, svarade han högt.

— Och redan här hos presidenten? Det var raskt. — Ministern drog sig ett steg åt sidan. Han hade gjort en del sorgliga erfarenheter i afseende på vissa landsmäns sätt och uppträdande. Särskildt erinrade han sig en tidningskorrespondent vid namn Peters, hvilken en dag för något år sedan anländt till Costa Negra och synbarligen ansåg sig ha gjort hela landet en stor ära genom att betrakta det som sin privategendom. Legationen förvandlade karlen på två timmar till en filial af sin tidningsredaktion, och tjänstemännen behandlade han som sina skrifbiträden. Ministern transpirerade blott han tänkte på denne Peters, som tvingat honom att skaffa introduktionsbref till presidenten och samtliga ministrar, hvilka han obarmhärtigt intervjuat, tills de af mattighet ej orkat svara ett ord mer på hans frågor. Allt skedde i den suveräna pressens namn, och allt blef i sinom tid tryckt i en tidning, hvars politiska åsikter sändebudet ogillade. Den där Peters ägde en förfärlig makt, som uppbars af flera millioner okritiska läsare, och han nyttjade hänsynslöst hvarje chance. Han lät ingenting undgå sig, och var det något, som ej behagade honom, sade han det utan omsvep och

nämnde för öfrigt skoningslöst allt vid dess rätta namn. Ministern skulle aldrig glömma denna moderna typ, hvilkens ogenerade sätt nära nog bringat den stora republikens officiella representant i ett spändt förhållande till Costa Negras myndigheter. Han var också ytterligt rädd för tidningsmän, och som han ej visste, huruvida mr Harrison tillhörde detta slag af medmänniskor, beslöt han från första stund att hålla honom på vederbörligt afstånd.

— Ja, svarade George kort. Han märkte den gamle herrns tydligt visade misstro och beslöt å sin sida att ej truga sig på honom.

— Så snart min sekreterare anländer, skall jag skicka honom till er, fortsatte sändebudet med skickligt hycklad förbindlighet. — Själf är jag tyvärr hindrad att annat än officiellt gå er till handa. Min ställning... ja, ni förstår nog?

George bugade sig artigt; han förstod, att man ville bli af med honom.

— Farväl så länge, mr Harrison! — Ministerns leende var så älskvärdt, att George ej kunde annat än besvara det med sin djupaste bugning.

— Jag skall varna min stackars sekreterare för karlen, tänkte den gamle ministern — han går på presidentens bal samma dag han kommit hit, han är en reporter. Och med mer än en hvart tredje år stå vi inte ut. — Han vinkade vänskapligt med ena handen och skyndade bort mellan gästerna, hvilka nu till trängsel fyllde det rymliga kapprummet.

George följde i sakta mak efter den flyende och gaf sig god tid till iakttagelser.

Öfverallt såg han bruna, gula och hvita män och kvinnor. De sistnämnda befunno sig i en bedröflig minoritet, något som förklarade, att de tycktes äga vissa företrädesrättigheter. Damernas dräkter voro lätta och luftiga, flera verkligt smakfulla.

Herrarna däremot befunnos med få undantag insnörda i lysande uniformer, hvilkas rika guldbroderier gåfvo bärarna en stel och tvungen hållning.

När George trädde ut i bankettsalen, bländades han af den strålande belysningen. I de väldiga kronorna brunno hundratals vaxljus, och sådana sutto äfven i långa rader utefter väggarna. Frånsedt värmen, som af dem ökades nära nog till olidlighet, företedde salen en festlig anblick. Halfva golfytan var tydligen reserverad för de dansande, och tills vidare uppehöll sig gästerna på den andra hälften. Damerna sutto i större eller mindre grupper på framflyttade stolar, mot hvilkas ryggstöd deras kavallerer stödde sig underhållande en liflig konversation. Solfjädrarna voro i ständig rörelse, och blickarna korsade hvarandra.

Vid sitt inträde anslog George antalet af de närvarande till tre hundra personer. Efter honom strömmade oupphörligt nya gäster in, och den unge mannen förmodade, att trängsel snart skulle uppstå. Han befarade, att stämningen skulle störas däraf. Men till sin förvåning såg han, att ju flere gäster som anlände, desto gladare visade sig alla. George drog sig åt vänster och tog plats i ett af salens hörn, dit endast några få gäster ännu funnit vägen. De allra flesta veko regelbundet af åt höger och hälsade med lifliga åtbörder och höga utrop de redan anlända. Endast några få stannade tveksamma strax innanför dörren och läto sedan med tydligt visad motvilja skjuta sig åt vänstra sidan.

Medan George undrade öfver anledningen till denna uppdelning, berörde någon hans ena armbåge.

— Señor Harrison!

George såg åt sidan och igenkände den officer, som öfverbringat bjudningsbrefvet. Han hälsade förbindligt, ty han hade redan lärt, att man i Costa

Negras societet satte stort värde på djupa bugningar, vänliga leenden och granna fraser.

— Señor inrikesministern har uppdragit åt mig att lämna er de underrättelser, ni som främling kan önska. Vi ha en halftimme på oss... Var god och fråga, señor!

— En halftimme? Jag förstår inte riktigt.

— Stod det inte i bjudningsbrevet, att señor Naguiera vill träffa er för ett angeläget samtal? Åt mig har han uppdragit att föra er till sig.

— Jo visst, svarade George utan betänkande. — Om en halftimme alltså... Under tiden ämnar jag se mig omkring. Hör nu, säg mig hvarför tränga alla människor ihop sig där borta, medan det är godt om utrymme på den här sidan.

Officern höjde på axlarna och smålog.

— Det beror inte alldeles på en slump. Där borta hålla sig presidentens vänner och anhängare, här stå hans mer eller mindre öppna fiender och afundsmän. Genom att räkna dem kan ni öfvertyga er, hur litet Alcosta har att frukta.

— Om vi ett ögonblick skulle taga våra grannar i betraktande, föreslog George.

— Det är klokare att ej låtsa om dem, sade officern liknöjdt.

George fästade sig ej vid hans ord, utan mönstrade i stället de närmast stående. Han fann därvid, att endast några äldre matronor sutto på vänstra sidan, samtliga unga damer tillhörde tydligen den presidenttrogna högern. Han delgaf officern sin iakttagelse, och denne skrattade belåtet, när han svarade.

— Helt naturligt, en sådan man som Alcosta...

George böjde samtyckande sitt hufvud och frågade.

— Hvem är den där herrn längst till vänster? —

Nej, inte gubben i generalsuniformen, utan den civilklädde bredvid honom.

— Jag vet verkligen inte, svarade officern efter att ha kastat en hastig blick i den anvisade riktningen.

— Ett vackert och intressant ansikte, sade George halft för sig.

— Vacker? Den? Nej, men señor, hvilken smak. — Den unge officern strök egenkärt sina sammetsmjuka mustascher och skrattade godt. Men han gjorde det med ett bortskämdt barns naivitet och så naturligt, att George fann hans uppförande enbart lustigt.

Den person, som väckt Georges intresse, vände sig mot ingången. George såg nu anledningen till officerns munterhet. Mannen, hvilkens profil han nyss beundrat, var till den grad koppärrig, att man äfven på detta afstånd tydligt urskilde, hur vanställdt hans ansikte blifvit genom sjukdomen.

— Men vackra ögon har han, tänkte George. — Och hans hållning är förträfflig. Det är bestämdt en farlig karl, tillade han tyst, då den andres blick sträng och afvisande flög rundt salen. George vände sig till officern och fällde en anmärkning om, att gästerna till höger voro mer än tio gånger så många som de till vänster.

— Före klockan två i natt äro de icke fem på den här sidan. — Skola vi inte flytta oss litet längre åt höger?

— Gärna. — George öfvergaf utan egentlig saknad de tysta och allvarliga herrarna till vänster för de unga damerna på andra sidan. Men officern visade ingen lust att presentera honom, ehuru George uttryckte en tydlig önskan att göra bekantskaper. De stannade tätt vid dörren, och då intet annat återstod, gjorde George några frågor. Officern svarade genast.

Den gamle hvithårige herrn, som oupphörligt ruskade sitt hufvud och förde de darrande händerna genom skägget, var krigsministern. Han hade varit en framstående artillerist. Det var han, som riktade den kanon, med hvilken det havajiska krigsfartyget för femtio år sedan sköts i sank. — Med ett enda skott, señor, lägg märke till det. — George anlade en förvånad min, emedan han såg, att man begärde det af honom. — Samtidigt sökte han erinra sig, när kriget mellan Havaji och Costa Negra utkämpats. Hans minne gömde ingenting därom, hvilket ej hindrade, att hans leende alltjämt var lika beundrande och älskvärdt. Under tiden lyssnade han till officern. — Den unge ståtliche generalen bredvid krigsministern var dennes svärson och presidentens nevö, chefen för Costa Negras berömda lansiärer. — George gjorde en bugning, ty officern vid hans sida var klädd i samma uniform som generalen.

— När får man nöjet se presidenten? frågade han.

Officern betraktade sin klocka.

— Señor, inrikesministern väntar.

— Redan? Ert angenäma sällskap har alldeles kommit mig att förgäta tiden.

Officern visade större delen af sina hvita tänder och vinkade åt George att följa sig.

Inrikesministern, general Mayores Naguiera, var precis den man, George väntat att finna och som han erinrade sig från ett par af besöken på Harrison & Browns kontor. Den lille svartmuskige, rörlige herrn mottog besökaren med öfversvallande hjärtlighet.

— A, señor Harrison... hvilket nöje att se er här! — Med båda sina händer, ett par breda, svettiga och hårda näfvar, tryckte ministern den unge mannens. — Inte sant, ni medför hjärtliga hälsningar

från den gamle gentlemannen och hans värderade kompanjon, mr... hur var namnet nu igen?

— Brown, sade George och lösgjorde ändtligen sina händer ur den andres grepp.

— Alldeles... Brown var det. Hur må gentlemanen? Jag slår vad, att de må storartadt. — Sitt ned, señor Harrison! — Naguiera tecknade åt officern, att dennes närvaro var öfverflödig, och tog själf plats, sedan han sett George göra det. När de nu befunno sig på tu man hand, försvann plötsligt ministerns välvilja och lämnade rum för något forskande och osäkert.

George betraktade honom stadigt.

— Anledningen till ert besök? sade Naguiera affärsmässigt, sedan han i sin ordning en stund mätt besökaren med blicken.

— Först och främst min önskan att ännu en gång personligen råka er, ljög George med vinnande öppenhet.

— Vi ha ju knappt träffats förut. — Naguieras öfverläpp drogs uppåt och visade tvenne spetsiga hörntänder. I detta ögonblick liknade han ett farligt rofdjur, hvilket misstänksamt vädrar i luften.

Georges leende blef älskvärdt, när han obesväradt fortsatte.

— Så vill jag gärna inhämta upplysningar om fartygets öden.

Hela Naguiera var nu ett enda förkroppsligadt frågetecken.

— »The Princess», fortfor George upplysande.

— Eh? — Naguiera begick en oförsiktighet, hans förundran blef nämligen för stor att kunna vara verklig. George, som börjat tro, att han gjort mannen orätt genom att hysa misstankar mot honom, stelnade med ens och blef hård som stål.

— När hade ni sist med kapten O'Connor att göra? frågade han.

— Jag förstår inte... inte alls. — Inrikesministerns min och åtbörder tillkännagåfvo, att han nära nog befann sig i upplösningstillstånd af förvåning.

— Kapten O'Connor, som förde krigskontraband för er räkning till en hamn här i landet.

Naguieras förvåning vek för oron, och han hviskade ett hastigt: Tst för tusan!

— Jag har förteckning öfver hvarje sak... en rätt lång lista... i plånboken, tillade George obevekligt.

Naguiera reste sig och gick ett slag i rummet. Han hade tydligen inbillat sig, att George var en lättledd ungdom, som skulle låta imponera på sig. När han funnit, att motståndaren utan att låta narra sig till minsta afvikelse gick rakt mot målet, ändrade han obesväradt taktik och sade med ett lätt skratt:

— Hvarför frågar ni mig om kapten O'Connor och hans fartyg? Jag har ingenting att skaffa med ångaren.

— Godt! Ni har alltså mottagit lasten.

— Mottagit? — Naguiera slungade en snabb sidoblick på George. — Hvad menar ni?

— Ja eller nej, om jag får be! Det är inte affärsmässigt att svara på annat sätt. Och jag är affärsman.

— Ifall jag svarar ja, hvad säger ni då?

— Att ni så fort som möjligt bör betala er skuld till firman.

Naguiera tog hastigt ett steg närmare.

— Ni är ogenerad, unge man, sade han skarpt.

— Jag kan bli värre, upplyste George.

— Vet ni ens, ifall den omtalade lasten blifvit lossad? frågade Naguiera.

— Vet ni?

— Naturligtvis.

— I Barajos således? Det är inte svårt att gissa, eftersom landet blott äger två hamnar.

— Än sedan? — Naguiera höjde otåligt på axlarna.

— Det är ju alltid något att veta, hvar lasten finns.

— Då jag redan sagt det, kan jag ytterligare lämna den upplysningen, att alltsamman ligger ordentligt inlåst i regeringens egna magasin, bevakadt af tvåhundra pålitliga soldater.

— Jag är tacksam för underrättelsen. Skola vi nu återkomma till betalningen?

— Ni, som har så bra reda på er, vet väl också, att ett visst litet villkor var fästadt vid densamma?

— Hvad syftar ni på, señor?

— Betalningen erlägges först efter revolutionen, det var ju så, inte sant?

— Och vidare!

— Unge man, det blir ingen revolution i Costa Negra.

George slöt ögonen en sekund dels för att slippa se Naguieras triumferande min, dels för att samla sina tankar. Upplysningen var verkligen så oväntad, att han nära nog bringats ur jämvikten.

— Ni menar alltså, att hela affären från er sida är ett planlagdt bedrägeri? sade han kyligt.

Naguiera smålog öfverseende, nästan välvilligt.

— Hvarför så starka ord? Vi ha spelat ett litet parti, ni och er firma å ena sidan, jag å den andra. Ni ha förlorat. Nöj er med vetskapen därom och — tig!

— Jag ämnar inte nöja mig därmed, och jag tänker lika litet tiga.

— Såå? — Naguieras leende blef högdraget. — Behöfver jag påminna er om, att vi befinna oss i Costa Negra?

— Skall jag nödvändigt upplysa er, att jag är amerikansk medborgare?

Skymten af den oro, han nästan hela tiden lyckats dölja, glimtade till i Naguieras ögon.

— Vet ni inte, att vi fört krig med en stormakt? frågade han.

— En europeisk, svarade George med det ohöljda förakt, som endast en äkta yankee kan visa för allt, som icke är amerikanskt. — Hvarenda man i staterna lyssnade uppmärksamt efter de där fem, sex kanonskotten, som lossades på redden här utanför. Och hvarenda man skrattade godt, när europén med oförrättadt ärende ångade bort igen. Det var en läxa, som vi hjärtligt unnade dem där borta på andra sidan. De ha ingenting hos oss att göra. Hvarenda man i staterna gillade således er president, när han snäste af europén. Men saken ställer sig något annorlunda, då fordringsägaren är amerikansk medborgare. Den här kontinenten är vår och . . .

— Inte så högt, unge man, afbröt Naguiera med försmädlig välvilja. — Framför allt inte så stora ord. Vi ha upprättat ett fullt tydligt kontrakt, hvilket bland annat innehåller den bestämmelsen, att likvid ej erlägges, förrän revolutionen . . . hur skall jag uttrycka mig? . . . jo, ägt rum. Nu säger jag er, precis hvad jag sade nyss: det blir ingen revolution i Costa Negra. Jag har den juridiska rätten helt och hållet på min sida. Det är för resten öfverflödigt i detta fall. Ni kan inte draga saken inför domstol. Det är er firma, som begått en olaglighet genom att smuggla krigskontraband åt en vänskapligt sinnad makts motståndare. Ja, jag skall öppet säga er det, ni ha låtit draga er vid näsan. Presidenten

äger ingen mer hängifven vän än mig. Jag inlåter mig aldrig på ett upprorsförsök mot min faderlige välgörare. De vapen, jag skaffat honom, komma tvärtom att användas mot hans fiender. Nu vet ni det. — Naguiera lade armarna i kors öfver bröstet, antog en imponerande hållning och såg med en blandning af medömkan och kyligt förakt ned på den unge mannen, som nu enligt hans åsikt borde vara fullkomligt krossad.

George insåg, att samtalen i det närmaste var slut. Som han hyste motvilja för undanflykter och tvetydigt språk, var han Naguiera tacksam för dennes öppenhet. Inrikesministern hade också visat sig så oförbehållsam, att intet missförstånd längre var möjligt. I tysthet erkände sig George vara besegrad eller, med andra ord, han förutsåg, att firman skulle nödgas underkasta sig den förlust, hans far och framför allt Brown ansett osannolik. Georges stoltshet förbjöd honom emellertid att visa sina känslor. Lugnt och behärskad steg han upp och bugade sig, därigenom erkännande, att Naguiera för denna gång behållit öfvertaget.

— Vill ni nu öka er godhet genom att säga mig, hvar ångaren finns? bad han, så snart han var säker, att stämmans darrning ej skulle förråda hans inre rörelse.

— Ni är bestämdt en klok ung man, inföll Naguiera och flinade till. — Nåväl, fartyget ligger ännu kvar i Barajos. Den där irländska bulldoggen, som för befälet, lär ha svurit att inte segla, förrän han fått betaldt. Hi, hi, hi, innan dess har ångaren rostat sönder och sjunkit.

— Har ni något emot, att jag reser dit och . . .

— Ni reser icke dit, afbröt Naguiera förargad.

— Jag föredrar att ha er här, där ni inte förmår göra en rörelse, utan att jag strax vet det. Men ni

kan ju skrifva. En bestämd order till kaptenen att resa hit skall inom en vecka bringas i hans händer. Sedan må han gärna fortsätta hvarst som helst. Därmed är allt klart.

— Ni tycks vara mycket angelägen att bli af med honom?

— Inte alls. Men det är onödigt, att han stannar längre.

— Hvarför har ni inte låtit O'Connor själf skrifva eller telegrafera? Jag antar nämligen, att han önskat göra det.

— Det skall jag säga er. Man vet aldrig, hur det slutar, när en bråkig irländare med sin ensidiga syn på allting börjar väsnäs om inbillade oförrätter och dylikt. Ni, yankees, visa er för det mesta kloka och kallblodiga, men i vissa fall äro ni hetsigare än vi. En nationalfåfånga och . . . ja, jag vill inte fördjupa mig i detta. Men att hålla allmänheten utanför vårt lilla mellanhafvande var klokast från min sida, det hade eljest kunnat bli politik af affären, och det passade ej för mina syften. Det var således betydligt bättre, att firman icke visste det minsta. Tack vare min människokänedom antog jag, att när det varit tyst tillräckligt länge, skulle ni sända en representant hit ned. Misstog jag mig? Nej. Uppriktigt sagdt, har jag längtat efter ett samtal med firmans ombud, ty jag inbillade mig, att det icke skulle bli svårt att komma öfverens med en intelligent person. Nåväl, gissade jag orätt? — Ni är ju här. Och vi ha kommit öfverens, inte sant?

— Nej.

— Tänk efter, señor Harrison! Ha vi inte kommit öfverens?

— Nej, sade George för andra gången.

— Det är sämst för er själf, svarade Naguiera vårdslöst — ty ni kan ingenting företaga mot mig.

George rynkade ögonbrynen och såg fast på den andre.

Naguiera smålog öfverseende.

— Ni är förargad, sade han. — Det finner jag helt naturligt. — Hans drag stelnade plötsligt. — Señor Harrison, glöm ej, att ni befinner er i Costa Negra!

— Ni behöfver inte upprepa det. Jag har godt minne.

— Ni lägger så hotande stark tonvikt på era ord. Att ni verkligen vill begagna sådana där knep mot mig. Ni vet väl, hur enfaldigt det är att söka skrämma någon.

— Jag begagnar er taktik, señor.

De betraktade hvarandra några ögonblick likt tvenne ilskna hundar, strax innan de kasta sig öfver hvarandra. Naguiera bröt först den tystnad som uppstått.

— Oss emellan, señor Harrison, här nere går periodvis en ytterst obehaglig och farlig åkomma. Sjukdomen medför i de flesta fall döden. Och inte nog därmed, liket försvinner.

— Jag hör hört, att den är smittosam, svarade George bekymmerslöst. — Jag skall iakttaga försiktighet.

— Gör det! uppmanade Naguiera med hånfull vänlighet. — Har ni något att tillägga?

— Nej, icke för tillfället.

— Vårt samtal är således slut. — Naguiera bugade sig nedlåtande, som det anstår en mäktig minister, och George gick tankfull mot dörren.

— Ett ord! hejdade Naguiera honom.

— Gif akt på don Juan Alcosta! Läs i hans drag och rörelser, unge man, och då ni betraktat honom, låt mig veta, när ni tänker resa.

George bugade sig ånyo. Han hade ett häftigt svar på tungan men betvingade sig.

— Den tid, då man kastade sin handske för motståndarens fötter och deklamerade en ramsa heroiska glosor, är förbi, tänkte han under gåendet genom kapprummet. — Nu visar man sig diplomatisk och försäkrar om sin högaktning och vänskap, tills ögonblicket att slå är inne. Då gör man det snabbt, tyst och obarmhärtigt. Vi lefva i ett praktiskt tidehvarf. Men inrikesministern har ett fruktansvärdt öfvertag, medgaf han, dock endast för att strax tillägga — än så länge.

SJUNDE KAPITLET.

DON JUAN ALCOSTA.

När han kommit till detta resultat, stod George i balsalen. Det första han konstaterade var, att den unge officers förutsägelser slagit in. Salens högra sida var till trängsel fylld, medan däremot endast tvenne äldre matronor och sex herrar uppehöll sig till vänster. Bland dem lade George genast märke till samme koppärrige man, som förut väckt hans uppmärksamhet. Orörlig liksom gjuten i brons stod denne ett par steg framför den lilla tysta och surmulna gruppen bakom sig. Det var något käckt och utmanande i hans hållning, och George fann sig angenämt tilltalad af trotset och stelheten hos honom.

På andra sidan pratades, skrattades och flirtades oförskräckt. De fyrahundra personer, som funnos i salen, bemödade sig uppenbarligen att ej se gruppen och den ensamme.

Plötsligt tystnade sorlet, och en osynlig orkester spelade upp en marsch. Dubbeldörrarna i salens bakgrund öppnades, och företrädd af tvenne generaler i lysande uniformer jämte en ceremonimästare, hvilkens dräkt kom tanken att bäfva inför de möjligheter, hvaraf tropisk fantasi och uppfinningsförmåga voro i besittning, trädde presidenten in. Efter honom följde en svit af officerare och ämbetsmän, allesammans småväxta, svartmuskiga och iförda kostymer,

som täflade med hvarandra i färgriktighet och prakt. Bland dem utgjorde don Juan Alcosta ett undantag. Han bar en civil sällskapsdräkt, hvars enkelhet likväl förtogs af en mängd ordnar, som betäckte hans allt annat än breda bröst. Närmast efter presidenten följde inrikesministern, señor Mayores Naguiera.

Presidenten gick med snabba steg och något lutande hållning. Den pompösa triumfmarschen skalade, och under dess toner gjorde han rondan förbi de bugande grupperna. Öfverallt djupa bugningar, förbindliga eller undergifna leenden och hastigt framhvisade vördnadsbetygelser. Don Juan Alcosta nickade nådigt eller log stelt alltefter graden af de sympatier, den uppvaktande ingaf honom. Vid en flock unga damer dröjde han en kvarts minut och sade några artigheter, hvilka genast flögo från mun till mun. Alcosta log nådigt därvid. Han älskade smicker och beundran, och ehuru han utan tvifvel var för klok att ej känna dylika skiljemynts underhaltiga valör, mottog han dem med öppet visad tillfredsställelse. Han hade dessutom föresatt sig att vara vid godt lynne denna afton, och hans viljestyrka var tillräckligt stor, för att hans humör utan särskild anledning skulle svika honom.

Efter rondan tog presidenten plats på en stol å en mindre estrad. Därifrån sände han litet emellan en adjutant efter än den ene, än den andre, som då bugande nalkades don Juan Alcosta och besvarade de frågor, hvarmed denne bevärdigade honom.

Kuren räckte ungefär en timme, utan att vare sig presidenten eller de inbjudna visade tecken till trötthet. Det var en stor ära att kallas fram, och de, som lyckats få samtalet förlängdt med några

sekunder, sträckte på sig, när de återvände till sina platser.

I sin obemärkta vrå ägde George ett ypperligt tillfälle att iakttaga den man, om hvilken hela världen under de sista åren haft så mycket att säga. President var hans titel, men han kallades lika ofta tyrann eller, då man gick en medelväg, diktator. En stor del af de historier, som voro i svang om honom, hade diktats på tidningsbyråerna, det visste George, men oafsedt detta fanns alltid mycket nog för att sysselsätta fantasi och gifva allmänheten anledning till prat, ifall de europeiska furstehusens privatskandaler för ögonblicket ej voro tillräckliga.

Juan Alcosta hade börjat sin bana som herde. Till några och fyrtio års ålder nöjde han sig med denna blygsamma befattning. Men ungefär vid denna tidpunkt blef han besatt af högmodsdjävulen, och för att skilja sig från kamrater och grannar utnämnde han sig själf till doktor. Någon annan skulle ej kunnat göra det, ty landet ägde intet universitet eller motsvarande anstalt, allt nog, Alcosta antog titeln. Han betraktade sig som en fri man, och det angick hvarken kända eller okända, hvad han sysselsatte sig med. För öfrigt tog han ej titeln från någon, dess tillkomst var mer att betrakta som ett plus för landet. Detta hade erhållit ytterligare en doktor, hvilket alls icke var öfverflödigt. Det anseende doktorstiteln medförde var stort och nyttan däraf helt enkelt ovärderlig. Samtliga herdar, mulatter och halfindianer i republikens sydvästligaste del sågo med ens upp till vännen Alcosta, som visat sig slugare och mer fördomsfri än någon bland dem.

— Det blir något af honom, sade de till hvarandra. Det lär dessutom vara bevisadt, att Alcosta själf sade detsamma dubbelt så ofta som de. När han tillräckligt många gånger upprepat sina ord, trodde

man honom. Det var då han fann tiden inne att bli öfverste.

— En så'n baddare att gå på, flinades öfver åtskilliga kvadratmil af Costa Negra. — Den där Alcosta är det bäst att hålla sig väl med, ingen vet hvar han slutar.

Så snart Alcosta blifvit öfvertygad om, att allmänna opinionen uttalat sig till hans förmån, antog han titel af general och satte en guldträns på sin bredskyggiga hatt jämte revärer på benkläderna för att framhålla sin nya värdighet. Det blef ju i längden besvärligt att muntligen underrätta hvar och en om sakförhållandet. Söderut i Costa Negra föll det ingen in att betvifla Alcostas ord, ty han tvekade aldrig att skjuta skarpt äfven vid ringaste misstanke om motsaten.

Därmed hade framtiden öppnat sina portar på vid gafvel för honom. General Juan Alcosta, ägare till en liten landremsa, som tre fjärdedelar af året stod under vatten och för resten hufvudsakligen alstrade moskitos m. m. dylikt, var en makt. År 1905 eller 06 — uppgifterna variera något, som de alltid göra i Costa Negra — utnämnde han sig själf till guvernör öfver republikens sydvästligaste distrikt. Regeringen protesterade väl, och den rätte guvernören frambar personligen protesten. Alcosta sköt först, hvarpå han faktiskt var guvernör. Regeringen protesterade om igen. Då marscherade Juan Alcosta i spetsen för tvåtusen herdar, äfventyrare och lyck sökare mot kusten. Republikens president tog i allvarligt öfvervägande, huruvida det var någon affär att offra en eller annan million på ett tvifvelaktigt försvar. Han kom till den slutsatsen, att pengarnas användande för egen del var att föredraga. Alltså reste presidenten Alejandro Raquéle till Europa och lämnade Costa Negra åt dess öde, det vill säga åt

Juan Alcosta. Han gjorde det med så mycket större lugn, som han lyckats skrapa ihop republikens alla disponibla tillgångar och taga dem med sig.

Alcosta utnämnde sig omedelbart till president. Med hans vana vid snabba avancemang var det något helt naturligt. Ingen väntade heller annat. Landets representation hälsade ombytet med verklig förtjusning. Raquéle var gammal och tråkig, till den grad tråkig, att han bestraffade stölder öfver en viss godtyckligt fixerad summa. Inte en gång ministrarna tillätos öfverskrida beloppet. Ingen saknade den förre presidenten, men alla väntade nära nog det omöjliga af den nye. Alcosta lofvade allt, hvilket var väl mycket, och åstadkom, att man ej vågade tro honom. Men han kommenderade tvåtusen sig blindt tillgifna galgfåglar, hvadan de flesta insågo, hur oklokt det skulle varit att ej låtsas tro.

Alcosta betraktades alltså som herre öfver landet, så när som på dess nordostligaste sjättedel, där hamnstaden Barajos utgjorde oppositionens säte. En redogörelse för den list Alcosta utvecklade och de otaliga svek han begick, innan denna opposition kufvats, skulle bli för lång. Allt nog, den nya presidenten lyckades. Som prof på de medel han använde bör kunna anföras, att det var under honom den obehagliga farsot, hvilken borttryckte ett stort antal motståndare, började grassera på ett sätt, som saknade motstycke i Costa Negras historia. Oppositionen insåg snart, hur farlig en sjukdom, som endast drabbade personer inom vissa kretsar, var, den tystnade efter hand för att slutligen alldeles upphöra.

Alcosta var president. I hans ställe skulle en vanlig dödlig troligen nöjt sig därmed. Men Alcosta var ingen vanlig människa. Bortskämd genom sina framgångar, gick han vidare på sin bana. Hans nästa steg var att upplösa parlamentet och införa ett sty-

relsesätt, som föga skilde sig från enväldet. Alcosta var således till namnet republikens president, men i verkligheten dess diktator. Och nu gaf han fritt lopp åt sina böjelser. I fosterlandets namn annekterade han hvad som föll honom i smaken. Det nuvarande regeringspalatset hade exempelvis byggts af en rik privatman. Alcosta fann det ståtligare och framför allt bekvämare än det, hvarifrån han sparkat ut den gamle pedanten Raquéle. Alltså dog den rike mannen knall och fall, och Alcosta flyttade in. Arfvingarne häktades eller deporterades till synnerligen osunda trakter, och det hela var snabbt och framgångsrikt arrangeradt efter hans önskningsar. Därefter slog presidenten-diktatorn sig på dryckenskap. Där ute på de stora slätterna i södern hade den förra herden både törstat och hungrat ibland; nu ämnade han taga skadan igen. Alcosta var herre öfver landet, hans makt var befäst och nöjet vinkade.

I två års tid undvek presidenten sorgfälligt att gå till sängs nykter en enda kväll. Hans omgifning följde troget det lysande exemplet. Utsikten att bli minister berodde numera icke så mycket på hufvudets egenskaper som på magens förmåga att tåla stora kvantiteter importerad alkohol. Alcosta hade bland annat äfven svurit att höja landets anseende och i allt göra det likt en europeisk stat. När han ordnat dessa inre affärer, började han därför syssla med utrikespolitiken, hvilken hans företrädare fullständigt försummat.

Ett land, som äger oerhörda naturliga rikedomar, men endast är glest bebodt af ett trögt och okunnigt folk, skall alltid komma att spela en roll på världsteatern. Öfverflödet i Costa Negra frestade utländska kapitalister, hvilka röjde väg genom att anlägga järnvägar och telegraf, genom att öppna grufvor och plöja sädesfält. Alcosta var idel välvilja, så länge

ett företag icke var färdigt. Så snart det började inbringa något, gjorde han det till statsmonopol och körde anläggarna hufvudstupa ur landet. Protesterade de, sköt han till måls på dem. Efter två år kommo inga européer mer till Costa Negra. De behöfdes ej heller, presidenten hade redan förtjänat ett tjugutal millioner. Men tågen upphörde att gå, och telegrafan fungerade ej längre, grufvorna fylldes med vatten, och på de stora fälten växte endast ogräs. Det oaktadt var Alcosta nöjd, han hade redan samlat en förmögenhet och såg med lugn mot framtiden.

När ruset slog honom för starkt åt hufvudet, gjorde han utrikespolitik, ty ett ständigt verksamhetsbegär dref honom att företaga något, sak samma hvad. Costa Negra var utsatt för hvarjehanda under hans diktatur. Han förde ett par leksakskrig med europeiska stormakter, och det påstods med anspråk på tillförlitlighet, att han aldrig skrattat så godt som den dag, då hans hufvudstad bombarderades. Han svarade med att utvisa samtliga européer. Ju flere fiender desto bättre, tänkte Alcosta — förr eller senare råka de i lufven på hvarandra, och jag går fri. Han räknade rätt, och det hela slutade alltid med en diplomatisk notväxling, hvarefter frågan rann bort i sanden. Alcosta skrattade, så att magen hoppade. Med honom instämde tre fjärdedelar af ett tacksamt folk, hvars egenkärlek smickrades af dessa onyttiga blockader och försök till bombardemang. Från och med president Alcosta gjorde landet historia, var något, blef uppmärksammat och deltog i makternas stora konsert. Lefve Alcosta!

Presidenten satt i det annekterade palatset, som han byggt till och utvidgat, och flinade. Han visste, att Förenta staterna, med hvilka han hittills omsorgsfullt undvikit hvarje tvist, aldrig skulle tillåta europeiska soldater att landstiga på Costa Negras strand.

En liten oskadlig kanonad långt ute på redde generade ingen och kunde i värsta fall tillåtas. Internationella förvecklingar och diplomatiskt spel voro mer spännande än kort och tärningar. Presidenten don Juan Alcosta drack skål på skål för Monroe-doktrinen och dess upphofsman och gapskrattade åt Europa.

Det blef allt treffigare och treffigare i Costa Negra. Ett så utsökt nöje som att knäppa europeiska diplomater på näsan, då man inte drog dem vid den, hade ännu aldrig erbjudits en maktinnehafvare. Alcostas rusiga öfvermod gick ännu längre. Han häktade en stormakts representant och hotade helt enkelt att låta arkebusera honom. Det var casus belli, och öfverallt annorstädes skulle det medfört krigiska förvecklingar. För Costa Negras diktator medförde det inga följder alls. Det skrefs ett oerhördt antal noter, d. v. s. blott å ena sidan, ty Alcosta svarade aldrig. Detta var stridande mot hvarje diplomatisk regel, alltså kunde stormakten helt enkelt inte börja krig med en fri republik, hvars öfverhufvud negligerade de enklaste former. Alcosta skrattade, så alla de trettiotvå gula, ojämna tänderna i hans breda mun syntes. Med honom instämde fortfarande ministrar, parlament och folk. Det var ej utan, att man drog på munnen äfven i Förenta staterna. Han var inte oäfvnen den där presidenten, hvilkens hela flotta bestod af en halfmurken bogserbåt och som inte ägde en enda ordentligt inöfvad soldat i sin armé — — —

När han i minnet genomgått detta, bet George hårdt ihop tänderna. Han ägde ett oerhördt företräde framför européerna, men det var dock tvifvel underkastadt, att man skulle ingripa till förmån för en köpman, som . . . George fortsatte ej. — Hvar tusan hade Brown sina tankar, när han lät den där Nagu-

iera göra sig till narr, tänkte han. — Herrarna här nere börja tydligen också slå sig på affärer. Och med deras ogenerade sätt att se, äga de stora förutsättningar att lyckas. George glömde en stund det lysande skådespelet kring sig, så förbittrad var han. — Åh nej, fortsatte han sedan — det är skillnad på diplomater och affärsmän. De förra äro till för att på ett värdigt och fint sätt låta lura sig, allt beror hos dem på sättet, men vi köpmän . . . George avslutade ej meningen. Han ställde sig i stället att iakttaga Alcosta, ty det var måhända inte ur vägen att följa inrikesministerns råd.

Det första, som väckte uppmärksamhet, när man betraktade presidenten Alcosta, var hans fulhet. Hans näsben var knäckt, ett minne från något ungdomsäfventyr, men som ett slags ersättning hade han fått en underkäk, som sköt ut ett par centimeter framför den öfre. Då han smålog — den grimas han gjorde skulle otvifvelaktigt föreställa hvad som hos andra kallas leende —, blottades de stora, gula tänderna. George förstod med ens, hur uttrycket Alcostas »ständiga skratt» uppkommit. Det var helt enkelt omöjligt för presidenten att sluta munnen med dess omaka käkar, hvadan han föredrog att skratta framför att grina som en gorilla. George log också vid tanken på denne mans makt, det var något lika löjeväckande som underligt, att detta missfoster spelade en stor rol i samtidens historia.

— Nåja, tänkte den större republikens son — till att stå i spetsen för en stat äro inga märkligare egenskaper nödvändiga, tvärtom . . . Och för att leda ett folk . . .? — Den unge mannen höjde på axlarna. Var det inte en af världens skickligaste statsmän, som på fullt allvar yttrat, att ingen skulle kunna tro, hur litet det i själfva verket fordrades för att styra människorna —.

Defileringen framför presidenten fortsattes. För att komma till ett hastigt slut därmed gingo gästerna nu gruppvis förbi Alcosta och återvände i en halfcirkel till sina platser; alla iakttogo därvid att ej komma den lilla flocken till vänster för nära. Mellan dem och de öfriga fanns en osynlig gräns, som ingen öfverskred.

George lade märke till hur Alcosta litet emellan kastade en blick åt vänster. Presidentens små, snedt sittande ögon började efter hand glöda, och grupperna passerade honom allt snabbare. Det föreföll, som om man hvarje sekund kunde befara ett utbrott. Det kom också, då Alcosta oväntadt kommenderade:

— Fortare — ändå fortare!

Nu vidtog en brådskande procession, som saknade hvarje spår af värdighet. Som det var de mindre bemärkta gästernas tur, ägnade presidenten dem ej någon uppmärksamhet. Det tillhörde ceremonielet, att denna defilerings skulle försiggå, men ceremonielet följdes aldrig oftare än det behagade presidenten. I kväll behagade det honom, följaktligen skedde det. När den siste af skarorna till höger passerat, inträdde ett uppehåll.

George började ana, att ett bestämdt mål åsyftades. Emedan han ej ville deltaga i, hvad han med sina stränga begrepp om en fri medborgares värdighet fann löjligt, flyttade han sig skyndsamt öfver till andra sidan. Här inklämd mellan väggen och de framför stående, förblef han obemärkt, men var i stånd att se allt som försiggick. Han hade ej misstagit sig, det låg något under denna brådskande defilerings.

Så snart de sista gästerna passerat förbi presidenten, uppstod en tryckande tystnad. Alla vred sina hufvuden och betraktade den lilla flocken till vänster. Ceremonielet fordrade, att dessa sju per-

soner äfven skulle följa dess föreskrifter. De visade emellertid ingen lust därtill, utan förblefvo orörliga på sina platser. Alcosta var den ende, som behöll ett skenbart lugn. Han log till och med ännu bredare än förut.

— Ha alla passerat? vände han sig till den funktionär, som stod honom närmast.

Den tillfrågade bugade sig och hviskade underdånigt ett svar.

George förstod, att allt var arrangeradt på förhand. Samtliga närvarande visste, att något nu skulle hända. Ehuru George ej hade en aning om, hvad det gällde, greps han likväl af den öfverallt rådande spänningen.

Ceremonimästaren ilade mot den lilla flocken, som trotsigt dröjde i salens ena hörn. När han hunnit fram och lågmäldt sagt ett par ord till den koppärrige, återvände han skyndsamt med dennes korta svar. Det försatte Alcosta i ett obeskrifligt raseri. Presidenten sprang upp, så att tronstolen vacklade därvid. Hvad han bokstafligen tuggade fram mellan sina breda, gula betar, förmådde George ej urskilja. Det var också tillräckligt att se honom. Ceremonimästaren sprang hufvudstupa tillbaka till salens vänstra hörn och inlät sig i dispyt med den koppärrige, hvilken tycktes generad öfver den villervalla, han framkallat. Slutligen gaf han vika för hofmannens ifriga öfvertalningsförsök, och efter en betecknande axelryckning satte han sig i rörelse.

Presidenten hade lugnat sig och åter intagit sin plats. Då den koppärrige och de, som följde honom, kommit på tio stegs afstånd, blefvo de hejdade. Ett halft dussin högre officerare ställde sig misstroget tätt omkring dem. George förstod med ens, att alltsammans var iscensatt för att förödmjuka dessa personer, och, ehuru han ej kände en enda ens till

namnet, greps han af sympati för dem alla. Det fanns intet tvifvel därom, de voro Alcostas fiender, kvarlefvorna af den opposition, som presidenten ännu ej hunnit fullständigt krossa. Georges hjärna började redan spinna på en plan. Naguiera var Alcostas vän, följaktligen var Alcosta hans fiende. De där, som stodo midt på golvet, ett mål för många hundra par nyfikna och illvilliga ögon, voro Alcostas oförsönliga fiender, således äfven Naguieras, och följaktligen hans vänner. Det var en blyxt, som lyst upp mörkret och osäkerheten i hans inre. George hade på afstånd skymtat en uppslagsände och funderade ifrigt, hur han skulle få den i sina händer. Under tiden följde han de kringståendes exempel och tog ej ögonen från den lilla gruppen. De voro modiga dessa män, som vågade trotsa vilddjuret i dess egen håla, men de voro på samma gång okloka. För sin egen och deras skull önskade George, att de hycklat litet bättre, ty den kvafva luften och dödstystnaden rundt omkring sade honom, att de spelade ett högt spel.

I salens andra ända yttrade Alcosta ett par ord, hvilka det ej var möjligt att uppfatta på detta afstånd.

— Det är mot min vilja jag står här, svarade den koppärrige fort och högt.

— Jag har nedlåtitt mig att räcka handen till försoning, utbrast Alcosta häftigt.

— Jag mottager den ej, sade den koppärrige, utan att en muskel rördes i hans ansikte.

Med ett tigersprång stod Alcosta, skummande af raseri, på fötterna. Nästan lika snabbt lugnade han sig igen.

— Det är alltså strid mellan oss? — Presidenten skrattade olycksbådande, när han nästan vänligt framställde sin fråga.

— Ärlig strid, svarade den andre lugnt och med särskild tonvikt på adjektivet.

Alcosta höjde på axlarna. Åtbörden uttryckte medömkan och förakt för den, som framställde ett så löjligt förslag.

— Ni kan aflägsna er, sade han nedlåtande.

Den koppärrige log stelt. Han visste, att man önskade förödmjuka honom, men han hade tydligen föresatt sig, att det ej skulle lyckas.

— Jag har frivilligt infunnit mig här, sade han trotsigt. — Jag ämnar själf välja ögonblicket, då jag går.

— Dröj inte för länge, morrhade Alcosta.

Den andre höjde på axlarna. Om han också riskerade lifvet genom sitt uppförande, ville han synbarligen göra det så, att man ej allt för snart glömde sättet.

Den lilla flocken af vänner och anhängare, som hela tiden hållit sig tätt bakom den koppärrige, drog sig tillbaka. Endast anföraren stod kvar på samma ställe.

Det ryckte krampaktigt i Alcostas ansikte, och hans kropp skälfdes under ett raserianfall, som höll på att göra honom vanmäktig. Rundt omkring var det om möjligt ännu tystare än förut. Den koppärrige stod lugn och kall med korslagda armar och betraktade sin fiende. När han slutligen tillfredsställt sin ärelystnad, kopierade han in i de minsta detaljer presidentens axelryckning nyss förut. Därefter gick han långsamt och värdigt att förena sig med de få vänner, hvilka ägde nog personligt mod att mottaga honom i sin krets.

Bakom honom låg presidenten halft afsvimmad. En general baddade hans tinningar med parfym; ceremonimästaren strök hans händer, och en tredje sökte genom vänliga ord lugna honom.

— Konjak! stönade Alcosta slutligen.

Så fort han störtat i sig ett halft dricksglas af den bruna drycken, som ständigt måste finnas till hands i hans närhet, satte sig presidenten upprätt. Hans blickar foro med olycksbådande allvar öfver salen och dröjde märkbart länge vid några personer, hvilka därvid kröpo ihop och sökte dölja sig bakom de framför stående. Slutligen funno blickarna fäste i salens vänstra hörn. Vreden färgade ånyo Alcostas kinder högröda, och ursinnig hväste han:

— Arrestera . . . arrestera!

En officer beredde sig att lyda, men Naguiera hejdade honom med en mjuk åtbörd. Strax efteråt lutade sig inrikesministern intill presidenten och hviskade något i hans öra. Alcosta gjorde vresigt ett par invändningar, men hans minister tröttnade ej, utan insisterade alltjämt. Då gaf Alcosta plötsligt med ett högt skratt vika för hans skäl.

— Ni har rätt, sade han — jag förlåter, jag förlåter!

Naguiera vinkade åt en betjänt, och ett nytt glas konjak räcktes fram.

— La danza! ropade Alcosta, då han druckit för andra gången.

Orkestern spelade genast upp en liflig melodi. Redan vid dess första toner löstes den ohyggliga spänning, som rådt i salen. Gästerna började ånyo konversera och flirta, och en främling, som nu trädt in, skulle aldrig kunnat föreställa sig, att en pinsam scen nyss utspelats.

George vände sig till en officer bredvid sig och sporde artigt, hvem den koppärrige var.

Den tillfrågade såg förundrad på honom, log sedan, som om han befarat en list, och skyndade att aflägsna sig ur Georges närhet.

Denne drog sina slutsatser af mannens tydliga fruktan att ens nämna ett namn.

— Nå, förr eller senare söker jag upp den kopp-
ärrige, lofvade han sig. När han på nytt såg sig
omkring, märkte han, att Naguiera aflägsnat sig.
Han hann ej öfverväga, huruvida detta var en till-
fällighet eller om det måhända ägde särskild bety-
delse, ty balen öppnades af presidenten i egen
person.

Enligt programmet skulle den inledts med en
vals, men Alcosta hade befallt »la danza» och dess-
utom var det sent på aftonen, man uteslöt således
helt enkelt ett par danser.

George var själf en skicklig och uthållig dansör,
men inför hvad han såg, medgaf han snart, att hans
krafter troligen ej räckt till något liknande. Under
två timmar följde dans efter dans i en oafbruten
hvirfvel.

De berömda gardeslansiärernas officerare voro
outtröttliga, men presidenten öfverträffade dem alla.
Han rörde sig med kattlik mjukhet och studsade som
en gummiboll öfver golvet. Den enda hvila, som
bestods, var en kadrilj då och då, men därpå togs
omedelbart en »jeropa», en inhemsk dans, som for-
drade kvicksilfver i benen på samma gång som ett
redigt hufvud.

Salens ena hälft vimlade af dansande par, i den
andra packade åskådarna ihop sig. Dammet stod
tätt, och atmosfären var kväfvande, men ingen visade
tecken till trötthet. Genom att slå ihop händerna
i allt hastigare takt eggade Alcosta musiken att spela
fortare. Presidenten liknade en rusig, endast snabb-
heten i hans oväntade och våldsamma rörelser höll
honom uppe. De yngre officerarna och ämbets-
männen täflade med, men aktade sig noga att
öfverträffa honom. Det var en offentlig hemlighet,

att presidenten önskade vara den förnämsta i allt samt att han ej förlät någon med större skicklighet eller bättre insikter. Det oaktadt var dansen ansträngande nog.

Sedan den oafbrutet pågått två timmar, följde en sista »jeropa» före supén. Den svindlande takt, som anslogs redan från början, gjorde äfven åskådarna yra i hufvudet. Damerna fladdrade likt fjärilar, som jagade hvarandra, öfver golfvet. Deras klänningar trasades sönder af officerarnas sporrar, deras hårklädslar lossnade, och de kolsvarta lockarna slingrade sig som ormar kring blottade skuldror och böljande barmar. Pudret, hvarmed alla i hela lager betäckt sina ansikten, stod som moln af frömjöl kring dem. Här lossnade ett smycke, som skramlande sopades utåt golfvet, där slets en volang lös och flög vidare på egen hand. Ögon brunno, och ansikten glödde. Kavaljererna jagade upp takten till något ofattligt. De hundrafemtio dansande hade glömt allt omkring sig, lidelsen behärskade dem fullständigt.

Midt i denna hvirfvel af ungdom och skönhet rörde sig Alcosta som en fisk i vattnet. Dam efter dam dansade han dödstrött, slängde henne handlöst ifrån sig och grep en annan, utan att stanna en sekund för att hämta andan. Han behärskades af dansens demon och var ej längre sig själf mäktig. Det var icke en dans, utan en orgie af meningslösa rörelser, af skutt och språng i allt snabbare takt. En gul dimma hvilade öfver salen, och i den rörde sig de olika paren. Ifall ej deras lungor flämtat efter luft och deras bröst häft sig, skulle de kunnat tagas för andeväsen, hvilka piskats vidare af den skrällande och hetsiga musiken.

Midt i en takt upphörde denna, i det att mäsingstallrikarna skramlande slogos ihop. De dansande

paren raglade några steg, sökte stöd mot väggarna eller hvarandra och lyckades äntligen stanna. Alcosta ensam stod orörlig på golvet, medan den unga kreolska, med hvilken han sist dansat, halfdöd af utmattning hängde öfver hans arm. Ärmarna på hans frack hade glidit upp till armbågarna, och de hvita handskarna voro spräckta. Presidentens hårbevuxna armar hade blottats, och andedräkten ljöd kort och hväsande ur strupen. Eljes förrådde ingenting, att han två timmar å rad dansat som en galning. Han kände sin skicklighet, förvärfvad på slätterna i södern, och försummade intet tillfälle att framhålla den. Där han nu stod midt i salen, låg, trots dragens fulhet och den lilla satta gestaltens missproportioner, något käckt och ståtligt öfver honom. Presidenten var medveten därom, och hans min sade tydligare än ord:

— Ha ni någonsin sett maken till karl?

Ett par gamla generaler togo genast upp en applåd, i hvilken alla instämde. Presidenten log nådigt och släppte handlöst sin dam, hvilken vacklade några steg åt sidan.

— Supé! befallde Alcosta.

— Supé! upprepade ceremonimästaren högre.

De inbjudna ordnade sig i tvenne led, kavallerierna bjödo damerna armen och, företrädde af Alcosta, till hvilken diplomatiska kårens medlemmar slöto sig, tågade alla mot den sal, där man dukat för gästerna.

George, som gjort ett par mycket matta försök att stifta bekantskap, men som öfverallt mötts med misstro eller kyla, öfvervägde, om han skulle följa flertalet eller helt enkelt gå hem och hvila. När han sett på klockan, bestämde han sig för det senare. Just då han befann sig i dörren till kapprummet, dök inrikesministern oväntadt upp bredvid honom.

— Ni har sett? frågade Naguiera.

— Tillräckligt.

— Och ni har lärt något?

-- Åh ja, svarade George vårdslöst.

— Alltså reser ni hem?

George dröjde en stund med svaret, därpå sade han:

— Ni har framställt tre frågor, tillåt mig göra en. Naguiera såg afvaktande på honom.

— Tror ni er kunna skrämma mig?

— Hm! — Inrikesministerns ansiktsuttryck var ej fullt så segervisst som vid samtalets början, när han i sin ordning svarade: — Ni kommer att ångra er omedgörlighet.

— En af oss kommer att ångra sig.

— Med andra ord, ni stannar.

— Jag stannar, så länge det behagar mig. —

George vände sig om och gick långsamt.

— Jag har varnat er, sade Naguiera bakom honom. — Mina fiender äro inte bortskämda med så mycket tillmötesgående från min sida. — Han gick några steg efter George och fortsatte: — Här i landet begagna vi ej glacéhandskar, när vi affärda våra motståndare. Håll ögon och öron öppna äfven i morgon, så får ni lära mer.

Hvad han tillade eller ifall han sade något alls, hörde George ej, ty Naguiera hade redan återvändt till bankettsalen. George hämtade hatt, ytterrock och promenadkäpp vid diplomaternas klädhängare och gick tankfull utför den illa upplysta trappan.

ÅTTONDE KAPITLET.

ETT NATTLIGT ÖFVERFALL.

Marschallerna utanför palatset hade slocknat, men mörkret föreföll honom ej så tätt som vid hans ankomst. George sökte orientera sig och öfvervägde först, om han skulle ropa på Piquillo eller leta sig hem till hotellet utan hjälp, då negern, som tycktes ha väntat, oförmodadt dök upp bredvid honom.

— Jag väntat señor länge, sade den svarte.

— Du är påpasslig, min gosse.

— Piquillo tycker mycket om silfverdollars.

— Du kan redan betrakta dig som ägare till ett par sådana. Sätt i gång!

Företrädd af sin svarte vägvisare, gick George öfver den öppna platsen. Han befann sig på dess andra sida och stod i begrepp att vika in på Calle del Gobierno, då han tyckte sig höra ett kväfdt nödrop någonstädes bakom sig. George stannade genast och lyssnade. Negern hade äfven hejdat sig.

— Hörde du? frågade George sakta.

— Señor, fort härifrån! uppmanade Piquillo hviskande och fattade hans hand för att draga honom med sig.

I detsamma skar ett gällt skri genom luften.

— Finns en hederlig människa i närheten, så hjälp... hjälp!

George slet sig från negern och störtade åt det håll, hvarifrån nödroppet ljudit. När han tillryggalagt ungefär tjugu steg, stötte han häftigt emot en man,

som tumlade ett par steg åt sidan, och därefter utstötande en vild spansk svordom vände sig mot den kommande. För centerforwarden vid handelshögskolans styfvaste fotbollslag var det en lätt sak att affärda angriparen med en spark, som slungade denne dubbelvikt långt åt sidan. Det var tack vare detta lilla intermezzo George undvek att springa midt i en grupp karlar, hvilka rullade om hvarandra på marken. Det var omöjligt att med bestämdhet urskilja något, men George trodde sig se fyra eller fem män, hvilka kastat sig öfver en sjätte. Det var således denne, som skulle befrias. Utan att närmare reflektera öfver följderna af sitt handlingssätt, utdelade George en ny spark. Den skilde en man från nystanet på marken och beredde den angripne en kort frist, hvilken han å sin sida använde till att söka befria sig. George hann ej iakttaga, hur nära han var att lyckas, ty han såg något blänka till framför sitt ansikte och förmodade det vara en knif. Nästa sekund hade han med ett knytnäfsslug snedt nedifrån och uppåt gjort den tredje motståndaren oskadlig. George hörde hur slaget träffade på rätta fläcken, hakspetsen, och hur den andres käkar med ett krasande ljud slog ihop.

— Jag har minsann inte legat af mig, tänkte han belåten och såg sig omkring, så godt mörkret medgaf. Mannen på marken hade ändrat ställning och fått en af sina motståndare under sig, medan den andre hängde öfver hans rygg. George hade nu situationen klar för sig och grep den öfverst liggande i nacken. Samtidigt rände denne en knif i mannen under sig. Ursinnig, slet George karlen från den andre och slungade honom handlöst i gatan. Därefter fattade han den öfverfallne kring lifvet och ställde honom på fötterna, sedan han med en kraftig spark bedöfvat den siste bland angriparna.

— Gracias! stammade mannen, tungt stödjande sig mot George.

— Är ni sårad?

— Ingenting farligt, förmodar jag. Den hundens hugg träffade mellan kroppen och högra armen. En rispa i skinnet... men jag är ännu yr i hufvudet. De slogo mig i nacken med en sten inlindad i ett skyнке. Men alla i vår släkt ha hårda skallar, jag blef endast döfvad för ett ögonblick. — Han kände på sin kropp för att utröna, hur illa medfaren han egentligen var. — Än en gång tack, señor! Tillåter ni, att jag stöder mig på er arm, jag... Hvad är det? afbröt han sig.

Äfven George lyssnade.

Tjugo eller trettio steg längre bort ropade en andfådd röst.

— Till hjälp, till hjälp, man mördar presidentens vänner.

— Låt oss skynda härifrån, utbrast den räddade — det är mig det gäller. Om några minuter äro de här med förstärkning, och inte ens er skicklighet i boxning skall kunna rädda oss. — Han drog George brådskande med sig.

— Jaså, sade den unge mannen hånfullt. — Här i landet tycks det vara röfvarna, som ropa på hjälp, under det de öfverfallna fly.

— Än så länge fly de, svarade den andre med oväntad kraft.

— Skola vi vända oss till polisen? frågade George.

— Då blir jag endast arresterad. Troligen ni också. Har ni lust att tillbringa någon längre tid i ett osundt fängelse med råttor och ohyra som enda sällskap?

— Nej. Alltså hem till er. Hvar bor ni? Jag skall ledsaga er.

— Jag tänker inte låta arrestera mig, har jag sagt. Hemma hos mig väntar säkerligen ett dussin af Alcostas kreatur. Hvert som helst, men inte dit.

— Så följer ni mig utför Calle del Gobierno till Gran Hotel Republica. — Hvem där! Jaså, det är du, Piquillo. Det var tur för dig, att jag kände igen din grinande fysionomi, eljes... Seså, stöd herrn på andra sidan!

— Gracias, min vän! pustade mannen, när Piquillo grep honom under den lediga armen. — Nu gäller det att skynda. Där borta ser jag facklor glimma. Och hör ni inte steg af många människor? Fort... fort! Mörkret gynnade de hundarna, men det hjälper också mig. Helgonen vare lofvade och natten!

Så snabbt det var dem möjligt, skyndade de tre männen framåt. Den sårade hängde tung mellan dem, och ett par gånger undslapp honom ett kväfdt jammerskri, men han bad alltid om ursäkt därför och bet ihop tänderna, tills han nästa gång tvingades att gifva luft åt sin smärta.

Hotellet låg tyst och mörkt, alla tycktes sofva. Piquillo medförde en nyckel och låste upp. Därefter hjälpte han George att föra den sårade uppför trappan.

— Min gosse, började främlingen, så fort dörren stängts bakom dem — du begriper väl ditt eget bästa?

— Hä? grinade Piquillo.

— I detta fall är det bästa du kan göra: att tiga. Får man veta, att du hjälpt presidentens fiende att undkomma de lejda skurkar, man gifvit i uppdrag att för alltid tysta honom, är ditt lif inte mer värdt än mitt var för en stund sedan. Alltså vet du ingenting, när man i morgon frågar dig, ifall du på hemvägen hörde något.

— Piquillo begriper, sade negern allvarligt.

— Godt, du är förståndig. Se där... anamma!... Han hade stuckit handen i fickan och tom dragit den

tillbaka. — Att först och främst plundra offret, på det känner man igen Alcostas hejdukar, sade han bittert.

— Kanske jag? inföll George, som tändt ett ljus och ställt det på bordet midt i rummet.

— Jag beklagar mig själf, som ytterligare tvingas att taga er välvilja i anspråk. Men jag vet intet bättre medel än litet silfver, när man vill förmå en neger till tystnad. Medlet duger äfven, när man vill ha honom att prata.

George log och singlade en halfdollar genom luften till Piquillo.

— Nu tiger du, sade han.

— Piquillo tiga som muren, försäkrade denne och fångade myntet.

— Hur länge? frågade främlingen spefullt.

— Hä, hä! — Negern flinade intetsägande.

— Hör på mig ett ögonblick! — George betraktade honom skarpt. — Du har svårt att tiga, men du älskar pengar, det har du själf sagt mig. Nåväl, jag betalar dig ett sådant här mynt hvar dag, så länge du håller mun. Men vid första knyst, dras apanaget in. Du förtjänar således mest genom din tystnad.

Negern grinade förtjust och sade:

— Piquillo mycket väl förstå. — Han lade hela handen öfver munnen för att därmed beteckna, hur omöjligt det under alla förhållanden skulle vara att förmå honom prata.

— Gå då och lägg dig och undvik till och med att prata i sömnen.

Uppassaren bugade sig och gick.

— Lita inte på karlen, sade främlingen vårdslöst. — En neger kan helt enkelt inte bevara en hemlighet. Nu säger jag er det på förhand, señor, ni kommer att få stora obehag af denna händelse. För min

del äro farorna i det närmaste öfverståndna, ty jag tänker inte dröja här många minuter. Och om några timmar hoppas jag vara långt härifrån.

— För tusan! — George lutade sig fram öfver bordet och betraktade öfverraskad sin gäst. Han hade hittills varit så upptagen af negern, att han förut ej gjort det. Nu igenkände han den koppärrige, som spelat en så uppseendeväckande roll på presidentens bal.

— Hvad? — Den andre såg nyfiket på George. — Ert utrop antyder ett igenkännande... Aha, ni bevistade också Alcostas fördömda tillställning.

— Alldeles. Tillåt mig trycka er hand, ni visade ett beundransvärdt mod.

Främlingen räckte fram handen, och George skyndade sig att fatta den.

— Ni menar förmodligen, att jag handlade oförnuftigt, sade han med ett fint småleende.

— Jag menar, hvad jag säger. Men i ert ställe skulle jag förhållit mig på ett annat sätt. Ni vann ju inte stort mer än ett knifhugg på affären och...

— Ursäkta, att jag afbryter. Jag handlade enligt en noga öfvervägd plan. Sedan packet från södern vunnit makten här i landet, har man glömt, att riddelighet och mod öfver hufvud kan finnas. Vi kastilianer från norden ha ärf traditionen därom, vi betrakta det som en skyldighet att upprätthålla den och visa, att vi ej vansläktats från våra spanska förfäder. Dessutom hade jag en annan afsikt. Jag ville också visa de feга och undergifna, att uppkomlingen Alcosta icke är farlig. Bland gästerna på presidentens bal sympatisera minst ett hundratal med mig. Det var dem jag ville ge ett exempel, och det var för deras skull jag valde tigerns egen kula. Framtiden skall visa, att jag handlat rätt.

— I så fall... George bugade sig artigt för sin

gäst, som med äkta spansk grandezza svarade på samma sätt. Sekunden därpå vände George sig mot de öppna balkongdörrarna och lyssnade utåt.

Främlingen reste sig äfven. I detsamma urskil- des tydligt stegen af en marscherande trupp, som närmade sig.

— Jag har träffat Alcosta midt i hjärtat, utbrast främlingen med bister triumf. — Han dansar och berusar sig, men hans kreatur gissa hans önsknin- gar. De veta, att den som i morgon, nej i natt kan säga honom, att jag är oskadliggjord, erhåller en lysande belöning. Men... hvad nu, stanna de inte utanför hotellets port.

George gick till sin kappsäck och tog fram tvenne revolverar jämte ett paket patroner.

— Se där! — Han räckte det ena vapnet till främlingen och började själf ladda det andra.

— Tack, señor!

Ett par gevärskolfvar dunkade mot porten, och ekot af slagen rullade genom byggnaden.

— Nu blåser jag ut ljuset, sade främlingen och gjorde så. — Nej, ingen strid här, förklarade han bestämdt, då George spände hanen på sin revolver. — Vi bli omringade på alla sidor och måste förr eller senare ge oss. När vi höra dem i korridoren utanför, hoppar jag ned på gatan och slår mig ige- nom. Det är mörkt ett par timmar ännu, hinner jag blott till hamnen, ta de mig aldrig — lef- vande. — Inga invändningar, señor! För min skull har ni redan utsatt er för stora faror. Det är mer än nog. — Han gick ut på balkongen och sökte mäta afståndet till marken. — Dubbel manshöjd ungefär. Om jag sänker mig ned på armarna, är det en bagatell.

I hotellet hade alla vaknat, och brådskande steg hördes, medan dörrar öppnades och slogos igen. Bul-

rande röster frågade något vid porten, och en skara karlar sprungo brådskande uppför trappan. George stod vid dörren till korridoren, som han låst.

— Ert namn, min herre? hviskade främlingen. George nämnde det.

— Felipe Quiroga skall aldrig glömma, hvad han har George Harrison att tacka för. Señor, glöm inte ni heller mitt namn! Jag har många vänner, och man vet aldrig, hvad som kan hända. Allra minst i Costa Negra nu för tiden. — De äro uppe i korridoren. — Med er tillåtelse tager jag utom revolvern äfven det här patronpaketet. Farväl, señor Harrison!

De båda männen växlade en snabb och kraftig handtryckning. Därpå skyndade Quiroga ut på balkongen, lyssnade ett par sekunder nedåt gatan, klättrade sedan öfver räcket och sänkte sig på armarna. George förnam en lätt duns, då han hoppade ned.

Nästan omedelbart därefter bultade en knytnäfve mot dörren till hans rum, och en sabel hördes skramla.

— Hvem där! ropade George och kastade snabbt af sig frack och väst för att gifva sig sken af att redan långt förut ha ämnat gå till sängs.

— Öppna bara! ropade någon.

— För tusan, hvad är det för brådska. — George gäspade ljudligt och brummade ett misslynt: jag hinner väl, när knytnäfven började förråda stor otålighet.

Samma officer, som framfört bjudningen till presidentens bal, trädde in, så snart George låst upp. Efter honom kommo tvenne soldater med hvar sin lykta.

— Ni är ensam, sade officeren, när han sett sig omkring i rummet.

— Och trött, bifogade George gäspande. — Ohyggligt trött. Man roar sig utmärkt på presidentens tillställningar.

Officeren smålog förstående och vände sig till soldaterna.

— Här finns han inte. Sök i de andra rummen!

— Hvem... hvar? — George låtsade en nyfikenhet, som han alls icke kände.

— Ah, en förbrytare, som rymt ur straffarbetsanstalten. En poliskonstapel trodde... Hvad nu?

Två skott, aflossade tätt efter hvarandra, hade knallat längre ned på gatan. Officeren och de bägge soldaterna rusade på dörren, och George hörde dem jämte flere andra rusa ut genom porten. Den unge mannen ställde sig på balkongen och lyssnade efter de springandes steg. En stund förnams trampet från ett par dussin fötter, men snart blef allt tyst igen. George stod kvar, tills ingenting mer urskildes.

— Quiroga, tänkte han. — Jag har hört namnet förut, men hvar? Han klädde af sig och gick till sängs, grubblande öfver det otydliga minne, detta namn väckte i hans inre. — Quiroga, mumlade han halfsofvande. — Jag har hört namnet en gång, men... För tusan, det var Peters, som nämnde det. Aha, den gamle oppositionsledaren, som kom bort, och den här är en son eller släkting. Hurra, oppositionen lefver än, såvida skotten voro lossade af och ej träffade min koppärrige vän. Jag betraktar honom redan som min vän, ty jag kommer kanske att behöfva honom. Ännu vet jag icke, hvad jag skall företaga mig. Men om inte en köpman kan öfverlista hvilken minister som helst, bör han så fort som möjligt stänga butiken och ägna sig åt något annat. Señor Naguiera, sade han, sakta och energiskt — det är löjligt att hota, innan man slår till, men jag känner, att vi två en gång skola taga ett nappatag

med hvarandra. — Som han låg där, konstruerade George upp det sannolika förloppet af inrikesministerns tillvägagångssätt mot Harrison & Brown. Att fadern, som tjusats af det storartade i sina drömmar om ett helt lands exploaterande, låtit narra sig, var åtminstone förklarligt. Men att den alltid misstänksamme Brown fullständigt dragits vid näsan, föreföll nästan otroligt. Likväl förhöll det sig så. Georges slutsats blef, att Naguiera måtte vara en synnerligen skicklig karl. Ty att firman varit utsatt för en skälms operationer, visste George efter sitt samtal med inrikesministern. Ifall denne på förhand planlagt sitt bedrägeri så som det utförts var svårt att säga. Förmodligen hade en revolution lekt honom i hågen. Men omständigheter, hvilka George ej kände, hade tvingat honom att ändra åsikter. Alcosta satt säker inför en motståndare af Naguieras kaliber. Hvad var då naturligare än att de båda herrarna slöto förbund i stället för att bekriega hvarandra. Som inrikesminister förtjänade Naguiera heller ej så litet, och han var klok nog att taga det säkra för det osäkra. När han så erbjöd presidenten de vapen, med hvilka han förut ämnat anfalla honom, hälsades han med glädje och förståelse. — George gäspade och tänkte. — Vi äro så lurade en hederlig firma kan bli. Men, fortfar han tillitsfullt — jag är ju här. Han lade sig till rätta på kudden och somnade, trots allt nöjd med sin dag.

George väcktes nästa morgon af Piquillo, som rörde sig i rummet. Då han slog upp ögonen, stod negern och undersökte revolvern, som George måtte ha kastat på bordet bredvid sig, innan han somnade.

— Hallå, hvad vill du? ropade George.

— Hämta halfdollar!

— Du har brådt, min gosse. Och du har tegat?

— Ingen frågat Piquillo något.

— Se där då! Bed sedan Palmasso komma hit om en halftimme.

Piquillo gick, och George steg upp. Redan före utsatt tid knackade det på dörren, och innan han hunnit ropa »stig in», klef Miguel Palmasso öfver tröskeln. Han hälsade nästan krypande och såg sig omkring med de lurande sidoblickar, till hvilka George förut lagt märke.

— Jo, min käre Palmasso, jag ämnar bedja er om en tjänst, började George, när han besvarat öfverkyparens hälsning.

— Tusen, señor! Befall öfver mig!

— Tack! Kan ni då först säga, hur man skall få företräde hos presidenten?

— Hos Alcosta? — Palmasso tog ett par steg närmare och ställde sig att uppmärksamt betrakta George. — Hvad vill ni honom, señor?

— Hans uppträdande i går gjorde ett så starkt intryck på mig, att jag personligen önskar göra min uppvaktning.

Öfverkyparen log älskvärdt, men George tyckte sig också märka tvifvel och tvekan i leendet.

— Vanligen vänder man sig till inrikesministern, som framför . . .

— Och om man inte vill ha något med inrikesministern att skaffa?

— Då är det tvifvel underkastadt, att man erhåller företräde.

— På det viset. Inrikesministern kan således hålla hvem som helst på afstånd från presidenten?

— Nej, nej, inföll öfverkyparen ifrigt. — En viss ordning måste ju alltid iakttagas och . . .

— Tack! Jag vet nu, hvad jag behöfver veta.

— Alltså vänder ni er till señor Naguiera?

— Jag skall fundera på saken.

— Gör det, mr Harrison! uppmanade Palmasso.
— Inrikesministern är alltid tillmötesgående.

— Ja, jag skall som sagdt tänka på saken.
— Vill ni låta servera mig en första frukost här uppe?

— Med nöje! — I stället för att aflägsna sig, som George väntat, att han skulle göra, kom öfverkyparen ytterligare ett steg närmare.

— Är det något ni vill?

— Blif inte otålig, mr Harrison, men jag skulle gärna önska veta, hur länge ni stannar.

— Jag är själf ganska nyfiken på den saken, Palmasso. När jag får det klart för mig, skall jag genast underrätta er.

— Åh, för all del! — öfverkyparen bugade sig, och hans ögon föllo därvid liksom händelsevis på revolvern, hvilken George låtit ligga kvar. — Ett utmärkt vapen, mr Harrison.

— Ja, svarade George vårdslöst. Absolut säkert på femtio meters afstånd.

Palmasso tog ofrivilligt ett steg åt sidan, som om revolverns åsyn väckt något obehagligt minne hos honom.

— Skjutvapen äro sällan tillförlitliga, sade han och höjde på axlarna. — De bullra och blixtra. Jag föredrar knifven, med den arbetar man tyst och säkert.

George såg skarpt på honom, hans ord tycktes innehålla en hotelse. Men Palmasso stod lugn och oberörd, och det var i lätt samtalston han fortsatte:

— Hörde ni inte ett par skott här utanför i natt, mr Harrison?

— Jo, visst. Kan ni säga mig, ifall någon blef träffad?

— En stackars polissoldat... i skuldran. Brottslingen kom tyvärr undan.

George lade ånyo märke till det lurande uttrycket i öfverkyparens ögon, och den känsla af otrygghet, som alltid grep honom i mannens närvaro, gjorde, att han höll sig på sin vakt och noga behärskade sitt ansiktsuttryck. Hur nödvändigt det var, att han beredt sig därpå, visades, då Palmasso med skickligt spelad liknöjdhet tillade:

— Men man hittade en revolver på platsen, där polissoldaten sökte hejda honom. Vapnet är alldeles likt det där.

— Verkligen, sade George. Ja, det är en mycket vanlig och billig sort. Den förekommer öfverallt.

Palmasso kastade en förvånad blick på hotellets gäst. Georges fullständigt oberörda min förbryllade honom, och han stod ett ögonblick handfallen och undrande.

— Ni saknar ingenting af edra tillhörigheter, mr Harrison? frågade han emellertid.

— Neej. Blott den ena kappsäcken har blifvit öppnad, och ur mina fickor faller aldrig något, utan att jag märker det.

Palmasso log matt och gjorde intet vidare försök att bringa George i förlägenhet. Han började nästan hysa aktning för denne unge man, som med lugn kyla tillbakalog hvarje anfall och ständigt uppträdde som situationens herre.

— Och ni vänder er till inrikesministern? sade han.

— Kanske. Det var blott ett hugskott. Jag är ju här i ett särskildt ändamål och reser antagligen om några dagar. Ett sammanträffande med presidenten hade alltid varit ett angenämt minne, men möter det svårigheter, afstår jag naturligtvis.

Palmasso log gillande.

— Frukost? sade han och var åter helt och hållet öfverkypan, innan han aflägsnade sig.

Under det George spisade af den måltid, som ändtligen blifvit inburen, funderade han. Det var otvifvelaktigt, att man redan kände hans andel i natens tilldragelser. Att hans ingripande skulle medföra någon personlig fara, betvivlade han emellertid. Men att det ej skulle räknas honom till godo var lika säkert. Han stod i spändt förhållande till den mäktige inrikesministern, som önskade, att han ju förr desto hellre reste sin väg. Men det var hvad George alldeles icke ämnade göra. Vid blotta tanken därpå tyckte han sig se faderns förvånade ögon riktas mot sig, för att ej nämna Bill Browns hufvudskakningar och innehållsrika fnysanden. Ingendera af de båda kompanjonerna skulle visserligen rikta den minsta förebråelse mot honom, men det var just hvad George fruktade mer än allt annat.

Den unge mannen var mycket tankfull, när han slog toppen af sitt andra ägg. Han erkände, att han ännu ej visste, hur han borde handla. Och just nu brann han af verksamhetslust. Med ett otåligt utrop steg han upp från bordet och gick ut i det fria för att se, om icke en promenad skulle skänka en ingifvelse.

— Quiroga, tänkte han under gåendet utför trappan. — Hvem var Felipe Quiroga? Äfven om han vetat det, hvem garanterade, att mannen i fråga förmådde lämna någon hjälp i hans förehafvande. — George dref utför den breda Calle del Gobierno nedåt hamnen, skärskådande sitt problem från alla sidor. Hur han än grubblade, fann han ingen lösning. Han följde på vinst och förlust några smågator och kom oväntadt fram till torget vid presidentpalatset. Medan han höll sig i skuggan intill en husrad och på afstånd betraktade den hvita byggnaden, som i förnäm

afskildhet låg på en liten kulle, öppnades en port, och Miguel Palmasso trädde ut. George antog först, att han sett fel, en person i öfverkyparens ställning ägde väl knappt några förbindelser i regeringspalatset. Han stannade i hörnet till en af de gator, som från Regeringstorget förde ned till Calle del Gobierno. Jo, det var verkligen Palmasso. I och för sig behöfde den omständigheten, att öfverkyparen besökt en vän, förmodligen någon underordnad tjänsteman, icke äga betydelse. George sade sig också, att han ej borde se spöken midt på ljusa dagen. Men den misstro han från första ögonblicket hyst mot mannen lät ej aflägsna sig. Från sin plats iakttog George öfverkyparen på dennes väg till hotellet. Så snart Palmasso vikit om ett hörn och försvunnit ur sikte, gick George vidare. Hans promenad hade ej medfört den minsta ingifvelse. Vid dess slut var han precis lika klok som vid dess början.

Hemkommen, tog George plats i en bekväm stol, tände en cigarr och försjönk i nya funderingar. Det problem, hvarmed hans hjärna sysslade, hade aldrig befunnit sig längre från sin lösning än just nu. Det oaktadt var han hvarken missnöjd eller nedslagen. Den för ett beslutsamt uppträdande nödvändiga jämvikten hade återkommit. Han var ung, stark och handlingskraftig, han visste, hvad han ville utföra, och han sade sig, att det skulle utföras.

När han två timmar å rad funderat, utsträckt i en lättjefull, halfliggande ställning och rökt sex eller sju starka cigarrer, var han beredd att gripa in hvar som helst, när ögonblicket visade sig lämpligt. För tillfället ville han vänta och se tiden an.

— Den, som brådstörtar afgörandet, kan lätt

begå ett misstag, sade han och steg upp. — Det är alltid spindeln, som vinner på flugan.

Revolvern låg ännu på bordet, där han lämnat den, men George tyckte sig minnas, att den förut legat i en annan ställning. Mumlande något om negeruppassarens klåfingrighet, stoppade han vapnet i fickan.

— Allt hvad jag för närvarande har att företaga är således att vänta, sade han och skakade misslynt sitt hufvud.

FÖRSÅTET.

Efter middagen, hvilken George intog på en restaurang i hotellets närhet, uppsökte han ett föga besökt kafé. Förargad öfver sin nödtvungna sysslöshet, sökte han fördrifva tiden med tillhjälp af en två veckor gammal, amerikansk tidning, då samme officer, som framburit inbjudningen till presidentens bal, närmade sig hans bord.

— Karlen ser allt annat än trefflig ut, tänkte George —, men han är i alla fall ett sällskap. Det samtal, han väntat, uteblef emellertid; officern framförde endast inrikesministerns önskan om ett sammanträffande, helst under kvällen. George öfverlade icke en sekund, när han väl hört den andres ärende. Hvad som helst utom denna overksamhet var hans första tanke; och han kände sig nästan tacksam mot Naguiera, som icke ens förmått vänta ett helt dygn. — Kanske vi kunna gifva oss i väg strax? frågade han högt.

Officern såg på sitt ur.

— Vid åttatiden trodde ministern, att han skulle vara ledig. Jag har sökt er på flera olika ställen, det förklarar, att jag ej tidigare träffat er, señor. Har ni ingenting däremot, kunna vi bryta upp.

De gingo. Det var redan mörkt, och George slog upp rockkragen, ty ett häftigt luftdrag jagade stötvis genom den långa krokiga gata, de hade att följa.

— Det ser ut att bli regn, sade officern och vek af åt vänster mot en af de trånga smågator, som förde till Regeringstorget. — Den här vägen, uppmanade han artigt. Det sparar oss ett par hundra steg, och här ha vi dessutom lä.

George följde honom, ehuru det här inne mellan husen var så svart, att han ej såg handen för ögonen. På något afstånd flämtade ett svagt ljus, och när de kommo närmare, fann George, att det var en liten lampa i en nisch framför en helgonbild.

— Till vänster, sade officern bredvid honom — det är en grop i marken just här.

George lydde och vek åt sidan. Sedermera väl-signade han denna upplysning och den lilla lampan, som visserligen knappt spred något ljus, men som likväl utgjorde en förträfflig vägledning. De bägge vandrarna trefvade sig uppför gränden, sneddade öfver torget, hvilket var jämförelsevis lätt, då de hade regeringspalatsets upplysta fönster framför sig. Officern förde George till en liten port i muren bredvid hufvudingången och ledsagade honom uppför en trappa till ett större, enkelt möbleradt rum. Här ombads han att sitta ned och vänta.

Under de två timmar George satt och vägde på en gänglig stol med halmsits, hade han tillfälle att göra flera intressanta iakttagelser. Han lade först märke till den stora förtroligheten mellan öfver- och underordnade. Officerare och soldater vid det berömda lansiärregementet — hvad som utgjorde dess berömmelse visste George icke — behandlade hvarandra som jämlikar. Vid Georges inträde funnos tre soldater i rummet. De nickade förtroligt åt hans ledsagare, som hviskade en upplysning i örat på den närmaste. Denne lät hviskningen gå vidare till kamraterna, hvarefter alla tre nyfiket betraktade George.

Därefter skrattade de högt och hängåfvo sig sedan åt en så intensiv cigarretrökning, att rummet snart fylldes med rök. George gaf i sin ordning akt på de tre karlarna och sade sig tyst, att han ej gärna sällskapat med dem, deras fysionomier voro allt annat än förtroendeingifvande. Efter en stund gingo de ut och återvände ej mer. I deras ställe inträdde fyra andra karlar, hvilkas ansikten på intet sätt voro behagligare än företrädnarnes. Särskildt väckte en herkuliskt byggd mulatt på grund af sina djuriska drag Georges afsky. Karlen satte sig midt emot den unge mannen och granskade honom uppmärksamt, som om han sökt inprägla hans utseende i sitt minne. När han sysselsatt sig därmed en stund, börjades ett hviskande samtal mellan honom och kamraterna, hvarpå de fyra gingo och lämnade plats för ytterligare fyra stallbröder. George kände efter, att revolvern låg kvar i fickan. Det lugnade att ha ett säkert vapen till hands, äfven om han antog, att det ej skulle behövas.

Den första af hans båda väntetimmor förflöt på detta sätt, och ungefär tjugu karlar med mer eller mindre utprägladt obehagliga fysionomier hade tagit honom i skärskådande. Efter den tiden lämnades han ensam några minuter. George undrade i fall alltsamman ej var anordnad för att söka skrämman honom och beslöt att visa Naguiera, hur litet han fäste sig vid dylika finter.

Plötsligt sprang en af vägsmuts nedstänkt ordonnans genom rummet. I hans ansikte lästes förskräckelse, och den brådska, hvarmed han skyndade in, utvisade, att något var på färde. Dörren till det inre rummet hade han glömt stänga efter sig, och George hörde några snabba repliker växlas. Så slogs dörren häftigt igen, och det blef åter tyst. Ett par minuter senare sprang ordonnansen ut, men endast för att

återkomma i sällskap med ett dussin kavallerister, hvilkas sporrar klirrade och hvilkas sablar skramlade. Allesamman försvunno genom dörren till det rum, hvilket betecknats som inrikesministerns. George hade sett bestörtning, harm eller vrede förvrida deras drag, nu hörde han dem larmande lofva något på andra sidan dörren. Strax efteråt visade de sig på nytt och sprungo brådskande vidare. Ett par minuter senare ljud hästtramp utanför. George reste sig och gick fram till ett fönster. Det var beckmörkt och följaktligen omöjligt att urskilja det minsta. Han förnam endast ett par korta kommandorop och sedan dånet af några dussin hofvar mot marken.

— Någonting har händt, tänkte George. — Är det fördelaktigt för mig och mitt uppdrag eller...

Samme officer, som fört honom till palatset, lade sin hand på Georges axel. Han hade ljudlöst kommit in i rummet och närmast sig, utan att George märkt det.

— Inrikesministern ber er ursäkta dröjsmålet, men en obehaglig nyhet, som kräfver ett raskt beslut, har oväntadt ingått.

Dörren till trappan slogs bullrande upp, och en ung man i generalsuniform störtade in.

— Ah, se där är ni ju, röt han ursinnig mot officern, som bugande gått emot honom. — Hvad är det för dumheter ni och er patron ställt till? Ni skaffar oss ett uppror på halsen...

— Herr general, afbröt officern varnande.

— Jag vet, jag vet, fortsatte den andre. — Skall man slå till, gör man det inte som ni. Quiroga hade varit ett nöt, om han ej... Han hejdade sig hastigt, då officern lade ett finger på läpparna och samtidigt gjorde en åtbörd mot George. — Jaså... jaha... nya dumheter, naturligtvis. Hvad ha vi med utlänningarna att skaffa, vi... par dios... ni äro narrar alle-

samman. Och sergeant Jeronimo borde arkebuseras, för att han lät honom slippa undan.

— Señor, jag ber er! — Officern pekade öfver axeln på George.

— Ja, jag ser, jag ser. För mig nu till er herre!

Officern hviskade något i generalens öra, och denne vände sig om för att uppmärksamt granska George.

— Nej, hvad säger ni, utbrast han och tog i vredesmod ett par steg mot George, som lugnt mötte den hetsige generalens blickar.

Officern hindrade sin förman från en öfverlagd handling genom att gripa tag i hans sabelkoppel och hålla honom tillbaka. Den öfverordnade spottade en svordom i hans ansikte och gick med knutna händer och flammande ögon in till señor Naguiera. Att han icke lugnat sig, hörde George på den högljudda dispyt, som genast började föras därinne. Det dröjde ungefär tio minuter, innan generalen, fräsande som en fuktig fyrverkeripjäs, sprang genom rummet och störtade utför trappan.

När han aflägsnat sig, blef det ändtligen Georges tur. Han fann inrikesministern sittande bakom ett stort bord, belamradt med kartor och papper.

— Hvarför har ni egentligen kommit hit, unge man? började Naguiera vresigt.

George svarade ej, utan iakttog en afvaktande hållning. Han ansåg sig känna ministerns skådespelartalang och lade ingen särskild vikt vid hans bryska sätt.

— Och hvarför befattar ni er med det, som ej angår er? fortsatte ministern i samma ton.

— Hvad den första frågan beträffar, torde ingen bättre än ni själf känna anledningen till min härvaro,

svarade George lugnt. — Hvad den senare angår, vet jag inte, hvad ni menar.

Naguiera slungade en hvass blick mot honom och återtog:

— Det är er skuld, att den där galenpannan Quiroga kom undan... hm... jag menar, höll på att komma undan. Vi ha lyckligtvis fångat honom nu. Men det var med en revolver han fått af er en polissoldat blef sårad. Inbillar ni er kanske, att Costa Negras polissoldater äro till att tjäna som skotttaflor åt hvem som helst? Ni är indirekt delaktig i en förbrytelse, och enligt landets lagar äger jag rätt att häkta er. Unge man, småle icke! Ni tror, att er egenskap af amerikansk medborgare skyddar er. Misstag! Ingenting skall hindra mig att fullgöra denna smärtsamma plikt. Skratta inte, har jag sagt! Men föredrar ni fängelset framför friheten, så... Naguiera avslutade ej meningen, utan visade genom en åtbörd att George själf hade att välja.

— Hvad fordrar ni af mig, frågade den unge mannen. — Ty jag kan icke tänka mig, att ni af något slags malplacerad godhet ämnar skona mig.

— Däri har ni rätt, unge man. Jag vill vara öppen mot er. Nåväl, jag begär blott, att ni reser er väg... vi kunna ju säga i morgon. Ett fartyg, destineradt till Havanna, anlöper redden vid middags-tiden.

— Och om jag icke reser i morgon?

Naguiera mätte George från ofvan till nedan med en hvass blick.

— Först som sist kan jag upplysa er, att någon audiens hos presidenten aldrig beviljas. Är det en sådan ni väntar, kan ni genast stryka den från programmet.

— Ni är väl underrättad, señor! sköt George in.

— Det ingår i mina vanor, svarade Naguiera

vårdslöst. — Om jag ej visste allt, skulle jag ej kunna bekläda min ansvarsfulla post.

George bugade sig. Naguiera var trots allt en karl, och hans duglighet var värd erkännande.

— Nu skall jag uppriktigt säga er, hvarför jag så fort som möjligt vill se er aflägsnad. Ni är ung och följaktligen obetänksam, mr Harrison.

— Det ena kan jag ej hjälpa, det andra skall jag försöka arbeta bort.

— Innan det senare lyckats er, har något inträffat . . . antagligen något beklagligt, förstår ni?

Georges min var tviflande, men Naguiera lät ej störa sig däraf, utan fortfor :

— Firman har låtit lura sig. — Naguiera gnuggade händerna, medan George därvid hårdt bet ihop käkarna — ingenting kan ändra den saken. Er far och hans kompanjon skola troligen böja sig inför ett obestridligt faktum, såvida ni oskadd återvänder till dem. Drabbar er däremot något ondt — och det sker, om ni envisas att stanna här — skola andra känslor spela in och kanske förmå dem till åtgärder, hvilka kunna bli . . . inte obehagliga för mig och presidenten, visst inte, men förargliga . . . ja, låt oss säga förargliga. Ni inser således, att det bästa för båda parterna är att draga ett bredt streck öfver det framfarna och låtsa, som om ingenting händt.

— Det bästa för er utan tvifvel, men . . .

— Låt mig fortsätta, afbröt Naguiera. Att vi långt ifrån frukta internationella förvecklingar ha vi visat. Det är endast i undantagsfall dylika medföra följder. Den ena stormaktens afund mot den andra är oss en säker borgen, att man aldrig tillgriper de yttersta åtgärderna. Det är sällsynt, att rättvisan triumferar här i världen. Vore det regeln, skulle vi statsmän vara öfverflödiga. Nej, det är egennyttiga och afundsjuka, som i stort sedt bestämma staternas

inbördes förhållande. Ser ni, unge man, politik är inte så mycket konsten att vinna seger för egen räkning, politik är hufvudsakligen sättet att omintetgöra eller i sämsta fall förminska andras framgångar. En europeisk makt afstår gärna från en hel del, blott den samtidigt kan hindra en annan makt att vinna något. Vi sätta stort värde på européerna, särskildt på deras diplomati. De där borta ha sina stående arméer och sina flottor, som kosta så oerhördt mycket, att de ej kunna användas, då skulle kostnaderna springa upp till sådana summor, att folken dignade redan före första skottet. Vi ha en liten och framför allt billig armé, men inte ett spår till flotta och äro ändå eller kanske just därför inte rädda för ett krig, det ha vi visat ett par gånger. För oss kan man inte skjuta några millionfartyg i sank, vi ha således rakt ingenting att riskera. Och besluter sig verkligen en stormakt för krig mot oss — det har ju redan händt — inlägga alla de andra sitt veto däremot, så snart det blott ser ut, som om vår motståndare skulle vinna den minsta framgång. De europeiska makterna förlåta hvarandra allt utom framgången, vi ha all anledning att vara belåtna med deras diplomati. Den ena makten unnar inte den andra ens skenet af att lyckas. Villkoret för att en mindre mäktig, eller, hvad som är detsamma, mindre förmögen stat skall kunna hålla sig uppe i konkurrensen, tycks vara, att den icke äger en stående armé, allra minst en flotta. Vi ha också undvikit att belamra oss med denna dyrbara bråte, som endast är till för att skjutas sönder. Vi behålla våra pengar för oss själfva och gå likväl segrande ur förvecklingarna. Gent emot Europa äro vi fullkomligt trygga. Den saken sköta stormakterna själfva åt oss.

Naguiera gjorde ett uppehåll och såg småleende

på George, hvilken å sin sida tyst öfvertänkte, hvad han fått höra.

— Litet annorlunda ställer sig saken gent emot er nation. Förenata staterna ligga oss närmast, ensamt det är en anledning, hvarför vi undvika att stöta oss med den mäktige grannen. Vi ha också ständigt visat oss uppmärksamma och tillmötesgående mot edra köpmän, till och med så uppmärksamma, att vi endast ogärna inlåtit oss med dem. Från vår synpunkt är det nämligen en ofantlig skillnad på amerikanska och europeiska affärsmän. De senare behandlar man hur som helst, de förra behandla oss ungefär som vi européerna. Att vi då föredraga dessa, bör inte förundra er. Vi ha också gjort det ända tills de öfvergåfvo oss — européer äro inte mer oläraktiga än andra — hvarpå vi måste lägga om hela vårt affärsväsen och nöja oss med det sätt, hvarpå ni behandlar oss. — Min lilla lektion i central-amerikansk statskonst förvånar er, jag ser det.

— Tvärt om, svarade George — den bekräftar hvad jag visste förut. Men när ni har dessa principer till rättesnöre, huru förklarar ni då er affär med vår firma.

— Det är ett undantag, som icke skall upprepas. I företag liknande detta få vi hädanefter som hittills hålla oss till Europa. Risker är i sådana fall betydligt mindre. Nu är affären emellertid gjord, invänder ni, och tarfvar följaktligen en utredning. Här har ni den i få ord. Vi behöfde en sändning vapen, och vi ville betala så litet som möjligt; det vill man alltid. Enligt råd af en affärsvän vände vi oss till Harrison & Brown. Inte något bland de största husen, det hade varit tvifvelaktigt, om ett sådant inlåtit sig med oss, dessutom hade det kanske blifvit farligt, om en alltför mäktig bankir varit vår fordringsägare. Det var inte lätt att välja, men tack vare en vän . . .

— Samuel P. Hooper? afbröt George.

— Det vore inte affärsmässigt att svara på en sådan fråga, afböjde Naguiera.

Med en samtyckande bugning tillkännagaf George, att han afstod från vidare frågor i ämnet.

— Alltså vände vi oss till er firma, fortsatte inrikesministern. — Öfverenskommelsen träffades, och en laddning vapen anlände. Därmed är det hela afslutadt.

— Ni misstar er.

— Inte alls. Ni har nämnt betalningen. Jag vet verkligen inte, hvarför man skulle underkasta sig en dylik formalitet, till på köpet när den är obehöflig.

— Señor!

— Låt mig fortsätta! På rättslig väg kan ni icke göra era anspråk gällande. Det är för mig ett tillräckligt bevis på att de äro oberättigade. Ni äger visserligen ett så kalladt kontrakt, undertecknad af mig, men det gäller en olaglig handling, utförd af er firma. Ni kan helt enkelt inte draga mig inför rätta. Äfven er stolthet borde förbjuda det. Ni komma att bli utskrattade, när tidningarna väl fått hand om saken. Ser ni, unge man, vi äro bortskämda med att alltid ha skrattarna på vår sida. Vi sköta våra affärer så. — Naguiera gjorde ett uppehåll och betraktade George med trött öfverlägsenhet.

Den unge mannen såg med rynkade ögonbryn rätt fram. Han sade sig själf, att en sak af sådan beskaffenhet sällan lämnats till utredning åt någon. De sista dagarnas erfarenhet skulle utan tvifvel gjort en annan obeslutsam, kanske rent utaf förtviflad. Men för George Harrison var det en ytterligare sporre att ej gifva något förloradt. Han såg upp och riktade blicken mot Naguiera.

— Ni har således beslutat att icke betala, sade han korthugget,

— Inte en cent.

George reste sig.

— Ännu en gång frågar jag: är det ert sista ord?

Naguiera saknade icke sinne för värdigheten i den unge mannens uppträdande. Han log gillande, men sade icke desto mindre:

— Vi ha två gånger samtalat om saken, nu får den anses afgjord. Jag har uppriktigt sagt er, hvad ni enligt mitt förmenande behöfver veta. Jag ämnar inte upprepa mina ord. Men jag skall lämna er ytterligare en upplysning. Här i landet befinna vi oss nu vid den punkt, att vi vilja njuta frukterna af vårt arbete. Hvarken internationella förvecklingar eller inre tvister — ministern sväfvade litet på målet, när han sade det, och George betraktade honom forskande — kunna befaras. Allt är som det skall vara, och vi vilja endast ha lugn och ro. Hvad Alcosta påbörjade är färdigt, och vi ämna inte låta någonting störa oss. Allra minst en ung mans envisa fasthållande vid en förlorad sak. Mr Harrison, för sista gången frågar jag er, reser ni i morgon?

— Nej, svarade George utan ett ögonblicks betänkande.

— Så mycket sämre för er. — Naguiera höjde på axlarna och ringde därefter med en liten klocka.

Den officer, som ledsagat George till palatset, trädde in.

— Kaptten Paco, sade inrikesministern trött — följ den unge mannen här tillbaka till hotellet. Och nu, mr Harrison, får ni skylla er själf för följderna. Jag betraktar som afgjort, att det från och med i afton icke mer talas om denna sak. Farväl!

George märkte, att inrikesministern lade särskild

tonvikt på hvarje stafvelse i sin sista mening, men fäste sig ej närmare därvid. Han gjorde en kall men höflig bugning för Naguiera, som lika kyligt besvarade afskedshälsningen. Officern gick före George. Så snart de trädde ut på torget framför regeringspalatset, sade kapten Paco:

— Får jag be er taga ut stegen, om tio minuter ha vi regnet här.

George kände, att luften var kväfvande tung, ty blåsten hade efterträddts af fullständig vindstilla.

— Den här vägen, sade kaptenen och tog George under armen för att draga honom åt höger, när han styrde kosan mot Calle del Gobierno. — Snedda vi genom gränden där borta, slippa vi troligen att bli våta.

George följde, ty utsikten att få en regnskur öfver sig tilltalade honom ej.

Det var mörkt som i en säck, när de doko in mellan husen i gränden. George saktade ofrivilligt sina steg, men kapten Pacos grepp kring hans arm blef endast fastare därvid.

— Håll er tätt intill mig, sade officern, som George tyckte onödigt högt. — Jag känner vägen.

Tjugu steg framför sig urskilde George den lilla lampan under helgonbilden i nischen. Det var visserligen blott en obetydlig ljuspunkt, men det var något annat än det tryckande mörkret rundt omkring. Då de båda vandrarna befunno sig på några stegs afstånd därifrån, kom George ihåg, att en fördjupning i marken fanns någonstädes i närheten. Han sköt kapten Paco, som just besvärades af ett våldsamt hostanfall, åt höger för att undvika gropen. Till hans förvåning stretade kaptenen kraftigt emot. Utan att reflektera öfver orsaken därtill, endast emedan hans trots väcktes till lif, tryckte George sin följeslagare nära nog intill husväggen på högra sidan. Efteråt välsignade han

denna öfverlagda rörelse, nu fick han plötsligt något annat att tänka på, ty en hand sträcktes fram ur mörkret och famlade efter hans strupe. Kapten Paco hostade alltjämt och hängde tungt fast vid Georges högra arm. Den unge mannen, som anade en fara, slet sig loss ifrån honom och tog stöd mot väggen för att ha ryggen fri. Nästa sekund störtade två eller tre karlar, som hållit sig gömda någonstades, öfver honom. Till Georges lycka stod officern i deras väg, och det var honom de anföllo.

— Millar demonios! flämtade kaptenen — hvar har ni era ögon, Jeronimo?

— Hvad nu... är det ni, kapten? utropade en förundrad röst. — Lyktan, gossar!

Skenet från en blindlykta lyste plötsligt upp gränden. Det visade angriparna, hvar deras officer fanns, men äfven George erhöll ett begrepp om ställningen. Han räknade sex karlar, hvilka bildade en halfcirkel kring honom, med kaptenen var det således sju fiender. Han stod med revolvern i handen och siktade på den närmaste, som snabbt drog sig undan det farliga grannskapet.

— Carramba, han är beväpnad, mumlade karlen häpen.

— Ingen fara, skrattade den, som blifvit kallad Jeronimo och i hvilken George tyckte sig igenkänna samme mulatt, som så närgånget granskat honom i inrikesministerns väntrum. — Framåt, alla på en gång!

George sköt, och revolvern klickade. En hånfull skrattsalva svarade, när hanen slog ned på den tomma patronkammaren. George tryckte af ytterligare två gånger, och endast det svaga klickandet förnams.

— Palmasso... tänkte George. Han hann icke fortsätta, ty de sex karlarna störtade öfver honom. Genom en skickligt måttad spark och tack vare

revolvern, med hvilken han blindt slog i högen, lyckades han hålla dem på afstånd. Angreppet upphörde lika hastigt som det börjat, och karlarna drogo sig svärjande tillbaka. En bland dem satt på marken några steg längre bort och jämrade sig högt, en annan torkade blodet från sitt ansikte, i hvilket revolverns sikte rispat upp pannhuden.

— Fram med knifvarna! kommenderade Jeronimo barskt. — Gif mig er sabel! Släck lyktan, den gör honom större nytta än oss!

Under dessa förberedelser till ett angrepp hade George fått tid att öfverväga sin ställning. Gjorde han ett försök till flykt, hade han ej längre ryggen fri. Angripen på alla sidor, skulle han utan tvifvel stupa för ett knifhugg bakifrån, medan han försvarade sig mot dem, som stängde hans väg. Stannade han, var utgången heller icke tvifvelaktig.

— Hjälp... hjälp, kamrater! ropade han med sina lungors fulla styrka.

— Vi måste få ett slut på det här, sade Jeronimo, som tydligt befarade, att någon obehörig skulle komma till stället. — Framåt, gossar!

Fyra man kastade sig samtidigt öfver George. Han slog förtvifladt omkring sig med revolvern och hann dessutom dela ut ett par sparkar. Hela tiden vrålade han ursinnigt.

— Yankees... till hjälp... till hjälp!

Oväntadt förlorade han fotfästet och föll handlöst till marken. En af angriparna hade hukat sig ned, fattat kring hans smalben och dragit omkull honom. George kände ett knifhugg hvina tätt förbi sitt ansikte, men äfven midt i själfva fallet slog han kring sig och hade tillfredsställelsen känna hvarje slag träffa. Han föll mjukt på en karl, hvilken snafvat och ramlat på samma gång som han själf. Georges första tanke var att snabbt komma på fötterna

igen, och han fäktade vildt i massan af kroppar och lemmar, hvilka snodde sig kring honom. Karlen under honom låg orörlig, kanske var han afsvimmad, själf sparkade George en annan långt ifrån sig. En icke tränad sportsman skulle redan varit besegrad, men George kämpade fortfarande med förtviflad energi. Då grep plötsligt en hand kring hans strupe och klämde till, så att han stönade af smärta.

— Nu tiger du, min gosse! sade Jeronimo tätt intill hans ansikte.

George var på väg att förlora andedräkten. Men han tänkte icke på döden, endast på hur han ända in i det sista skulle kunna tillfoga angriparna skada. Han gapade efter luft, men sökte samtidigt få ett eller två af Jeronimos fingrar mellan sina starka käkar för att krossa dem.

RÄTTE MANNEN I RÄTTA ÖGONBLICKET.

Ohoj, där borta! skallade plötsligt en röst längre upp i gränden. — Upp med händerna, ty nu smäller det. — Två skott föllo omedelbart efter hvarandra. — Ni på marken, ligg stilla! Jag skjuter tre fot ofvanför er! — Ett nytt skott knallade.

Ett sprittning ilade genom karlen, som låg öfver honom, och en varm blodström sköljde Georges ansikte. Greppet kring hans hals lossnade, handen sjönk slapp ned, och utan ett ljud föll karlen ihop.

Ytterligare ett skott följde, denna gång högst två steg från platsen, där George låg, och omedelbart därefter föll någon stönande omkull bredvid honom.

— Stanna, eljes snafvar ni mot mig, varnade George. Han hörde själf, att stämman ljöd underligt matt och död.

— All right, ljöd den okände hjälparens svar. Därefter fortfor han på spanska: — Gif er i väg, så många ni än äro, eljes . . .

Brådskande steg hördes aflägsna sig längre ned i gränden.

— Fortare! ropade den okände och sköt ytterligare ett skott efter de flyende. Sedan han lyssnat en stund, tillade han bekymmerslöst. — Luften tycks vara ren för tillfället. Hallå, ni där på marken, hålla edra knotor ihop så pass, att ni orkar resa er?

George satte sig flämtande upp. Nu när hans öfverretning ej varade längre, kände han sig matt och öm i hela kroppen.

— Landsman? frågade den okände.

— Stämmer. Tack för hjälpen! Utan er hade jag icke sluppit lefvande undan.

— Troligt, sade den andre lugnt. — Här nere göra de vanligen kort process.

George hasade sig närmare väggen och lutade sig däremot. Han kände, hur ännu varmt blod rann öfver ansiktet och vätte kläderna, och han undrade, huruvida det var hans eget eller någon annans.

— Är ni öfverens med er själf att stiga upp nu? frågade främlingen. — Det är inte rådligt att stanna allt för länge. — Hallå, landsman, hvarför svarar ni inte?

— Förlåt! pustade George, som varit på väg att svimma, men som nu gjorde en kraftansträngning och blef sig själf igen. — Seså, nu står jag på fötterna. Skola vi gå?

— Tst, för tusan! utbrast främlingen hviskande. — Jag hör steg och... Räck mig er hand! Så där, ja, följ med...

George hade på måfå sträckt ut handen och kände, hur den greps af en annan, hvars hårda fingrar ovillkorligen kom honom att tänka på järn.

— Orkar ni springa?

— Jag tror... nej... mitt hufvud är blytungt, och jag vill bara lägga mig... bara lägga mig...

— Känner till det där. Men jag skall försöka pigga upp er. Till en början kan jag berätta, att vi äro så omringade ett par hederliga karlar kunna bli. Stå orörlig och håll andan, får jag höra, hvad de roa sig med där borta.

George lydde. Själf förnam han ingenting på

en stund, men plötsligt urskilde han ett par bloss, som glimmade till längst nere i gränden.

— Där... där! sade han hest.

— Vänd er åt andra sidan! uppmanade följeslagaren.

— Där är det ju beckmörkt och tyst.

— Där lurar den egentliga faran.

— Men...

— Tro mig, jag känner gossarna i Costa Negra. Men jag vill inte vara bättre än de, om jag inte kuggar dem. — Har ni hämtat er tillräckligt för att kunna slå ett slag?

— Nu känner jag mig stark igen.

— Har ni något vapen?

— En oladdad revolver.

— Oladdad? Ni måste ha anländt i går.

— Ungefär.

— Hvad tusan har ni här nere att göra? Ja, det får ni berätta sedan. Nu ha vi annat att fundera på. Hvarför de vilja åt er, vet jag inte, men nu står jag på samma sida som ni, och då är det antagligt, att man ämnar bereda mig samma öde som er. Alltså måste vi hålla ihop. Har ni ställningen klar för er?

— Om vi smyga ditåt...

— Tala saktare!

— Ursäkta, men jag är ännu litet förvirrad efter bataljen. Jo, om vi smyga oss uppför gränden och oväntadt kasta oss öfver karlarna, som enligt ert påstående lura där borta, borde vi...

— Ni har inte ställningen klar för er, hör jag. — Håll öronen öppna, af ögonen har ni inte stor nytta just nu. Där borta vänta... låt oss säga ett dussin karlar, hvar och en med sin långa spanska knif i handen. De veta, att vi äro två, och om vi aldrig så snabbt kasta oss öfver dem, riskera vi

att i trängseln och förvirringen få ett hugg, hvilket ju vore både onödigt och hälsofarligt. Slynglarna där uppe ha minst en chance att lyckas i sitt uppsåt, och fastän jag inte fruktar ett par tjog Costa Negrabor vid dagsljus, vill jag endast ogärna utsätta mig för deras knifstygn i mörkret. Förresten kan jag slå vad om, att de spänt ett rep, kanske två, tvärs öfver gatan på lagom höjd från marken. Det skulle mycket förundra mig, om de inte gjort det.

— Hm! mumlade George till hälften öfvertygad genom den säkerhet, hvarmed hans okända hjälpare talade.

— Det är ställningen däruppe, återtog den andre. — Midt emot ser det litet annorlunda ut. De ha tändt ett par facklor, de prata och bullra för att vi skola ge akt på dem. Däraf drar jag den slutsatsen, att de vilja narra oss uppför gränden. Det är där uppe man har allt ordnad till vårt mottagande. Man vill öfverraska oss, men vi låta inte öfverraska oss. Vi ämna i stället spela de där herrarna ett spratt.

— Hvad vill ni göra? frågade George, då den andre tystnade.

— Först och främst ladda min revolver. Det är ingen brådska, unge man — inföll han, då George gjorde en otålig rörelse — de vänta säkert ett par minuter ännu. När de så inte höra af oss, avancera de långsamt uppför gränden, allt i förhoppning att drifva oss rätt i gapet på gossarna, som vänta där borta. Men vi två ha ju redan kommit öfverens om, att det inte skall ske. Eller hur?

George skrattade sakta. Han hade redan hört, hur den okände med snabb och van hand fyllt patronkamrarna i sitt vapen, och de lätta knäppningarna, då cylindern vreds rundt, hade med ens återgifvit honom hans af kroppslig svaghet för en stund rubbade tillförsikt.

— Hvad är det för nummer på er revolver? frågade George hastigt.

— Sex. Allt förståndigt folk använder mellan-sorten.

— Ypperligt. Mitt nummer är också sex. Gif mig några patroner!

— Unge man, jag tycker om den där tonen. Hade jag inte anat det förut, skulle den sagt mig, att ni är en duktig karl. — Där har ni! — Det kommer att sluta illa för gossarna midt emot.

George skrattade, under det han laddade.

— Eftersom vi ha god tid ännu, kunna vi gärna taga äfven vår ställning i betraktande, sade främlingen. — Det är inte nog att tömma revolverarna och springa, vi måste också sätta oss i säkerhet efteråt. Hör nu på, unge man, hvar bor ni, ifall ni öfver hufvud har någon bostad?

George nämnde hotellets namn.

Den andre hvisslade dämpadt och tycktes fundera en stund.

— Att sätta kurs rakt på hotellet och taga ert rum i besittning vore kanske ett sätt. Men jag känner ju inte edra förhållanden och vet följaktligen ej, i fall vi ha att befara en påhälsning.

Det låg en tydlig fråga i orden. George hörde det, men han var ej sinnad att lämna några upplysningar om sig själf, innan han åtminstone sett sin räddares anletsdrag och bildat sig en föreställning om mannen, som han antog vara en vanlig äfventyrare.

Den andre väntade några sekunder på svaret, därpå fortfor han:

— Det är rätt, unge man, hvar sak har sin tid. Nu gäller det att taga sig ut ur den här fällan, sedan få vi känna hvarandra på pulsen. — Han skrattade torrt, men George märkte icke en skymt af miss-

räkning i stämman. — Alltså, när gossarna där nere bli otåliga och börja avancera, naturligtvis i afsikt att jaga oss framför sig, gå vi dem till mötes på halfva vägen. Bägge facklorna befinna sig nu på ungefär trettio stegs afstånd från oss. Visa ingen onödig ifver att framtvinga ett afgörande! När vi gripa in, följer ni den här väggen, jag går på andra sidan. Jag skjuter först, ni väntar ett ögonblick och fyrar af på den fackelbärare, som är kvar. Jag antar på goda grunder, att den ene stupat för mitt skott, ser ni. Den förvirring, som uppstår, begagna vi och sätta af i jämn lunk utför gränden. Håll er hela tiden intill väggen. Markens beskaffenhet är bättre där. Väl ute på Calle del Gobierno, äro vi jämförelsevis i säkerhet. Men innan vi hunnit dit, intet slöseri med ammunitionen! De bästa resultaten når man, när man slåss ekonomiskt. Tänk på det! Gif aldrig vika för begäret att hämnas, det har ledt mången bra karl i fördärfvet. Vår enda uppgift är att helskinnade slippa undan. Gossarna där borta angå oss inte, om de frivilligt maka sig åt sidan. Endast den, som ställer sig i vår väg, skjuts ned. Ekonomiskt, unge man, ekonomiskt! Det är tidens lösen.

— Jag förstår. — George log åt den andres lugna pratsamhet, men fastän han gillade de framställda synpunkterna, förmådde han ej tillbakahålla en fråga. — Skola vi rycka fram?

— Ingen otålighet, svarade främlingen. — Lita på min erfarenhet, unge man! Jag har varit med om sådant här förut. Så böra vi äfven tänka på, att vi ha en flock galgfåglar bakom oss. Så snart de höra skotten, springa de naturligtvis upp och sätta efter oss. Ponerå, att ni och jag stupar på näsan. Det tager tid att komma på fötter igen. Ponerå... nej, hvarför det. Hvad man förutsett,

inträffar icke. Har en klok karl förutsett något, har han också förekommit det. Eljest är han ingen klok karl. — Aha, pass på, de börja avancera där borta. Då placera vi den här figuren tvärs öfver vägen. Han är så död en karl kan vara. Vi få hoppas, att den främste af våra förföljare snafvar öfver hans kropp, och att alla de andra sedan stupa på honom. Det ger oss minst en kvarts minut. — Återigen hördes det torra, litet skramlande skrattet.

George, som redan halft mot sin vilja gripits af en känsla liknande sympati för den okände, lade märke därtill. Den andres lugna oberördhet i faran verkade välgörande på Georges ännu något öfverretade nerver. Han trodde sig i stånd att när som helst börja en ny strid och föresatte sig att gå segrande därur.

— Får jag trycka er hand, frågade han följeslagaren med en vekhet, som förvånade honom själf.

— För tusan . . . se där!

De trefvade ett ögonblick efter hvarandras händer i mörkret. Så fann George samma järnhårda näfve, som nyss förut hjälpt honom på fötter. Det låg så mycket samlad styrka i den handtryckning, som växlades mellan de båda männen, att bägge ofrivilligt drogo ett djupt befriande andedrag.

— Mitt namn är George Harrison, sade George enkelt.

— Här står Jim Cox, svarade den andre på samma sätt. — Och nu framåt!

Långt senare betraktade George detta fasta: framåt: som ett löftesrikt varsel. Nu hade han emellertid annat att tänka på.

— Håll er tätt intill väggen! uppmanade Jim Cox. — Bara vi hunnit förbi lampan vid helgonbilden, tar jag andra sidan. Men det är onödigt att de se ens så mycket som våra skuggor. Se där!

De satte sig försiktigt i gång, George med arm-

bågen intill väggen för att ej mot sin vilja komma bort från den.

— Stopp! hviskade Jim Cox efter tre steg.

— Hvad är det? — George vacklade till, så öfverraskad blef han af denna oväntade varning.

— Vänta två sekunder! — Ah, nu vet jag. Ingen kan säga, att jag onyttigt kastat bort mitt bly, här ligger en syndare till. Håll er stilla, Harrison, medan jag placerar honom som kamraten. Så . . . så ja. Komma de förbi dessa båda hinder utan att snubbla, ha vi en fördömd otur. Nu gäller det. Räkna till femton, och hvad som än händer, inte ett ljud, förrän jag skjutit. Framåt igen!

George lydde. När han tagit ett par steg, insåg han, hur klokt det var att sysselsätta tankarna med räknandet. Den spänning, hvori han befann sig, gjorde att svetten trängde fram genom hvarje por på hans kropp. Han märkte det ej. Tills vidare var det enda, som existerade för honom, det osäkra skenet på tjugu kanske trettio stegs afstånd framför dem. Han liksom sög det till sig, där han med krökt rygg och böjda knän skred däremot. När han räknat till sju, urskilde han några skugglika gestalter, som höllo sig orörliga och tycktes speja inåt mörkret, hvarifrån han kom. Facklorna bestodo blott af ett par trädgrenar, synbarligen allt annat än torra, ty de glödde och rökte mer än de lyste. Efter tionde steget urskilde George karlarna framför sig. De voro fyra i en grupp på den sida af gränden, där han måste fram. På andra sidan gick en storväxt neger ensam, högt öfver sitt hufvud hållande den glödande grenen, som han emellanåt svängde af och an, för att den ej skulle slockna.

— Cox har rätt, tänkte George — deras afsikt är att fösa oss uppför gränden mot de andra. — Han drog ett djupt andetag och fyllde lungorna med

luft. Efter två steg skulle det ej vara möjligt att förbli osedd längre.

Nästan samma ögonblick bröts tystnaden af skottet från Cox' revolver. Fastän George ej gjort annat än väntat därpå, blef han fullständigt öfverraskad. Det oaktadt hann han iakttaga, hvad som nu följde. Negern vacklade ett steg åt sidan och föll framstupa. Trädgrenen i hans hand fräste ett ögonblick mot den fuktiga marken och slocknade. Medan detta tilldrog sig, stannade de fyra karlarna, utan att veta, hur de borde handla. En lutade sig öfver negern, de tre andra stirrade som förhäxade åt den sida, hvarifrån Jim Cox störtade fram. Han tog ett vigt språng öfver den sårade fackelbärandens kropp och försvann i mörkret längre ned. Då återvann George besinningen, tog kallblodigt sikte på karlen med den brinnande trädgrenen och sköt.

Allt hade skett under loppet af fem, sex sekunder, men när han sedermera i minnet genomgick nattens händelser, fann George det otroligt, att längre tid ej åtgått. Hvarje liten detalj stod så klart för hans medvetande, och hvarje särskildt moment af en handling var för alltid inpräglad i hans hågkomst, till det ögonblick, då han började springa för lifvet. Sedan funnos luckor, hvilka han icke ens sökte fylla. Hvad han erinrade sig var, att han känt luften kyla sitt ansikte under det häftiga springandet. Men ifall den karl, på hvilken han skjutit, stupat eller icke, förmådde han ej säga. Lika litet visste han, hvad de tre öfriga företagit sig. Han hade en dunkel föreställning om, att höga rop ljudit långt uppe i gränden, att lyktor och bloss oväntadt börjat glimma på flera ställen, och att ljudet af brådska steg följt honom ett stycke.

George stannade först, då Jim Cox med ett kraftigt grepp hejdade honom och sade:

— Den saken skötte vi som karlar. Tag det nu med ro, Harrison!

George blef stående och andades ut. Hans första förnimmelse var, att han ännu kramade revolverns kolf så hårdt, att det gjorde ondt i handen, hans nästa, att faran för ögonblicket var lyckligt öfverstånden.

Utan att reflektera följde George Jim Cox, som tigande ledde honom med sig. Först när de tillryggalagt ett långt stycke väg, gjorde han min af att på nytt vilja stanna.

— Gå på bara! uppmanade Cox.

— Men hotellet ligger bakom oss.

— Det ligger nog kvar. Seså, fort in här, Harrison! — Jim Cox sköt honom framför sig in genom en port, som han lämnade på glänt efter sig, då han skyndsamt följde George. — Vi ha inte mött en lefvande varelse, sade han därefter, och George märkte, att den omständigheten väckte hans synnerliga tillfredsställelse.

— Men, envisades George för andra gången.

— Se bakom er, vi ha dem i kölvattnet.

George blickade genom dörrspringan uppåt gatan. Till en början urskilde han ingenting. Den breda Calle del Gobierno låg tyst och ödslig framför honom med sina husrader. Snedt ofvanför på gatans andra sida upptäckte George hotellet, som genom sitt byggnadssätt betydligt skilde sig från de bredvid liggande båda husen.

— Se längre uppåt gatan! sade Jim Cox.

George ställde sig så, att han förmådde lyda uppmaningen.

Till följd af den S-formiga krök staden Costa Negras hufvudgata gjorde, var det omöjligt att från den punkt, där George och Jim Cox befunno sig, se mer än ett stycke förbi hotellet. Den del, som låg

öppen framför betraktaren, var alltjämt folktom och tyst.

— Ingenting, sade George efter en stunds väntan.

— Säger ni detsamma om femton minuter, följer jag er tryggt till hotellet.

— Ni menar således, att de inte släppt taget ännu.

— Jag menar det, svarade Jim Cox på sitt torra sätt.

George hade en invändning på tungan, men sväljde den, ty ett svagt ljussken glimmade just till bortom kröken.

— Där ha vi gossarna, sade Cox.

Skenet tilltog och belyste ett stycke husvägg, mot hvars ljusare bakgrund några fantastiska skuggor otydligt aftecknade sig. En trupp karlar svängde rundt kröken, och trots afståndet urskilde George några mindre, blänkande föremål, hvilka angäfvos uniformer och vapen. Truppen kom brådskande utför gatan och stannade vid hotellet. Utan att de bultat eller ropat öppnades porten, och ett kort samtal fördes med någon, som höll sig i skuggan.

— Det kanske inte var så galet att göra den här lilla afstickaren, sade Jim Cox och skrattade tyst.

— Den skurken Naguiera, mumlade George halft för sig.

— Är det med honom ni har ouppgjorda affärer? frågade Jim Cox, hvilkens goda öron och snabba uppfattningsförmåga ej läto något undgå sig.

— Jaså, jag tänkte högt? Nåväl, jag kom från ett besök eller en audiens — kalla det hvad ni vill — hos karlen. Han fordrade något, och jag svarade nej. Följden var ett öfverfall. Jag medger, att de äro raska i vändningarna här nere. Men jag kunde aldrig tro, att man vågade behandla en amerikansk medborgare så nonchalant.

— Er sak står förtvifladt illa, Harrison, inföll Jim Cox. — Jag känner litet till gossarna här och kan intyga, att er förmodan är riktig. En amerikan går i regeln fri, officiellt vågar man sig inte på honom, men ett rån på en bakgata är ju i och för sig ingenting ovanligt vare sig här eller annorstädes. Ni ser ju att hela staden är så godt som utdöd efter mörkrets inbrott. Ett rån arrangeras lätt, och gruffar vår beskickning, skaffar man sig strax en stackars sate, dömer och hänger honom för brottet. Så är den saken slut och rättvisa skipad. — Jaså, det är Naguiera, som siktar på er. Då kunde ni lika gärna gifvit er i kast med Alcosta själf, det är inte farligare.

— Ni anser väl aldrig, att jag bör begifva mig af härifrån?

— Att ni bör? Det är tvifvel underkastadt, att ni någonsin slipper helskinnad ut ur landet. Naguiera lär vara den värsta igel som finns.

— Åh, jag är heller ingen barnunge, svarade George med en trygghet, som han likväl var långt ifrån att känna.

— Anfäkta och regera! Jag tycker om den där tonen, unge man, och fastän jag ännu inte sett ert ansikte, känner jag mig dragen till er. En yankee gör, hvad ingen annan vågar tänka. Det står fast. Visste jag detaljerna i ert fall, skulle jag kanske kunna ge er ett godt råd, men . . . Gossarna ha slutat resonera där borta, ser jag. Vi få för vår del fortsätta vårt samtal vid ett lämpligare tillfälle.

George såg bort mot hotellet. Dess port hade nyss stängts, men truppen utanför densamma stod kvar. Efter en kort stund gingo karlarna tillbaka uppför gatan.

— Och nu? frågade George kort och affärsmässigt, sedan det åter blifvit tyst.

— Nu är luften ren för en stund. Ni har na-

turligtvis några papper, kanske pengar och åtskilligt annat kvar på hotellet?

— Rätt gissadt.

— Kunde tro det. Nåväl, vi ge oss af dit. Staden äger lyckligtvis ingen telefon, och vid den här tiden på dygnet sofva de flesta. Vi ha en eller två timmar på oss att fatta ett beslut.

George var glad åt, att Jim Cox, utan särskild begäran därom, föreföll böjd att göra hans sak till sin egen. Öfverfallet, som kommit så oväntadt snabbt, att han varit nära att duka under därför, hade visat honom, hvilka hårdhändta metoder som voro vanliga i Costa Negra. Blott ett par sekunders eftertanke var nog för att George skulle inse, hur svår för att icke säga omöjlig hans mission var. Han hade öfverskattat sin förmåga, men i och med detsamma han erkände det, var felet afhjälpt. Ifall han säkert vetat, hvad slags karl Cox var, skulle han känt sig lugnare.

— Jag köper honom till medhjälpare, och det, som inte lyckas för en, skall lyckas för två, tänkte han.

De trädde ut på Calle del Gobierno, gingo öfver till dess motsatta sida och fortsatte mot hotellet. Den första bultningen på porten framkallade intet svar, först när Jim Cox förenat sina ansträngningar med Georges, tändes slutligen ett ljus innanför.

— Hallå, ni där! ropade Jim Cox. — Är det meningen, att vi skola slå in porten, eller tänker ni öppna före morgonen?

— Hvem är det? frågade en darrande röst, som George antog tillhöra en af negeruppssarna.

— Numro ett och tre, svarade George.

— Señor Harrison? — Denna gång darrade rösten ej af skrämsel utan af förvåning.

— Ja, känner du inte igen mig, Piquillo, eller hvad du heter?

— Jo, señor, jo. — Nyckeln vreds om i låset,

och i dörrspringan visades Piquillos svarta ansikte från sidan belyst af ett fladdrande ljus. Negern ångrade synbarligen genast, att han öppnat och ämnade åter stänga, då Jim Cox förekom det. Han slog upp porten på vid gafvel, makade uppässaren åt sidan och trädde in. Så snart George följt honom, låste Jim Cox med egen hand och stoppade nyckeln i sin ficka. Till negern, som gapande af förvåning betraktade honom, sade han endast:

— För att den inte skall komma bort, begriper du. — Visa vägen till ert rum, Harrison! — Han tog ljuset ur den förvirrade Piquillos hand och gick bredvid George uppför trappan, sägande: — Ifall en hastig reträtt blir nödvändig är det nog säkrast, att jag tar hand om nyckeln. — Är det här ni bor?

George hade stannat utanför dörren till sitt rum. Den var låst inifrån. Då han för andra gången skakade dörren, hördes en vresig stämman på spanska fråga, hvem det var, som störde en resandes sömn.

— Verkligen ert rum? — Jim Cox lyste på numret.

— När jag lämnade hotellet, var det mitt.

Jim Cox hvisslade, som om han anat sammanhanget.

— Unge man, er sak står mycket illa. Här på hotellet visste man, att ni inte skulle komma tillbaka.

— Men . . .

— Negern stirrade på er som på ett spöke. Och när ni gått, hyrde man strax ut ert rum. Ni tycks grundligt ha förargat herr inrikesministern.

— Hm! Jag skall inte truga mig på någon, blott jag fått mina tillhörigheter.

— Hallå, ni där inne! ropade Jim Cox på spanska. — Caballeron, som bott i det här rummet före er, frågar efter sina kappsäckar.

— Om ni inte ögonblickligen lämnar mig i fred, skjuter jag, svarade den resande innanför.

— Det blir värst för er själf, ropade Cox i samma ton. — Vi äro heller inte utan möjligheter i den vägen.

— Gå er väg! fortfor den resande, men nu litet mindre säkert än förut.

— Lämnar ni bara ut kappsäckarna, skola vi inte störa er längre. — Det var alltjämt Jim Cox, som förde ordet.

En kort tystnad uppstod, antagligen öfverlade mannen på andra sidan dörren med sig själf.

— Nåå? frågade Cox.

— Gå er väg! ljöd svaret och som en bekräftelse på, att det verkligen var allvarligt menadt, följde en rad spanska svordomar.

— Lönar sig tydligen inte att stå här och gruffa, sade Jim Cox. — Karlen är en tjurskalle, och vi våga just nu inte gå handgripligt till väga. Vi nöja oss med att för en stund taga in i första bästa rum, men hålla oss beredda till uppbrott hvilket ögonblick som helst. — Han gick före i den breda korridoren och pröfvade låset på en dörr, snedt emot Georges forna rum. Dörren gick genast upp, och med samma ogenerade säkerhet, som han hela tiden visat, klef Jim Cox in.

ELFTE KAPITLET.

FILOSOFEN, ÄFVENTYRAREN, UPPTÄCKTS-
RESANDEN M. M. J. COX.

Så snart han kastat en blick på rummets inredning eller rättare upptäckt dess brist på inredning, förstod George, hvarför han genast efter sin bortgång erhållit en efterträdare, liksom ock att han vid sin ankomst jagat undan en annan gäst. I rummet fanns endast ett rankigt bord och en haltande stol, som låg kullslagen vid ena väggen, för öfrigt saknades hvarje spår af möbler. Trots sitt rätt tilltalande yttre och den eleganta vestibulen ägde hotellet antagligen inte mer än två beboeliga gästrum.

— Här har vi en rätt belysande bild af Costa Negra, sade Jim Cox, hvilken, sedan han ställt ljusstaken på bordet, äfven sett sig omkring. — Hvad det kunde vara, blir en annan sak. — Nå, Harrison, låt mig nu betrakta er, jag tillstår, att jag är litet nyfiken.

George ställde sig midt framför sin följeslagare och gjorde som han. De bägge männen betraktade hvarandra en hel minut under tystnad. Det George såg var ungefär, hvad han väntat.

Jim Cox var af samma längd som han själf, endast något magrare och senigare. Allt hos mannen utvisade styrka och spänstighet, vana vid strapatser och ett lif i fria luften. Hans små, gråa ögon, omgifna af ett nätverk fina rynkor, blickade trohjärtadt och med en glimt af humor på botten rätt fram. George kände sin sympati för mannen växa. Det

var icke så mycket de stora tjänster Jim Cox redan gjort honom, som åstadkom detta, utan något helt annat. Innan de sagt ett ord därom eller ens tänkt på en öfverenskommelse, förstodo båda, att de tryggt kunde lita på hvarandra. De voro äkta yankees, tillhörde denna okufliga ras, som med räffelbössan i hand och bibeln i fickan oemotståndligt banat sig väg genom urskogar och öfver gräsöknar. Deras förfäder hade eröfrat en kontinent och de gamla pionjärernas båda ättlingar, som stodo här, voro beredda att följa deras föredöme och utvidga eröfringen.

Med ett vinnande leende räckte George sin hand mot den andre.

Jim Cox fattade den och beledsagade tryckningen med en hjärtlig nick. Ingendera sade något, i detta ögonblick förstodo de hvarandra utan ord.

— Hvad anser ni vi nu böra företaga oss? frågade George slutligen.

— Jag vet inte, hvad ni har för otaladt med inrikesministern. Det säkraste är nog att ge sig af härifrån. Vid dagbräckningen skola vi vara ett godt stycke . . . Jim Cox hejdade sig och lutade sig lyssnande framåt. Strax därpå lade han ett finger på munnen och blinkade varnande mot George, som ännu ej förstod anledningen till hans uppförande . . . ett stycke söder om staden, återtog han med höjd röst. — Jag anser det säkrast att taga den vägen, det är inte mer än ungefär sextio engelska mil till gränsen åt det hållet.

— Men jag vill inte resa, jag stannar, invände George envist.

— Det blir en annan sak, sade Cox medgörligt. — Vill ni stanna, gör ni det naturligtvis. Jag ser rakt ingenting, som kan hindra. — Han flyttade sig ljudlöst närmare dörren. — Men då bör ni lifförsäkra er tidigt i morgon bittida. Ty som ni kanske märkt,

regnar det knifhugg här i staden. Börja de sedan konstra med bössor och revolverar också, blir det nästan lifsfarligt. De ha en hel del små hyss för sig här i landet, ser ni. Och så . . . Med ett vigt språng kastade han sig mot dörren och stötte upp den. Han hade beräknat allting så skickligt, att ena handen fattade om låsvredet i samma ögonblick, som skuldran vräktes mot dörrspegeln. Dörren flög upp med buller och brak, men öfver oväsendet ljud ett utrop af smärta och förargelse. Jim Cox hade försvunnit ut i korridoren, men återvände strax släpande en halft afsvimmad karl efter sig. — Hvad är du för en, hvad?

— Öfverkyparen, sade George, som känt igen Miguel Palmasso.

Denne låg utsträckt på golvet, hållande händerna för ansiktet.

— Öfverkyparen? — Jim Cox betraktade sin fånge. — Bort med tassarna, min gosse! — Då hans uppmaning ej medförde annat resultat än ett stönande från öfverkyparen, slog Jim Cox honom kallblodigt på fingrarna med revolverns kolf.

Palmasso insåg snart, att motstånd skulle vara gagnlöst, den andre hade föresatt sig att se hans ansikte.

— God morgon, mr Cox! sade han ogeneradt och satte sig upprätt.

— Fördöme mig, är det inte Palmasso! — Jim Cox slog sig öfverraskad på knäna. — Har du blifvit degraderad, din skojare, eller hvarför stryker du omkring här och lägger örat till andras dörrspringor?

— God morgon, Cox! sade Palmasso ännu en gång.

— Du vill inte svara, eller med andra ord du kan inte. Gafs det ringaste utsikt att med en lögn föra mig bakom ljuset, skulle du redan ha serverat den.

Alltså är din sak sjuk. Du har lyssnat. Nästa fråga är: har du hört något?

— Ni har bättre öron än jag, Cox, sade Palmasso lent.

— Egentligen spelar det ingen roll, hvad du hört, ty vi ha just ingenting sagt ännu. Ja, ja, Miguel, man skall inte luta sig mot dörren, när man lyssnar, den kan knarra. Det behöfs så litet, och jag har, som du nyss sade, goda öron. Nå, jag förlåter dig. Men glöm inte, att det är andra gången du korsar min väg. Tredje går det dig säkerligen illa.

— Jag skall nog hålla mig ur vägen, sade Palmasso surmulet.

— För din egen skull är det bäst min gosse. Du känner mig en smula och vet, att jag i de flesta fall menar, hvad jag säger. Funnes det nu den ringaste utsikt att klämma sanningen ur dig, skulle jag göra ett försök. Men jag känner också dig litet, jag afstår. Förmå dig att tala sanning är omöjligt, du kan inte ens tänka sant.

Palmasso satt orörlig på golvet.

— Jaså, ni känner karlen, sade George. — Det gör äfven jag. Och jag har en affär ouppgjord med honom. Hör nu, Palmasso, var det inte ni, som tog patronerna ur min revolver, innan jag gick ut?

Öfver Palmassos drag flög skymten af ett leende, men hans läppar rördes icke.

— Ni har inte lust att svara, fortfor George.

— Stor sak i det, inföll Jim Cox. — Svarar han, blir det endast med en lögn, och sådana kan ni få höra tillräckligt många här utan att vända er till honom. Lämna karlen i fred!

Palmassos leende blef bredt och elakt. Till de båda andras förundran svarade han:

— Jo, det var jag.

Med en hämndlysten glimt i ögonen spände George hanen på sin revolver.

— Inga dumheter, Harrison! utbrast Jim Cox och lade lugnande sin hand på Georges. — Om ni skjuter karlen nu, ställer ni bara till trassel för er själf. Det vet han, och det är nog därför han vågar tala sanning. — Seså, tillade han, då George gjorde min af att fullfölja sitt uppsåt. — Den här gången är ni mer i klämman än han. Man skulle vara blind för att inte inse det.

— Ni har rätt, Cox, medgaf George. — Och ni har tur, Palmasso.

— Den här gången, tillade Jim Cox: — Nästa råkas vi kanske på annan mark.

— Om vi råkas, inföll Palmasso lent. — Då skall jag inte glömma, hur goda öron ni har, Cox.

Den tilltalade nickade lugnt, innan han svarade.

— Hade vi tid, skulle jag språka litet allvar med er, Palmasso. Men det är nog inte rådligt att dröja alltför länge på det här stället. Således fram med kappsäckarna! Tag ljuset, Harrison! Upp med er, Palmasso! Nu går ni före oss till det rum, där ni ställt undan kappsäckarna. Snegla inte mot dörren, min gosse! Ni vet, att jag är säker skytt. Vid första misstänkta rörelse har ni ett knapphål tvärs genom kroppen. Gå till vänster om mig, Harrison, och håll ljuset så, att det hela tiden faller på vår vän här. Inga invändningar, lilla Miguel, nu har jag öfvertaget och ämnar begagna det.

Palmasso reste sig och gick tigande mot dörren. Han kände synbarligen Jim Cox och visste, hur farligt det kunde vara att försöka något knep, när den andre gick tätt bakom honom med en spänd revolver i handen. Öfverkyparen gled ut i korridoren, följde den i hela dess längd och öppnade en dörr vid dess slut. I ett rum, som fullkomligt liknade det, de nyss

lämnat, och där man förvarade hvarjehanda skräp och bråte, stodo kappsäckarna under ett fönster.

— Gå in, Palmasso! kommenderade Jim Cox.

Öfverkyparen slungade en förbittrad blick på honom, och Jim Cox skrattade hårdt därvid.

— Kom med ni också, Harrison! — Cox stängde dörren efter sig. — Se nu först och främst efter, om de varit öppnade.

Med en hastig blick öfvertygade sig George, att så ej var fallet.

— Vår vän här — hör du Miguel, att jag kallar dig vän, hva' ? frågade Jim Cox.

Öfverkyparens blickar voro hvassa som dolkspetsar, något som i hög grad ökade belåtenheten hos Jim Cox.

— Nå, buga dig då! befallde han med en stampning i golfvet. — Ser du, det skadar aldrig att vara belevad, fortfor Cox, då Palmasso, ehuru med stor motvilja, lydt honom. — Till belöning för ditt goda uppförande skall jag nu berätta något. Jo, ser du, lille Miguel, jag har kommit att tänka på en sak. Den nämligen, att jag inte vill ha dig i hälarna, när vi ge oss af. Bland alla, som ha intresse af att veta, hvar Harrison finns, är du för närvarande den enda, som känner det. Då är det bäst att på ett enkelt och verksamt sätt göra dig oskadlig en tid. Vi behöfva ett par timmar för egen räkning, ser du. Snegla inte åt dörren, utan lyd! Det besparar dig både knuffar och blånader. Snegla inte åt dörren, sade jag. Du vet, att jag har en gås oplockad med dig. Egentligen är det min skyldighet som hederlig karl att spräcka din skalle. — Jim Cox talade med ett allvar, som ej förfelade att göra intryck på hans bägge åhörare. — Jag förundrar mig blott öfver en sak, att jag inte redan gjort det. — Ställ ljuset ifrån

er, Harrison, och tag repet i vrån där borta. Starkt och godt, hva'?

— Utmärkt, svarade George, som anade sin följeslagares afsikter och med verkligt nöje var honom behjälplig.

— Lägg dig då framstupa på golfvet, Miguel! Seså, intet krångel! Du slipper för ovanligt godt köp den här gången.

Inför den hotande åtbörd Jim Cox gjorde, fann öfverkyparen för godt att lyda.

— Händerna på ryggen! — Så där ja! Du är en fördömdt snäll och beskedlig liten gosse, bara man tar dig på rätta sättet. Lys närmare, Harrison, skall ni få se, hur man fångslar en karl, så att han ligger orörlig som ett kolli. — Med en färdighet, som om han aldrig gjort annat, band Jim Cox den stönande öfverkyparen till händer och fötter. När det skett, sade han: — Har ni en näsduk eller något annat lämpligt tygstycke, Harrison? — Ja, jag tänker inte putsa hans luktorgan, så hygglig är jag inte. Men det vore onödigt att förvandla en karl till ett paket, om han hade tungan fri. — Inte ett ljud, Miguel, då slår jag dig i skallen med kolfven, så att du svimmar. Ta, ta, ta, inte den där minen heller! — Med våld stoppade han den näsduk, George räckte honom, i öfverkyparens mun. — Ja, det är inte bekvämt, min gosse, det medges. Men kom i håg, att jag kunnat få det ännu otrefligare den där gången, då du hade öfvertaget. Nu är det min tur, ser du. Nästa gång . . . men hvarför tala om det? — Räck mig säcken där, eller hvad det är, Harrison! En gammal kaffebal. Då linda vi den om hufvudet på vår vän här. Sådana blickar, lille Miguel, sådana blickar! Jag förstår ditt stumma språk min gosse. Du menar, här näst gäller det lifvet. Glöm inte, att jag har både ögon och öron, och om det gäller

lifvet, så är det ditt eller mitt. Det är inte svårt att välja. Håll dig därför på afstånd. Och nu god natt! — Han trädde säcken öfver Palmassos hufvud och drog ned den ända till fångens midja.

Öfverkyparen låg orörlig, helt enkelt af det skäl, att han var så väl bunden, att hvarje äfven den minsta rörelse gjorts omöjlig.

Jim Cox steg upp och betraktade sitt verk med kännarmin.

— Nu ha vi antagligen tre, kanske fyra timmar till vårt förfogande. Mer kan man inre begära. Hitta vi inte en utväg ur trasslet på den tiden, få vi stå vårt kast. — Hör nu, ligger det inte ett par kaffebalar till där borta? Dem sticka vi under vännen Miguels hufvud. Dels ligger han bekvämare, dels hörs det inte, om han skulle komma på den idén att dunka sin hårda skalle mot golfvet, när han tror någon gå förbi dörren. Det är ju ganska finurligt att visa barmhärtighet och på samma gång bevaka sina intressen. — Låt oss nu se litet närmare på rummet. Inte mer än dörren till korridoren. Ypperligt! Genom fönstren kan ingen se in, rutorna ha inte blifvit tvättade på de sista fem åren. Renlighet är en dygd, det förnekas ej, men dess motsats har ibland sina sidor. Jag blef för åtskilliga år sedan bekant med en mulåsnedrivare i Mexiko. Karlen hade till något privathelgons ära aflagt ett löfte att aldrig tvätta sig. Han höll ord i tolf år och blef själf nästan ett helgon på kuppen. Man lofvade att kanonisera honom, ifall han orkade med åtta år till. Det var inte långt ifrån, att han lyckats, men så råkade han falla i en flod. Utom det, att han blef till tre fjärdedelar dränkt, blef han också nästan ren på kuppen. Då sprack glorian, tvättades bort, så att säga, och prästerna togo sitt löfte tillbaka. Karlen är numera en af landets största syndare. Men det

är en särskild historia, och ni skall få den med biografiska data och allt annat, vid ett lägligare tillfälle. Nu är det visst på tiden att gå. Ni får ursäkta mig, men stället är inte trefligt, ni kunde ha valt ett bättre.

— Jag valde inte själf, den där mötte mig vid stranden och förde mig hit.

Jim Cox såg tankfullt från George till den orörige Palmasso, som icke ens med ett stönande förmodade gifva sina känslor luft.

— Fördöme mig, måtte det inte vara politik med i spelet, utbrast han.

George nickade.

Jim Cox skakade på hufvudet.

— Tag kappsäckarna! — Han lät George gå före sig, tog sedan ljuset och såg sig ännu en gång omkring i rummet. Allt var som det skulle, och med belåten min gick han ut i korridoren. En nyckel satt i låset, och utan ett ögonblicks tvekan låste han dörren bakom sig med dubbla slag och stoppade nyckeln i fickan.

— Jag hoppas det skall dröja fyrtioåtta timmar, innan någon kommer på den idén att söka vännen Miguel där inne. Det skall gifva honom en osökt anledning att gå till rätta med sig själf. På det sättet ha vi gjort honom en verklig tjänst och hålla samtidigt en fiende från lifvet. Men . . . men — han skakade nedslagen sitt hufvud — er sak står, fördöme mig, så illa en sak kan stå, Harrison. Politik sade ni? — Nej svara inte, utan låt mig fundera en stund!

De gingo tigande genom korridoren. Vid trappan stannade George och såg frågande på sin följeslagare. Jim Cox nickade och gick vidare. I förstugan sof Piquillo på en bänk, för öfrigt tycktes hotellet vara utdödt. Cox låste upp porten, sedan han släckt ljuset

och ställt det bredvid den sofvande uppassaren. De trädde ut på gatan.

— Fördöme mig jag vet, hvad vi närmast böra göra, medgaf Jim Cox, när de tagit ett par steg.

George gäspade bekymmerslöst.

— Ännu får ni inte gäspa på en stund, sade Cox misslynt. — Nej, ryck upp er, Harrison, och visa att ni kan tänka skarpt.

— Ja, men nu . . .

— Jag har ingenting emot modigt folk, jag sätter tvärt om stort värde på karlar med hjärta i barmen. Men mod är i och för sig ingen märkvärdig egenskap, ibland är det rent af förkastligt. Och det vill jag säga er strax, det är endast dumhufvuden, som rusa rätt mot ett fientligt batteri, när de kunna taga det från sidan eller i ryggen. Mod är bra, men intelligens och förslagenhet äga nu för tiden större värde. Följer ni med, Harrison? — Godt! Som ni hör, har jag gjort er sak till min. Men det är inte utaf medlidande, inbilla er inte det! Lika litet af det skälet, att ni händelsevis är min landsman och att jag hjälpt er ur en fördömd knipa. Nej, det är därför, att jag också har en sak, som jag undrar, ifall ni inte vill göra till er. Vi ha intresse af att hjälpa hvarandra, och slår ni till på allvar, har ni här min hand.

George ställde kappsäckarna ifrån sig, lade sin vänstra hand på följeslagarens högra axel och fattade den näfve, som räcktes honom.

— Det är rätt, Cox, sade han med behärskad lugn — gemensamma intressen binda.

— Alldeles, nickade Jim Cox.

— Jag har mycket att vinna här nere och åtskilligt att förlora. Jag ämnar uppbjuda alla krafter för att kassera in min vinst, och den är värd risken.

— Skönt! Ni siktar på något stort. Det gör jag med.

— Målet kan inte vara mer än ett: pengar, hvad?

— Vet ni något annat, som folk bryr sig om att löpa en större risk för?

— Det är nog för mig, Cox. Vi slå således ihop våra affärer och betrakta oss som kompanjoner.

— Fördöme mig, är ni inte ett par nummer styfvare karl, än jag trodde för en stund sedan. Ni kan slåss, och ni sticker inte emellan med fraser. Vi äro öfverens.

De växlade ännu en handtryckning, hvarefter George lyfte sina kappsäckar från marken, och promenaden genom den sofvande staden fortsattes. Det var långt ifrån ljust, men det tunga nattmörkret hade vikit för en svag skiftning, som bebådade gryningen.

— Inbilla er nu inte, att ni imponerat på mig, unge man, återtog Cox. — Jag har sett folk af alla kulörer och med hvarjehanda karaktärer, och jag har varit med om så mycket, att jag anser mig känna till det mesta, som är värdt att känna. Jag bjuder er min hjälp, därför att jag å min sida behöfver er. Om ni inte ens varit hälften så god slagskämpe som ni är och inte visat tiondelen af den kallblodighet, hvaraf jag sett prof i natt, skulle jag ändå gjort det, ty någon annan bundsförvant står inte att få. Men ni behöfver mig minst lika mycket som jag er. Det jämnar ut partiet, och vi börja med ungefär lika goda kort på hand. Att jag hjälpt er ur en klämma betyder härvidlag ingenting. Det är bara ett första stick hemtaget af mig, men ett stick afgör inte partiet. Är ni med, Harrison? — Well! fortfor Jim Cox, då George mumlat ett kort: gå på ni! — Jo, hvad jag ville låta er förstå är, att jag aldrig tål känslsamhet och pjunk. Jag har blifvit så skamfilad af lifvet, att jag inte tror på andras goda vilja. Man är sig själf

närmast, det är regeln för alla. Och den, som sträcker ut fingret för att hjälpa en okänd, är en narr.

— Men ni . . .

— Stopp nu, Harrison! Jag gjorde det, ämnade ni säga. På sätt och vis, på sätt och vis, det medges. Men med beräkning och efter moget öfvervägande, låt vara att jag endast funderade på saken i fem sekunder. Det kommer sig däraf, att jag är snabb i vändningarna, ser ni. Jag har lärt mig det, eller rättare sagdt omständigheterna ha gjort det, och jag har lätt att fatta. Skall något bli uträttadt, bör det ske strax, annars . . . ja, det vet ni nog! Skönt! Ja, jag sköt ett par skott för er räkning. Det berodde egentligen därpå, att jag i fjorton dagar sökt en karl med ben i näsan, alltså en landsman. Någon lämplig sådan stod inte att upptäcka, och jag var arg som ett retadt bi. Så drifver jag omkring på gatorna, min afsikt var att gå hem, svepa om mig en filt och svära mig till sömns. Ensam kan jag inte reda ut min affär, och med en spanjor blir jag aldrig bolagsman. Då hör jag er röst nere i en gränd. Jag borde redan förut ha begripit, att något var i görningen, ty jag mötte en hel del folk, som af alla krafter skyndade bort från platsen. Regeln här är ju, att hvar och en sköter sig själf, och kan han inte det, så adjö med honom. Nå, resten känner ni, vi slogo oss igenom. Hvarför skulle två sådana karlar som vi inte göra det? Hvad jag sedan sett och hört styrker mig i min uppfattning, att slumpen gaf mig ett lika godt handtag som jag gaf er. Ni har något i kikaren, det har jag med. Och att vi föra det till ett lyckligt slut, finner jag troligt. Således gäller det nu bara att räkna ut bästa sättet.

— Där träffade ni hufvudet på spiken, Cox, sade George leende åt sin mångordige följeslagare.

— När ni blir närmare bekant med mig, skall

ni finna, att det alltid ingår i mina vanor, Harrison. För att nu komma ett steg närmare det lyckliga slutet böra vi kanske taga vår ställning i betraktande. Ni har en eller två mäktiga fiender, inte sant? Fiender, som inte sky några medel. Det är ju alltid bra att veta, fastän det inte är vidare behagligt. Jag har det litet bättre ställt, ty före denna afton har man egentligen inte ägnat min person någon uppmärksamhet alls. Som er bolagsman ändras saken till min nackdel. Tro nu inte jag säger det för att höja priset på min medverkan. Priset är redan fastställt, och gör ni ett försök att pruta, skulle jag mycket missta mig på er. Jag säger det endast därför att det är så. Och utan ringaste skryt tillägger jag, att vi två ledigt vända upp och ned på hela det här landet, om det gäller. Medlen finna vi nog, när tiden är inne. Jim Cox har lyckligtvis ännu aldrig saknat utvägar, vare sig det gällt att rädda eget skinn eller att drifva sina planer igenom.

Ehuru orden bra mycket liknade skräfvel, fanns det likväl i mannens sätt att uttala dem, liksom i hans själfmedvetna och trygga ton, något som tvingade George att tro honom. Han hade en bestämd förkänsla af, att skulle någon kunna utföra, hvad han sagt, var det Jim Cox.

— Vidare! sade George.

— Nej, nu skaffa vi oss först och främst tak öfver hufvudet. Ser ni, jag har en kabyss nere i hamnkvarteret, men frågan är, om det kan vara klokt att välja den. Er vän Naguiera vet redan, att ni sluppit helskinnad undan, och före klockan åtta har han sina gossar ute på spaning. Han vet naturligtvis också, att en karl, på beskrifning liknande en viss Jim Cox, amerikansk medborgare och antagligen äfventyrare till yrket, om han nu har något yrke alls, gifvit er en handräckning. Hvar karlen i fråga bor

är kändt, hvadan man bara har att omringa huset och snoka igenom det. Att gå dit är ungefär det-samma som att frivilligt krypa i fällan. Hur bär sig en klok karl åt då, Harrison?

— Hm! — George rynkade ögonbrynen och funderade.

— Det är inte omöjligt, att ni hittar det, sade Cox utan att invänta en fortsättning. — För min egen skull hoppas jag till och med, att ni gör det snart. Men under tiden skall jag säga er det. Jo, ser ni, unge man, när man spelar ett parti sådant som vårt med en sådan fullklappad kanalje som Costa Negras inrikesminister, då gör man alltid, hvad han minst väntar. Nu inbillar karlen sig, att vi krypa undan i någon vrå och gömma oss. Men Jim Cox säger: misstag, min gubbe! Det är så godt som ett halft erkännande, att vi haft något hyss för oss, något som måste döljas. Så är det väl ändå inte, Harrison?

— Nej, sannerligen, utbrast George, som anade, att Jim Cox ännu hyste en skymt af tvifvel om följeslagarens affär. — Jag förstår er, Cox, tillade han. — Det där var en annan snara. Men det är onödigt att pumpa mig på det sättet. Komma vi väl under tak, skall jag uppriktigt berätta allt för er. Vi äro bolagsmän, och jag skall inte dölja något.

Jim Cox nickade belåten.

— Ni har skarpt väderkorn, Harrison, sade han. — Det var verkligen en liten snara. Men den var nödvändig, ty jag har inte en aning om er affär. Nu hör jag, att ni inte är rädd. Det är tillräckligt för mig. Alltså vända vi åter till vår motspelare. Hvad han väntar och hoppas, det tro vi oss vara på det klara med. Följaktligen göra vi raka motsatsen. Vi handla öppet och tvinga därigenom Naguiera att

följa vårt exempel, förutsatt att han alls vågar handla.

— Min själ tror jag inte ni valt det bästa, utropade George, slagen af enkelheten i den plan Cox antydt.

— Jag väljer alltid det bästa, sade Jim Cox utan falsk blygsamhet. — Då styra vi kurs på stadens förnämsta hotell, taga två rum och slå oss ned, som om ingenting händt. Vill Naguiera sedan tala med oss får han komma till hotellet, vi skola nog sköta honom som han är sjuk till. Och försöker han häkta er eller mig för vårdslöst handhafvande af vapen, måste han göra det öppet och inför allas ögon. Vi ha bara att ropa snedt öfver gatan till vår legation, det skall nog göra karlen betänksam. Se så, nu befinna vi oss i stadens elegantaste kvarter, och där ligger hotellet.

När de en stund senare stodo i den mattbelagda vestibulen, vägrade portieren att mottaga dessa båda tidiga gäster. Dels var det mindre vanligt, att resande infunno sig vid denna tid på dygnet, dels verkade särskildt Georges yttre långt ifrån förtroendeingifvande. Men så snart Jim Cox hunnit berätta om det öfverfall, hvarför de varit utsatta vid hamnen och George visat en späckad plånbok, ändrade portieren åsikt och lät en i hast väckt halfblodspojke ledsaga dem till en dubblett i bottenvåningen.

Jim Cox kastade sig i en stol och begärde något drickbart.

Då han erhållit en butelj whisky och tagit en duktig klunk, stoppade och tände han en gammal svartbränd snugga. Medan han drog några bloss, hängaf han sig åt en stunds tyst mediterande. Under tiden tvättade sig George och ömsade kläder i rummet bredvid. Så fort han blifvit färdig därmed och ånyo visade sig, nickade Jim Cox.

— Ni . . . ni är ju en riktig sprätt, Harrison. Efter att ha sett er i den dressen, undrar jag verkligen, hvad er affär kan vara af för beskaffenhet.

— Ni har ingen anledning att hysa fruktan.

— Nej, ni ser på håret ut som en gentleman.

— Han plirade välvilligt med ögonen och blåste ut ett par mäktiga rökhvirflar. — Nå, Harrison, hvem af oss skall börja?

— Ni är äldst. — George tog plats på andra sidan bordet och lät Jim Cox undergå en ny granskning, lika närgången som den, för hvilken han själf varit utsatt.

— Ja, sitta vi här och leka kurra gömma, komma vi ej ur stället. Jag skall börja, Harrison, jag skall öppet säga, hvem jag är och lika öppet berätta en hemlighet så värdefull att . . . nå, ni får själf döma.

Jim Cox stoppade sin pipa på nytt, tände, drog ett pröfvande bloss och började.

— Hela min historia begär ni väl inte. För resten medger tiden inga extravaganser, fastän ni väl hör, att jag kan prata. -- Han smålog belåten med sig själf och fortsatte efter en kort stunds uppehåll. — Jag startade vid tolf års ålder som bodpojke i ett settlement ute på prärien, men jag öfvergaf snart det yrket. Jag hade fått för mig, att jag skulle göra lycka, och jag har ärligt försökt, men . . . nå ännu är inte allt hopp ute. Jag har varit allt möjligt, lokomotivförare och spårvagnskonduktör, gränsjägare och dragon vid sjätte lätta. Jag har försökt min lycka som guldgräfvare och har pröfvat en detektivs mödor. Jag har flackat omkring kors och tvärs öfver den här kontinenten, och jag tror inte, att jag öfverdrifver, ifall jag säger, att jag känner den bättre än de flesta. Särskildt har jag bra reda på Central-Amerika. Jag har nämligen följt professor Scheffer på hans bägge sista resor i Mexikos inre. Ni finner mitt namn på

flera ställen i hans resebeskrifning. Jag antar, att ni läst professorns böcker?

— Jag har hört talas om dem.

— Det är vackert så, medgaf Jim Cox utan egentlig missräkning. — I alla händelser önskar jag, att ni läst böckerna, det hade liksom varit litet trefligare för mig just nu.

— Jag önskar också, att jag gjort det. Och jag lofvar att vid min hemkomst genast taga itu med dem.

— Till dess hoppas jag vi skola vara goda vänner ändå. Nå, jag nämnde saken, för att ni skulle veta, hur jag kom i beröring med doktor Müller, om hvilken en god del af min berättelse rör sig. Ja, det kan icke undvikas, Harrison, så det är inte värdt ni grinar illa en gång till. Inom parentes var det nog doktors afsikt att en gång bli lika namkunnig som professorn, men . . . men vi skola ej gå händelserna i förväg, som det heter i romanerna. Professorn föreslog mig för ett par år sedan att leda en expedition åt hans vän doktor Müller genom Syd-Amerikas hittills utforskade skogstrakter. Doktorn vurmade för indianska mumier, aztekiska fornlämningar och dylikt, och som professorn visste, att jag på mitt sätt var kännare i branschen, anhöll han om min medverkan. Mina språkkunskaper och diverse andra egenskaper gjorde mig synnerligen lämplig, förstår ni.

Några månader senare fröso vi, så att tänderna hoppade kråka i våra munnar, midt under ekvatorn. Nå, vi befunno oss också nära sex tusen meter öfver hafvet på en bergssluttning, där yrsnön hvirflade kring oss. Men om vi frusit den ena dagen, svettades vi så mycket mer den andra, det jämnade ut partiet.

Det var där uppe doktor Müller och jag blefvo vänner. Jag gjorde honom några tjänster, räddade bland annat hans lif. Sådant är ganska vanligt i de

trakterna. Och jag antar på goda grunder, att han hjälpt mig igenom, ifall jag råkat i samma belägenhet. Det var emellertid han som en gång hängde öfver en afgrund hållande sig i en buske, hvars rötter hvilket ögonblick som helst hotade att släppa fästet i skrefvan, där de sutto. Då var det jag, som lade mig på magen och räckte honom en hjälpande hand. Jag visste inte själf, att jag var så stark, som jag visade mig den gången. Jag minns ännu i dag vårt korta samtal på klippkanten. — Nu måste jag släppa, Cox! pustade doktorn. Håll fast! skrek jag. — Nej! — Jo. — Jag drager er med i djupet. — Håll fast, säger jag! Ha vi gjort sällskap så länge, göra vi det hädanefter också. — Därmed spände jag hvar- enda muskel och sena i min kropp. Och se, det lyckades. På den här armen lyfte jag en fullväxt karl så högt, att han med ena handen kunde släppa taget kring min handled och i stället gripa tag om klippkanten. Sedan var det inte hälften så svårt att draga honom öfver kanten. Men efteråt var jag så slapp och kraftlös, att en tre års barnunge kunnat knuffa omkull mig. Doktorn skrattade som en galning. Min tro är, att han inte var normal just då. Det var inte jag heller. Jag grät och skvalade som en gistnad pump. Och så omfamnade jag doktorn och kysste hans skäggiga kinder. Sedan den stunden älskade jag honom som mitt eget barn.

Nå, det här är ju inte någon resebeskrifning, så ni skall slippa vidare detaljer. Men däruppe på en fotsbred remsa ofvan en tusen meter djup afgrund fick jag en vän för lifvet.

Det kanske roar er att höra det, min vän Müller var den, som kartlade Lo meta och ett par andra floder, som ingen förut följt. Sedan trängde vi fram genom urskogarna ända till Orinocos mynning. Vi sågo allt, som fanns att se, vi påtade i jorden och

undersökte dess beskaffenhet, vi sökte ständigt ett och funno ganska ofta något annat. Om ni inte läst »Müllers resa i Sydamerika» — och det har ni naturligtvis heller inte — bör ni göra det vid tillfälle. Det är två digra delar om sexhundra sidor hvardera, och på många af dem möter ni mitt namn. Det är en vän, som skrifvit det, och han har inte sparat på färgen. Som ni hör, skulle jag kunna kallas en på mitt sätt namnkunnig person, men — Jim Cox smålog och höjde på axlarna, när han i helt annan ton återtog. — Har ni lust att ge mig en rund summa för alltsammans?

— Vidare! uppmanade George utan att fästa sig vid hans lilla skämt.

— Vidare, var det ja. Med andra ord, låt oss inte tänka på den saken. Precis så mycket är ryktbarhet värd. Nej, då föredrar jag kontanter. Får jag be om en hög sådana i stället!

TOLFTE KAPITLET.

STRIDEN I URSKOGEN.

Nå, resan tog slut, och vi skildes med ett varmt handslag, började Jim Cox på nytt. — Müller for till sitt land, sedan han nämnt något om en ny färd genom Central-Amerika ett eller annat år senare. Vi gjorde upp om saken på stående fot, det där kringflackandet behagade mig. Nu gällde det Costa Negra, och för inte fullt fem månader sedan råkades vi här i staden, togo den bit järnväg, som landet äger, och stego sedan i sadlarna på våra mulåsnor. Vi färdades ju genom ett land, som anses någorlunda civiliseradt, och vidtogo inga egentliga försiktighetsmått. Bössa, revolver och knif naturligtvis och doktorn med sina verktyg och instrument och en välförsedd kassa. Två slynglar hade vi engagerat till bärare och pådrifvare för åsnorna. Min egentliga uppgift var att se efter dem, så att de stulo måttligt. Från San Antonio, sista stationen på deras bana här nere, stucko vi af rätt väster ut mot bergen. Första veckan rörde vi oss i bebodda trakter och på vägar . . . nå, ja, vägar kan man egentligen inte kalla det, men både doktorn och jag hade varit med om värre och oss generade det inte synnerligen. Litet annorlunda var det med bärarna. Bägge herrarna tycktes ha fattat som sin uppgift att röka cigarretter och draga sig på någon skuggig plats. Jag gjorde dem uppmärksamma på deras skyldigheter, först i all

vänlighet, sedan med hjälp af knytnäfvar och tåspetsar. De voro ett par ovanligt känslolösa individer, och får man döma befolkningen efter dem, tål en Costanegrän ungefär hvad som helst.

Det visade sig emellertid vara ett litet misstag från min sida. Jag vaknade en natt oförmodadt vid, att den ene af karlarne satt grensle öfver mitt bröst, medan den andre räckte honom en knif. Jag skakade förstås karlen af mig, skickade i väg honom med en spark och förmådde kamraten att följa efter. Revolvern spelade också en viss roll i pjäsen, men det blef ingen vidare blodsutgjutelse den gången. — Hvad är det, Cox? frågade doktorn, som vaknat vid bullret. — Bara ett försök till mord och plundring, svarade jag. — Jaså, sade doktorn och vände sig på andra sidan och somnade. Han var en mycket lugn natur. Men jag höll mig för säkerhets skull vaken till morgonen.

När den kom, funno vi visserligen vår packning orörd hos oss, men mulåsnorna voro borta. Doktorn tittade på mig och jag på honom. Vi visste nu, att en resa i Costa Negra äfven medförde sina besvärigheter. När vi tittat en stund, diskuterade vi vår belägenhet. Att lämna våra tillhörigheter och marschera till närmaste bebodda ort skulle vara det samma som att skänka allt till herrar mulåsnedrifvare. De lurade naturligtvis på några mils afstånd, beredda att öfvertaga vår egendom. Det återstod ej annat än att dela på expeditionen. Den ene fick stanna och bevaka sakerna, under det den andre gaf sig ut på vandring. Jag var utan gensägelse den bäste fotgängaren af oss båda. Jag tog mina vapen och bröt upp, doktorn stannade med sina och proviant för sex dagar.

Efter två dygns kringdrifvande träffade jag en karl och tvingade honom att visa vägen till närmaste

bebodda ställe. Han förde mig till hvad han kallade en stad, jag är mer böjd att kalla det en samling råtthål. Staden var uppkallad efter något helgon, jag minns inte hvilket, de ha så många här nere. Men att det måtte varit alla skålmars skyddspatron är tämligen säkert. Där var vår gemensamme vän, Miguel Palmasso, högsta hönset i korgen för tillfället. Så vidt jag kunde förstå af hans pladder, hade han af sin synnerligen gode vän inrikesministern sändts att pacifiera distriktet. Till sin hjälp hade han tjugo soldater, och han måtte varit synnerligen nitisk och tagit sin uppgift på allvar, ty i en galge hängde ännu stadens borgmästare jämte en annan ämbetsman. För egen räkning hade han pressat ut en mindre summa af borgerskapet. Men det talade han inte om.

Eftersom jag kunde ha nytta af karlen, fann jag allt hvad han sade utmärkt och trovärdigt. Så snart han lyssnat till min historia om de båda mulåsnedrifvarna, råkade han i eld och lågor. Han hade aldrig hört något så skamligt förr och lofvade högtidligt att låta hänga dem. Det hade jag ingenting emot, bara jag slapp taga befattning med saken. Så ställde han sex man till mitt förfogande. Jag begärde inte mer än två, men han var envis, och jag måste begifva mig af med skålmarna och dubbelt så många åsnor.

Doktorn hittade vi i högönsklig välmåga, där jag lämnat honom. Han hade bara en natt skjutit några skott på ett par kringstrykande individer, men visste inte, ifall de varit människor eller rofdjur. Därmed redo vi tillbaka till staden med helgonnamnet och blefvo på bästa sätt mottagna af Palmasso. Jag har sällan råkat en artigare och trefligare karl. Allt hvad vi önskade lofvade han oss, och när vi inte hade mer att begära, funderade han själf ut

nya öfverraskningar för vår räkning. Hvad en upptäcktsresa egentligen var, begrep han inte, och något intresse för vår visade han ej. I stället visade han en nästan obehaglig nyfikenhet beträffande packningen. Han tröttnade aldrig att betrakta doktors instrument, men det var mest de blanka mässingsbeslagen och dylikt han synade. Först efteråt kom jag att tänka därpå, och jag har mer än en gång undrat, om inte karlen trodde den gula metallen vara guld. Hur som helst, vi dröjde i staden ett par dygn, köpte nya mulåsnor, som doktorn betalade kontant, hvarvid han väl oförsiktigt visade sin plånbok, samt anställde tvenne pådrifvare, särskildt varmt rekommenderade af Palmasso.

Därpå drogo vi vidare. Vi hade haft tur med våra karlar, de voro ovanligt raska och dugliga. Resan gick dubbelt fortare än förut, och snart nådde vi bergen.

Ni har inte varit med om sådant där, Harrison, ni fattar nog inte, hvilken besynnerlig känsla, som griper en, då man vet sig stå på mark, hvarest ingen hvit man förut gått fram. Doktorn påtade i jorden, knackade sönder stenar, fångade insekter och småkryp. Jag begriper inte, hur han orkade preparera och fylla sina burkar, och hur han kunde se allt möjligt otyg, som en annan inte ens märkte, att han trampade ned. Det är vetenskap och kräfver sin särskilda träning. Men såg han, hvad inte jag gaf akt på, lade jag i stället märke till annat. Litet emellan bytte mulåsnedrifvarna innehållsrika ögonkast och hviskade hemlighetsfullt med hvarandra. Det tog inte lång tid för mig att lista ut, att de hade något i kikaren. Men hvad det var, lyckades jag inte hitta. Jag höll ögonen på dem, men då blefvo de bara tjänstaktiga och villiga och fjäskade för mig.

Då blundade jag med ena ögat, tills jag fick anledning att öppna bägge igen.

Under tiden trängde vi längre och längre in i bergen. På ett par ställen hade vi inrättat små depoter, där vi förvarade våra fynd, som det var onödigt släpa med oss, då vi ju alltid skulle samma väg tillbaka. Så en dag arbetade vi oss genom en urskog, hvars mark troligen ingen hvit människas fot någonsin beträdt. Dagen förut hade vi trängt in i ett smalt pass och från en bergspets betraktat den del, där vi nu störde ormar och moskiter. Vi hade beräknat, att det skulle taga två, kanske tre dygn att nå dalens motsatta sida.

När vi slogo läger på kvällen, knotade mulåsnedrifvarna högt. De hade icke låtit öfvertala sig att följa oss hvar som helst. Jag frågade dem, om de voro rädda, och de svarade, att de voro det. De visste genom hörsägner, att spöken och andra liknande trefligheter hade sitt tillhåll i en af de kittelformiga dalarna bland bergen. Hvilken det var, hade de ej vetat förut, men af alla tecken att döma, var det just denna. Nu ämnade de vända om och lämna oss, såvida vi ej följde dem tillbaka. Jag tyckte, att karlarnas rädsla kommit väl hastigt och gick dem närmare in på lifvet. Trodde de verkligen att spöken funnos? Förut hade de ej gjort det, men nu... De sågo tjurskalliga ut, och jag fick klart för mig, att de hade ondt i sinnet. Jag upplyste dem, att jag var en ganska skicklig skytt. De grinade hånfullt, och den ene sade, att det fanns spöken, som sköto betydligt bättre än någon lefvande varelse. Jag lofvade att knäppa den sortens spöken, ifall de händelsevis visade sig. Karlen, som förde ordet, menade, att de kunde vara för många. Sedan tystnade han tvärt, och det var omöjligt att lirka en

stafvelse mer ur honom. Det var heller inte nödvändigt, jag visste ungefär, hvad jag ville veta.

— Ugglor i mossen, doktor, sade jag till tysken på hans modersmål. Men han hörde inte på mig. — Se er omkring, Cox, sade han. — Har ni sett något mer underbart än landskapet framför er.

Jag gjorde som han bad, och det måste medges, att trakten var besynnerlig.

Som jag redan sagt er, befunno vi oss i en kitteldal. Medan vi vandrade genom urskogen, hade vi inte varit i tillfälle att närmare betrakta den. Men nu hade slumpen fört oss till en upphöjning, hvarifrån vi hade god utsikt. Bakom oss låg skogen, och framför oss sänkte sig marken mot dalens djupaste punkt. Och det var en egendomlig skog, vi hade under oss. Träd saknades nästan alldeles på en stor cirkelrund yta, det fanns endast buskar och klängväxter. Och inte nog därmed, de växte liksom i vägar med bestämda mellanrum. Det allra besynnerligaste var dock, att vägarna inte bara gingo parallellt, utan äfven skuro hvarandra vinkelrätt.

Jag skakade på hufvudet och stirrade mot de underliga formationerna. — Jag tror, jag tar mig en whisky ur förrådet, doktor, sade jag. Det liknar alldeles en trädgård med stora, fyrkantiga sängar.

— Jag tycker snarare det liknar en öfverväxt stad, svarade han. I morgon skola vi närmare undersöka, hur det hänger ihop.

Det blef mörkt lika hastigt, som när man vänder om en hand. Jag gjorde upp eld och kokade vårt te, och när vi druckit, ropade jag på karlarna. Något svar hördes ej af, och jag lofvade dem litet af hvarje, om de tjurade längre. Fortfarande inte ett ljud. Då steg jag upp och gjorde ett slag kring lägerelden för att se, hvar de höllo sig undan. Jag hade inte tagit fem steg, förrän jag snafvade öfver

ett rep, spändt mellan tvenne trädstammar. I det samma smäller ett skott, och jag hör kulan hvissla förbi ett par fot ofvan mitt hufvud. — Kasta er åt sidan, doktor! ropade jag. Ur ljusskenet, ur ljusskenet! Innan jag skrikit slut, smattrade en hel salfva och det blef en stund ett fördömdt pipande och hvisslande i luften rundt omkring oss. Jag fick genast fram revolvern och svarade med ett par skott, hvarvid det snart blef tyst igen.

Jag kröp tillbaka, hållande mig utanför skenet från elden, ropade sakta på doktorn och hade den glädjen att höra honom svara. — Hvad tusan betyder det här, Cox? — Spöken, doktor, riktigt ordentliga spöken af kött och blod. Sedan makade jag mig intill honom och berättade, hur jag trodde, att det förhöll sig. Våra bägge mulåsnedrivvare voro i komplott med några andra skälmar för att plundra oss. I urskogen, dit aldrig en människa kom, hade de ansett tiden för anslaget verkställande inne. Vi hade ju redan märkt, med hvilken förundran de synade doktors instrument, och som han väl öppet visat sin plånbok, var det inte otroligt, att deras snikenhet drifvit dem till anfallet. Sedlar äro en sällsynt vara i Costa Negra, och doktorn hade litet oförsiktigt braverat med sina — för att inge förtroende — menade han. Till min utläggning gaf han endast ett kort »hm!» till svar. — Nu hålla vi oss i skuggan, sade jag, månen går strax upp. Vi ha full sysselsättning att slåss med moskiterna, så natten blir inte enformig.

Den blef likväl treffligare än jag förmodat. Vi hade krupit ned i en liten fördjupning och voro fullkomligt skyddade från tre sidor. För resten hade vi ett par stora träd alldeles bredvid oss, i skuggan från dem var det beckmörkt, där vi lågo. Men utanför var det så ljust, en månskensnatt i tropikerna

kan vara. Vi hade en hänförande utsikt öfver dalbottnen framför oss. Och ju längre jag betraktade den, desto tydligare blef det, att doktorn haft rätt, när han liknat den vid en gammal öfvergifven stad. Nu, då månskenet lade ljus och mörker bredvid hvarandra utan några förmedlande öfvergångar, såg jag gatorna som djupa, svarta fåror och kvarteren, olika höga, ibland större, ibland mindre, ligga som rutor på ett schackbräde. — Det är en stad, doktor, hviskade jag. — Ja, Cox, svarade han, vi ha gjort en stor upptäckt. — Han sade vi, den hederliga själen.

Vi lågo i vår skrefva hela natten och väntade. Inte ett ljud hörde vi af spökerna, som skjutit ett par salfvor på oss. De ansågo det väl också bäst att vänta för att med dagsljusets hjälp se, hvilken verkan deras kulor åstadkommit.

Nå, det blef omsider dager, och jag smög mig att rekognoscera. Vår lilla eld hade länge sedan slocknat, och öfver de svartnade bränderna hängde tekitteln. Liggande under några buskar med bössan spänd framför mig, betraktade jag lägerplatsen, från hvilken vi drifvits så oförmodadt. Ett par gånger var jag på väg att resa mig och krypa närmare, men en oförklarlig känsla höll mig tillbaka. Solen hade redan varit uppe en timme, och jag höll på att förlora tålmodet. Jag kunde se vår packning ligga orörd några meter från eldbränderna. Det var en patronlåda jämte några konservpaket, jag särskildt ville åt. Doktors instrument och preparatburkar intresserade mig just då inte tiondelen så mycket som matvarorna.

Lyckligt nog lät jag inte otåligheten förleda mig att stiga upp. Jag visste, att spökerna funnos någonstädes i närheten och tog mig god tid. Tålmod är en präktig egenskap, Harrison. Som jag låg där

med bössan och alla sinnen på helspänn, såg jag några grenar röra sig ett stycke till höger om mig. En solstråle glittrade på en gevärspipa... på två... efter en kort stund på tre. Några minuter senare klifva tre slynglar i ett slags fantasiuniform ut på den lilla röjningen. Jag kände strax igen dem. De tillhörde de soldater eller rättare det band, vår hjälpsamme vän Palmasso kommenderade. Någon egentlig öfverraskning var det inte. Af hvad mulåsnedrifvarna låtit undfalla sig, hade jag ju dragit mina slutsatser. Det enda jag önskade veta var, hur många de voro. Blef det batalj utaf — och jag antog, att vi inte hade synnerligen långt till en liten uppfriskande skottväxling — var det inte ur vägen att känna fiendens styrka. Jag förhöll mig således passiv tills vidare.

De tre slynglarna sågo sig omkring på platsen. De petade i askan med gevärspiporna, sökte blodfläckar på marken och rotade litet i våra tillhörigheter. När de sett, att vi antagligen sluppit undan helskinnade, höllo de en uppbyggelsestund med svordomar och skällsord. Så hvisslade de för att tillkalla kamraterna.

Efter ett par minuter hade jag inalles tretton man samlade framför mig, bland dem Palmasso i egen person och de båda mulåsnedrifvarna, som nu återtagit sina rätta gestalter och blifvit soldater vid röfvarkompaniet. Jag är inte vidskeplig, men det gladdde mig i alla fall, att de voro tretton. Talet är olyckligt, och jag lofvade mig, att de skulle komma underfund med den saken, innan vi skildes åt.

Under tiden höll Palmasso krigsråd med sitt folk. Jag såg på karlarnas rörelser, att de voro förargade öfver vår obegripliga tur. Den ene efter den andre slog på sitt gevär och bedyrade, att han siktat rätt. Att vi det oaktadt voro icke blott

levfvande, utan förmodligen äfven i säkerhet, var mer än någon af dem begrep. Palmasso föreföll nedslagen, men tröstade bandet med, att de hade vår packning i sitt våld. Deras expedition var jämförelsevis lyckad, fastän de tyvärr icke kommit öfver doktors pengar; så återstod bara att dela rofvet och ge sig af. Så ungefär föreställer jag mig, att han resonerade, ty slynglarna skrattade och gäfvosig i håll med att snöra upp packorna.

Som de höllo på därmed, dök doktor Müller upp midt ibland dem. Jag hade för en stund glömt honom och blef lika förvånad som plundrarna. De släppte hvad de hade för händer, och tretton par ögon stirrade som mot en uppenbarelse. Doktorn var en af de modigaste karlar jag träffat, och gällde det samlingarna, blef han ett retadt lejon. Endast beväpnad med en trädgren — på revolvern i sin ficka tänkte han ej — klef han in i sällskapet och befallde karlarna kort och skarpt att lämna hans tillhörigheter i fred.

Jag hade rest mig för att skynda till hans hjälp, men blott ett ögonblicks eftertanke sade mig, att jag skulle vara till större nytta, där jag stod. Jag stannade med hjärtat i halsgropen och ögonen på skaft.

Doktorn stod nu midt i skaran. På sin dåliga spanska gaf han först våra båda mulåsnedrivare en öfverhalning, sedan vände han sig till Palmasso. Det var ord och inga visor, skurken fick höra. Jag såg honom skära tänder och trefva efter knifven, men doktors oförskräckta lugn imponerade till den grad, att ingen i hela sällskapet tänkte på våldsamheter. Det hade varit lyckligt, om doktor Müller stoppat i tid och dragit sig ur spelet, innan karlarna hunnit hämta sig. Men han gick för långt i sin ifver att rädda samlingarna. Han var till och med nog naiv att bjuda dem dubbel betalning, ifall de

ordentligt förde hans tillhörigheter till kusten. Han begick till råga på allt den oförsiktigheten att draga fram plånboken och vilja lämna ett litet förskott. Därmed hade han väckt hela samlingens snikenhet. En lymmel drog knifven och beredde sig att bakifrån stöta ned doktorn.

Då sköt jag. Karlen tog ett steg åt sidan och föll för att aldrig resa sig mer. De öfriga stodo ett ögonblick som förstenade, sekunden därpå blänkte ett halft dussin knifvar i solljuset. Men jag har aldrig varit så kallblodig som just då. Långt förrän de hunnit utdela ett hugg, hade jag lossat fyra skott, och ytterligare tre slynglar lågo på marken.

Den förste som sprang var Palmasso. Han hoppade som en bock och kastade sig hufvudstupa in i ett snår. Hans flykt var signalen för de öfriga att följa exemplet. Alla utom en kommo undan, den hann jag knäppa, innan de voro borta. Nu var det inte värdt att tänka på skonsamhet längre. Det var en strid på lif och död mellan oss och dem, och ju färre fiender, som blefvo kvar, desto bättre för oss.

På en half minut hade jag sopat den lilla platsen ren. Min öfverrumpling hade lyckats bra mycket bättre än deras, de voro slagna för tillfället. Men jag antog, att de snart skulle komma igen, och ropade därför åt doktorn att taga patronlådan och springa. Han var utan tvifvel den mest öfverraskade och tycktes ännu inte begripa, hvad som försiggick. — För tusan, doktor, tag patronlådan och spring! ropade jag ånyo. Då tycktes han ändtligen vakna till medvetande om sin belägenhet. — Patronlådan och spring hitåt! tjöt jag om igen. — Är det ni, Cox? frågade han. — Spring bara! röt jag. — Ja visst, ja visst, men samlingarna då? — För hin i våld med samlingarna, rädda först lifvet!

— I detsamma sköt någon ett skott på andra sidan röjningen, och doktorn hoppade till.

Martin Müller var en modig karl, som jag redan sagt. Tro inte, att han förlorade besinningen, därför att en kula susat tätt ofvanför hans hjässa. Han lyfte patronlådan från marken och gick mot mig. — Fortare, doktor! hojtade jag. — Han log, som om han velat säga: var lugn, Cox, och låt mig visa patasket, hur en karl bär sig åt! — Det var inte utan, att jag fann det ståtligt, men jag darrade också af oro för min vän, ty slynglarna midt emot hade hämtat sig från sin öfverraskning och börjat plöttra och skjuta af alla krafter. Doktorn gick lika lugnt, som om saken inte rört honom det minsta.

När han befann sig fyra, fem steg från buskgördeln på min sida, vacklade han plötsligt, och jag såg honom blekna. Leendet på hans ansikte erhöll ett smärtsamt uttryck, och med den lediga handen tog han mot bröstet. Jag förstod, att han blifvit träffad, glömde min försiktighet och sprang mot honom. — Det är nog inte farligt, sade han, liksom mer för att lugna mig än för att intala sig mod. — Fort undan i buskarna! sade jag och ledde honom bakom en trädstam.

Jag fann snart såret, en tum under högra skulderbladet. Det blödde inte synnerligen starkt, men var lungan skadad, kunde det bli en allvarsam affär. Där satt jag nu med min sårade följeslagare och åtta mordiska hundar lurande i skogen kring oss. Tro inte, att jag var rädd! Ännu har aldrig fruktan besvärat Jim Cox. Men medge ändå, att fördelarna inte voro på vår sida.

Nå, jag anlade ett första förband, så godt sig göra lät, och doktorn smålog hela tiden mot mig. — Jag bar allt patronlådan ända fram, sade han och tryckte min hand. — Någon tid att beklaga sig

fanns inte, här var det att handla. Jag hörde ännu glädjetjutet från fienden, som märkt att doktorn blivit träffad. Och jag antog, att slynglarna snart skulle gå kring röjningen och smyga sig på oss. Det dög inte att stanna kvar, då våra motståndare visste, hvar vi lågo. Ungefär lika farligt var det att flytta sig.

Jag fyllde bältet och fickorna med patroner, och dem jag ej kunde bära, strödde jag i gräset. Och så sade jag: — Nu bryta vi upp, doktor. — Han slängde litet med hufvudet och var otrefligt matt, men orkade likväl följa mig.

Vi nådde lyckligt skrefvan, där natten tillbragts. Doktorn nödgades hvila en stund, innan vi fortsatte. När jag nästa gång yrkade på uppbrott, förmådde han ej längre gå utan hjälp. — Jag tror, att det snart är slut med mig, Cox, sade han sakta. — Häng inte läpp, doktor, svarade jag. Det är det sämsta ni kan företaga er. — Hvart vill ni då, vi skola . . . skola . . . hur var det ni sade, Cox? — Det kröp i mig, då jag hörde honom tala så, men det dög inte att förlora modet. — Här kunna de spåra upp oss, doktor, och angripa oss från alla sidor. Vi måste snoka rätt på ett hål, som kan barrikaderas, ett ställe, där vi äro i stånd att försvara oss. — Gör som ni vill, Cox, sade han. Jag tänker sofva en stund. Det var just, hvad jag tills vidare borde förhindra, därför sade jag: — I den öfvergifna staden där nere finns godt om gömställen, komma vi bara dit, svarar jag för resten. — Ja visst, Cox, utbrast han lifligt. Staden . . . staden, dit gå vi. — Sakta i backarna, doktor! Sluttningen nedanför oss kan beskjutas från tre håll. Vi få krypa. — Jag skall göra, hvad ni vill, bara vi komma dit, sade han och reste sig.

Ju förr vi hunno dit, desto bättre. Jag var genast färdig, och som ingenting misstänkt hörts af

på en stund, gáfvo vi oss i väg. Det var tur, att det bar utför, eljest hade doktorn aldrig orkat följa mig. Vi hasade oss fram på alla fyra; ehuru vi lämnade så tydliga spår efter oss i gräset, att en blind kunnat hitta dem, var jag likväl glad åt färden, då vi en timme senare hamnade nedanför branten. Doktorn var totalt utpumpad och lade sig med slutna ögon en stund. Men så reste han sig snart igen och stammade: — Staden, Cox, staden! — Jag bad honom lugna sig, men det var en fix idé hos honom, att han skulle dit in före middagen. Själf hade jag ingenting däremot, och jag hjälpte honom öfver en kulle framför oss. Tio minuter därefter beträdde vi den utdöda stadens gator.

TRETTONDE KAPITLET.

GULDSTADEN.

Ja, det var verkligen en stad, Harrison. Det tog inte mer än ett par timmar att erhålla visshet därom. På flera hundra år hade säkerligen icke en människofot beträdd de öfvergifna gatorna. Det var som att träda in i ett ofantligt tempel, helgadt åt tystnaden och ensamheten. Det är doktors och inte mina ord. Våra fötter sjönko djupt ned i sammetsmjuk mossor, och inte det minsta ljud förnams, hur hårdt jag än satte klackarna mot marken. Öfverallt kring oss hängde klängväxter i tjocka lager vid murarna, och det var en oväntad lycka, att en art vattenrika pumpor funnos litet hvarstädes. Om vi inte hittat dem, skulle doktorn stupat af utmattning. Nu sörplade han i sig deras saft och blef rätt pigg igen. Men det var hvarken de eller min närvaro som höll honom uppe. Det var hans feberaktiga glädje öfver den storartade och enastående upptäckten. Och feber hade han mer än som är nyttigt för en man med en bösskula i kroppen.

Så snart min förvåning öfver hvad jag såg lagt sig, tog jag vård om honom. I en stad, där allting var igenvuxet och täckt med fotstjocka lager af mossor, gräs och örter, mötte det ingen svårighet att finna en sval och skyddad vrå. Jag bäddade åt honom i en sal, stor som hela det här hotellet och hvars ingång vi funno, då doktorn stödde sig mot en vägg, som gaf vika för hans tyngd. Det var idel slingerväxter, som hängde ned och dolde en

portal, bred nog för ett fyrspann att köra genom. Det var halfskumt där inne, och som vi inte sett en lefvande varelse, knappt ens några insekter, vågade jag lämna doktorn en stund. Jag hade nämligen åtskilligt att ombestyras. Det gällde att först skaffa vatten och föda, sedan borde jag hålla ett öga på gossarna i urskogen. Det var inte svårt att spåra oss ända hit, och jag hoppades få någon bland dem inom skotthåll. Jag ville visa, att vi voro på vår vakt och önskade lära dem hålla sig på behörigt afstånd.

Vatten fanns det godt om i gamla halft öfverväxta cisterner, och pumpor hängde i massor på väggarna. Jag snokade upp några stora skärfvor, tydligen af gamla, sönderslagna lerkärl, fyllde dem och ställde dem i rad bredvid doktorn, som slumrat in. En hög pumpor lade jag vid hans hufvud. Därpå gaf jag mig ut på spaning.

Det led mot skymningen, men mörkret var gynnsamt för mina planer. Gossarna uppe i skogen visste, hvar vi höllo till, nu var det min tur att söka dem. Jag hade föresatt mig att skjuta, så fort jag fått sikte på en af dem. Kunde jag plocka bort några stycken och inge de öfriga en hälsosam och varaktig skräck, var det inte omöjligt, att de vände om igen. Sedan var det att vänta, tills doktors sår blifvit läkt, hvarpå vi i vår ordning skulle söka oss ned till kusten. Min plan var hvarken invecklad eller svår att utföra, och jag litade på mig själf.

Ända tills det blef mörkt, låg jag bakom den kulle, öfver hvilken vi trängt in i staden. Jag förstod, att det var en till hälften rasad mur, men det intresserade mig inte alls just då. Jag betraktade uteslutande slutningen framför mig. Inte en rörelse och inte ett ljud antydde, att en människa fanns i skogen. Hade våra fiender gifvit sig af, var det

så mycket bättre såväl för dem som oss. Men det var också tänkbart, att jag lärt dem iakttaga försiktighet, och jag beslöt att företaga en grundlig rekognoscering. När månen gått upp, kröp jag vidare. Fortfarande inte ett ljud. För att bli säker på min sak letade jag mig ungefär fram till stället, hvarifrån jag skjutit på morgonen. Den lilla röjningen med vår första lägerplats låg öde och tom. Jag vågade mig ut och fann snart det lilla, som var kvar af våra tillhörigheter. Doktors instrument voro borta, men efter en hastig undersökning hittade jag några orörda konservdosor. Slynglarna hade tagit en del och lämnat resten. Nu är det inte otänkbart, att doktorn genom sitt noggranna öfvervakande styrkt dem i deras uppfattning om föremålets stora värde. Jag kunde inte annat än skratta åt deras misstag, men det var intet muntert skratt, det behöfver jag väl ej säga er. Det bästa under nuvarande förhållanden var emellertid, att de försmått matvarorna. Jag samlade ihop cirka åtta, tio dosor och gick tillbaka.

Strax före dagbräckningen klättrade jag ånyo öfver den kullfallna stadsmuren och gick inåt staden. Jag beräknade att vara hos doktorn om en halftimme och gjorde mig ingen brådska. Men när jag gått en bra stund, började jag draga öronen åt mig. Hade jag icke tagit miste alltför mycket, borde jag redan varit framme. Men ingenting antydde, att jag befann mig i närheten af den plats, där jag omsorgsfullt makat klängväxterna till rätta öfver ingången till salen, hvarest doktorn låg. Jag slog mig ned och inväntade dagsljuset, det var nog säkrast, tänkte jag.

Hur det var, måtte jag ha slumrat in en stund i ensamheten, ty när jag åter öppnade ögonen, stod solen ganska högt på himmelen. Jag sprang upp

och gick igen. Öfverallt endast den sammetsmjuka mattan, i hvilken mina fötter sjönko ned, och på sidorna mer eller mindre höga murar, alla gömda under klängväxter. Jag gick en timme, jag gick två, och alltjämt detsamma. Blommor, blad och örter voro sig lika, vägarna eller gatorna — kalla dem hvad ni vill — sträckte sig i oändlighet framför mig, och hur jag än spejade åt sidorna, angaf ingenting, att en man inom öfverskådlig tid krupit genom det gröna förhänget någonstädes. Jag hade kort sagdt gått vilse.

Efter att en hel dag kors och tvärs ha ströfvat genom den för länge sedan utdöda staden, hade jag erhållit ett begrepp om dess storlek. Men därmed var doktorn långt ifrån hjälpt. Kanske han nu yrade i sårfeber och ropade mig, kanske han sjuk och svag stapplade omkring och sökte sin följeslagare. Jag blef orolig, och ångesten dref mig rastlöst vidare. Jag kom in i små smala gränder, där slingerväxterna bildade ett enda sammanhängande tak från den ena sidan till den andra. Det var mörkt som i en källare, och under de lefvande hvalfven var tystnaden bofast. Jag letade mig ut igen, vek rundt några hörn och skyndade mot kvarteren med de breda gatorna. Som en orolig ande irrade jag af och an, utan att någonstädes finna den dolda öppningen.

Efter att ha slösat bort ett helt dygn, insåg jag hur nödvändigt det var att gå systematiskt till väga. Jag ref loss mossan på väggarna, hvar jag gick fram, och gjorde märken i den mjuka mattan. Nu var det åtminstone möjligt att kontrollera, hvar jag redan sökt en gång. Därpå letade jag efter stället, hvarest jag stigit öfver den hopsjunkna stadsmuren och följde mina egna spår uppför en af de breda gatorna till stadens inre.

Det fanns spår och märken öfverallt. Om jag

gjort dem i dag, i går eller dagen förut kunde ej sägas. Denna tysta, glömda stad, som tycktes på väg att sjunka i mörkgröna vågor, var förtrollad. Ingenting däri liknade något förut sedt, och ingenting lydde de regler, som gällde för allt annat skapadt. När jag kommit underfund med det och min ångest för doktorn något lagt sig, bet jag ihop tänderna och svor att finna honom. Därmed började jag på nytt att noggrant se mig omkring. Jag undersökte mina egna spår omsorgsfullare än förut och granskade hvartenda märke jag gjort. Då uppdagade jag plötsligt, att mina tecken ändrat utseende på flera ställen. Jag visste, att jag under gårdagen utefter vissa gator rifvit loss mossan i en lång remsa. Men i dag hade den dessutom aflägsnats på godtyckligt valda fläckar. Muren var här och där bar på en regelbunden yta af ungefär en half kvadratmeters storlek. Och icke nog med det! När jag närmare granskade ett par sådana fläckar, såg jag i den halft förvittrade stenen märken liksom efter ett skarpt verktyg. Mina ögon kröpo halfvägs ut ur sina hålor. Jo, det fanns intet tvifvel därom, någon hade gått samma vägar som jag, skrapat bort mossan här och hvar, och icke blott det, utan äfven huggit loss stenflisor ur väggarna. Det var lätt att se, hur smulor och stoft fallit ned och spridts på grönskan inunder.

Det var inte många sådana ställen jag upptäckte den andra dagen, sedan jag blifvit skild från min följeslagare, men jag räknade till tio. Min första tanke var, att doktorn lämnat sitt gömställe och i feberyrsel drifvit omkring på gatorna, kanske han rent utaf gjort dessa märken för min skull. Men hvarför hade han då brutit stycken ur de stenblock, af hvilka byggnaderna uppförts? Det var ett tungt och ansträngande arbete, ty hur förvittrade stenarna

än voro på ytan, var kärnan i dem fast och hård. Och han hade ej nöjt sig med ytan, utan borrarat och bändt i den fasta kärnan. Hvarför hade han dessutom tagit dessa flisor och stycken med sig? Ty hur jag än sökte i mossan eller på marken, hittade jag ingenstädes en sten så stor som min tumnagel. Allt var omsorgsfullt hopsamladt och därefter bortfördt. Feberyrseln förklarade det måhända. En man, som handlade under dess tryck, kunde tänkas ha gjort det. Som jag inte ville inlåta mig på vidare funderingar i denna underliga omgifning, beslöt jag att tro det. Men den gröna dagern, den oföränderligt djupa tystnaden och den orörliga stillheten voro allesamman ägnade att framkalla besynnerliga tankar. Jag kände, hur de kommo krypande och smögo sig på mig.

På kvällen andra dagen var jag rädd. Jag hade klart för mig, att en hemlighetsfull varelse tassade omkring på den döda stadens gator och lurade bakom hörnen. De stenflisor, som brutits loss på tio olika ställen, voro lika många varningar. Man ville ha mig aflägsnad, skrämma mig. Men jag lofvade mig att inte öfverge min vän. Nu om någonsin skulle det spörjas, hvilken karl Jim Cox var. Därmed höll jag bössan färdig och gick vidare igen. Och bäst det var, brast jag i skratt. Jag fick för mig, att någon eller några af Palmassos slynglar ströko omkring i staden. Mig önskade de så långt vägen räckte, därför undveko de mig. Men doktorn, som bar plånboken på sig, sökte de. Så snart den tanken uppstått hos mig, blef jag lugn och kall igen. De voro inte fler än åtta, och jag ansåg mig god nog att sköta ett dussin dylika skälmar. Jag önskade, att de varit inom skotthåll, så att vi fått börja bataljen.

Men det var dödstyst. Icke ett blad på kläng-

växterna rörde sig, inte en vindpust drog genom gatorna. Sådan som staden legat i århundraden, låg den äfven nu. Därmed kom ångesten tillbaka. Denna ofattbara stillhet, denna tryckande tystnad kunde inte annat än medföra underliga förnimmelser. Staden var förtrollad, ett hemvist för osynliga andar och illvilliga gastar. Det var helgerån att beträda dess gator och straffbart öfverdåd att stanna kvar.

För att bryta den tryckande tystnaden uppgaf jag ett högt rop. Ett bullersamt, långt utdraget eko svarade genast. Från tio, tolf olika gator ljödo röster, som hojtade och hotade. Jag hörde, hur dånet växte eller sjönk, hur det studsade mot väggar eller trasslade in sig bland klängväxternas härfvor, hur det ilade bort, och hur det kom åter. Det var en fullständig eruption af ljud, min stämma väckt. Likt böljor slog det ihop öfver mitt hufvud, och jag kände kalla stänk mot ansiktshuden. Men jag kröp in bland växterna vid en vägg, och, halft dold af dem, väntade jag med på knä färdigt gevär, beredd att dyrt sälja mitt lif.

Och se, tre steg framför mig rördes nätverket af blad och stjälkar, en hand, en mager, nästan genomskinlig manshand sträcktes fram, och jag såg växterna på en viss punkt böjas utåt, som om någon varit på väg att krypa fram genom dem. Nu var jag lugn och kallblodig och tog säkert sikte.

Nästa sekund släppte jag bössan med ett hysteriskt skratt. Det var doktorn, som reste sig tre steg från mig.

Det var han, och det var inte han. En blek, tunn skugga med stora, stirrande ögon.

— Är det ni, Cox? sade han. — Herre gud, doktor! var allt, hvad jag förmådde svara.

Han kom närmare, och i det svaga ljuset strax före skymningens inbrott såg jag, att döden tryckt

sin stämpel på hans drag. Hans händer skälfdde i feber, kroppen skakade, mungiporna voro fyllda med stelnadt blod. — Herre gud, doktor! sade jag om igen. — Han hörde mig inte. Med ögon, som lyste af en underbar glans, och med en röst, som ägde klang och färg, började han: — Cox, vi äro rika, omätligt rika. — Jag steg upp och ställde mig att betrakta honom. — Guld, Cox, guld öfverallt, fortfor han. — Vi trampa på guld, vi ha den gula metallen bredvid oss, öfver våra hufvuden, under våra fötter. Vi två äro världens rikaste män. — Feber, tänkte jag, men svarade ej. — Kom med, Cox, ska' ni få se! — Han drog mig mot ingången, bredvid hvilken jag, nyss legat på knä, och jag följde. Inne i salen, där jag lämnat honom två dygn förut, brann en liten lampa. Kring den lågo stenbitar och flisor, somliga krossade till ett fint pulver, andra ännu orörda. — Lampan? stammade jag, förvånad öfver att se en sådan. Han höjde otåligt på axlarna och svarade: — Från en aztekisk grafkammare. Jag hämtade den i går. Oljan stod bredvid i en kruka, och tändstickor hade jag själf. — Jag kippade efter andan; det var så enkelt och lättfattligt, att ett barn kunnat begripa sammanhanget, men för mig tog det tid att göra det. Och så började han på nytt.

Orden minns jag inte, men så mycket framgick af dem, att hela staden var byggd af kvartsblock, hvilka innehöllo mellan fem och tjugo procent guld. På den tid, då den ännu var bebodd, kände man inte sättet att draga ut metallen ur stenen, men med moderna metoder skulle det vara en lätt sak. Ensamt i dessa stenväggar väntade en kvantitet, som fick räknas i ton. Dessutom hade man själfva grufvan, från hvilken blocken hämtats. Doktorn hade funnit dess ingång. Dess främre del tjänstgjorde som begravningsplats, och flera tusen mumier

sutto i rader, bevakande djupets skatter. Det utdöda folkets styresmän hade varit kloka nog att öfverlåta detta värf åt lik. Frukthan och vidskepelse hade gjort resten. Sedan hade pest eller kanske olyckliga krig gjort ett slut på stadens makt och härlighet. Det var svårt att afgöra utan ingående undersökningar. Glömskan och tystnaden hade tagit den i besittning, och urskogen hade rest sig utanför dess murar. Så började mossan gro i springorna, och när den lämnats ostörd i hundra år, funno klängväxterna näring i den mjuka mylla, som bildats däraf. — Hvarför inga träd växte i själfva staden! — Gatorna och vägarna voro belagda med väldiga stenblock, hvilka ännu ej hunnit spricka sönder och lämna plats för rötterna. Det var ett folk med hög kultur, som en gång bebott staden. Byggnaderna voro så solidt och omsorgsfullt uppförda, att de trotsat århundraden. Lämningarna i grafkamrarna bestyrkte doktors antagande om de forna bebyggarnas höga ståndpunkt.

Men allt detta var endast bisaker. Det viktigaste blef guldets, som fanns öfverallt. Den ofantliga stenmassa, som användts till stadens samtliga byggnader, hade brutits på samma ställe. Aztekerna, som kände guldets och begagnade det till allt möjligt, kunde icke ha fört dessa väldiga block långa vägar. Medan jag drifvit omkring och sökt min sjuke vän, hade han opererat på egen hand. Halft i feber, hade han krupit under mossan bredvid sig och börjat undersöka den stenart, hvarpå han låg. Det bruna mjölliknande stoft, som likt damm föll ned, när han med hammaren, hvilken han alltid bar på sig, spräckt en sten, väckte hans nyfikenhet. Doktor Müller var styf geolog — har jag inte sagt det? — Nå, det tog ej lång tid, innan han visste, att det var guld. Då greps han af guldfebern. Han kände

sina krafter mångdubblas, och med beundransvärd klarhet och reda utvidgade han fältet för sina undersökningar. På en dag ströfvade han genom hela staden, knackade loss en stenflisa här, en annan där och bar dem till sin uppehållsort. Och han, som var dödssjuk, hittade ofelbart tillbaka till utgångspunkten, medan jag, den friske, fruktlöst dref omkring och sökte honom. Att vi inte råkat hvarandra förklaras af stadens storlek.

Men det var ännu mer doktorn uträttat. Under det han lefde på pumpor och drack vattnet i deras ihåliga stjätkar, hann han med allt detta. På kvällen undersökte han sina fynd och fann, att samtliga innehöllo guld. Nästa dag gick han ånyo ut, och, liksom ledd af en osynlig hand, fann han nedgången till själfva grufvan. Den var så oansenlig och dessutom så väl gömd bakom några byggnader, att blott en person, hvilkens sinnen voro så onaturligt skärpta som doktors, skulle hittat dem. Utan en tanke på annat än det han med visionär tydlighet såg framför sig, skyndade han ned för den jämna sluttningen, som förde rakt mot jordens innandömen.

Det var först en smal gång, i hvars väggar ådrorna, som innehöllo guldets, här och hvar urskildes med blotta ögat. Sedan kom grafkammaren, eller rättare, en ofantlig sal, där mumierna sutto i rader öfver hvarandra. Här hittade han bland hundratals liknande den lilla lerlampan ännu med vecken af trä-fibrer uti och bredvid den oljekruset. Det ljus han sålunda lyckades förskaffa sig var knappt något ljus, men doktorn försäkrade, att han såg lika bra som vid klaraste dag. Så skred han vidare genom en ny gång, hvarest guldstyckena skröpade utefter sidorna. Efter en vandring, som han anslog till ungefär en och en half kilometer, stod han i grufvan. Hela berget var kors och tvärs genomdraget med

på sina ställen ända till fingerstjocka ådror. Att göra en någorlunda riktig beräkning öfver kvantiteten var otänkbart. Han hade sett, att det fanns guld öfverallt i berget, att andra gånger ledde djupare in i det och att schakt sprängts på flera ställen.

Sedan han fyllt fickorna med prof af olika slag, letade han sig ut igen. Han snafvade öfver trädstammarna, som fordom användts till rullar, då de lösbrutna stenblocken släpades ur grufvan, han törnade mot hörn och kanter och tumlade slutligen fram i dagsljuset. Med lampan ännu brinnande i ena handen och oljekruset i den andra, skyndade han till salen, där han arbetade och dit han visste, att jag skulle komma. Han ägde intet begrepp om tiden och tänkte knappt på annat än sin upptäckt. Och så på att han måste göra en ny karta färdig.

Drifven af ett rastlöst verksamhetsbegär, tecknade han kartan öfver staden och utprickade grufvans läge. För att strax kunna göra sina anteckningar bar han ständigt några reservoarpennor i bröstfickan bredvid anteckningsboken. — Jag bär hans karta i min ficka, men det förundrar er väl inte, om jag tills vidare behåller den för mig själf. — Sedan undersökte doktorn sina fynd. Det var intet tvifvel därom, kvartsen från grufvan innehöll guld i ännu större mängd än stenblocken i stadens byggnader.

Jag stod där med bössan under armen och stirrade på min följeslagare. Döden hade märkt honom. Det tjänade till ingenting att söka intala sig motsatsen, fast han talade med lif och lust om sina förhoppningar. Han hade en ung hustru och en liten son där borta på andra sidan hafvet, och han drömde för deras räkning. Så vände han tillbaka till guldets igen. Det var vetskapen om dess förekomst, som skänkte honom krafter att tala och drömma. Ifall jag tviflat, skulle hans säkerhet ha

öfvertygat mig. Hvad han sade var sant. Jag såg det. För öfrigt lågo ju bevisen på marken, en linnepåse med prof. Jag skall strax visa er den. Allt har knackats ur den öfvergifna stadens väggar. Jag har en till med profven från grufvan. Den är ännu tyngre.

Jim Cox drog ur en af sina fickor fram de omtalade påsarna och räckte dem till George, som tankfull vägde bägge i sina händer.

— Ja, medgaf han — kvantiteten är ungefär densamma, men tyngden förefaller olika.

Jim Cox nickade och återtog allvarligt.

— Det är inte mycket kvar nu. Doktorn dog den natten. Kulan i ryggen och ansträngningarna vid hans undersökningar knäckte honom. Men ända in i det sista fantiserade han om guldet. När döden klämde ihop hans strupe, kände han det ej, han endast log och hviskade: hvad vi äro rika, Cox.

Jag satt där med ansiktet i händerna och grät som ett barn. Han hörde det inte. — Guldet, Cox — guldet! — Det var det sista han sade.

Lampan slocknade bredvid oss, och dagern silade in genom klängväxternas gröna förhänge — — —
— — — — —

Nej, låt oss inte bli sentimentala, det ändrar ändå ingenting, afbröt Jim Cox sig själf, sedan han en stund setat försjunken i tankar. — Vill ni veta det, återtog han sin berättelse — kan jag säga er, att Martin Müller hvilar midt ibland tusentals indianska mumier. Med ledning af hans karta sökte jag rätt på grufvan och bar honom dit. Det var inte för mycket, att han efter döden fick hvila bland de skatter, han icke tilläts äga i lifvet.

Sedan stoppade jag kartorna, guldprofven och plånboken med sedlarna och några småsaker på mig samt bröt upp. Jag hade själf febern i kroppen,

det kände jag. Om det var de sista dagarnas sinnesrörelser eller vattnet, som jag druckit, vet jag inte. Men benen skälfdes under mig, och jag gick som i sömnen. Ut ur staden och uppför sluttningen, öfver hvilken vi kommit dit, släpade jag mig. Vidare in i urskogen och till röjningen med lägerplatsen. Mina tinningar bultade, och jag talade långa ramsor högt för mig själf, utan att veta, hvad jag sade. Och så bäst det var kastade jag mig handlöst på marken och ropade: — jag ger det tusan — alltsammans! — Det minns jag.

Hur länge det dröjde, innan jag vaknade, är mer, än jag vet. När jag öppnade ögonen, mötte de först ett tak af färska trädgrenar och, då jag vred hufvudet litet åt sidan, en indianska, som satt orörlig vid min sida. Jag sade något, men hon förstod mig ej, utan ropade på en gammal hvithårig indian. Karlen talade spanska, och jag gaf mig i språk med honom.

Han och hans dotterdotter, flickan bredvid mig, utgjorde de enda kvarlevande af en fordom talrik stam, som alltid hållit till i skogen. Från en skyddad plats hade de båda åsett mitt och doktors nappatag med Palmassos folk. Spanjorerna, som ständigt jagat skogsindianerna likt vilda djur, betraktade de som sina dödsfiender. De voro också mina, alltså var jag deras vän. När Palmasso och hans folk gifvit sig af efter väl förrättadt ärende — det gläder mig, att deras byte icke blef synnerligen stort — hade indianen och hans dotterdotter hållit ögonen på oss från skogen. Att beträda stadens gator förbjöd dem deras vidskepelse. Det var förbannad mark, endast gastar och onda andar funnos där, påstodo de, och det var omöjligt att taga den föreställningen ur deras hufvuden. Enligt en gammal legend, som de troget bevarat från släktled till

släktled, skulle den, som vågade sig inom den döda stadens murar, aldrig lefvande komma därifrån. Sådant är ju dumheter, som en klok karl inte fäster sig vid. Men på doktorn passade det in och nära nog på mig med. Ty jag hade varit fördömdt illa därän: feber och moskitos och hvarjehanda i den vägen. Men indianen och hans dotterdotter vårdade mig till tack för att jag dödat några af deras fiender.

I löfhyddan hos dem stannade jag en vecka och hämtade krafter. Vi blefvo rätt goda vänner, d. v. s. tacksamheten stannade helt och hållet på min sida, ty när jag erbjöd dem betalning för deras tjänster, blefvo de förolämpade och bådo mig tiga. I den punkten voro de orubbliga. Men så snart vi blifvit litet mer vana vid hvarandra, öppnade de språklådan och berättade åtskilligt, som var ganska nöjsamt att höra.

De härstammade enligt hvad de själfva påstodo från den utdöda stadens konungar, och deras uppgift var, enligt hvad jag kunde förstå, att hjälpa andarna, ifall dessa händelsevis ej lyckades taga kål på tillfälliga besökare. Gubben var försedd med pilar, doppade i curaregift, och jag såg honom ett par gånger visa prof på en skjutskicklighet, som inte bådade godt. Bland andra legender, som gått i arf genom generationer, var följande. En gång när deras släkt höll på att dö ut, skulle en främling komma till deras trakt, stanna hos dem och gifta sig med släktens sista kvinnliga ättling. De voro fullproppade med sådana där historier, och jag fäste mig inte synnerligen vid deras ord, fastän det på sätt och vis råkade stämma med mitt fall. Flickan såg ju inte oäfven ut för att vara indianska — nästan hvit, men giftermål och dithörande har aldrig varit något i min väg. Jag ansåg mig för gammal och slog döförat till.

Det där om skatterna var kanske en snara eller

bara ett påhitt, hvad vet jag? Man blir underlig af att ständigt vistas inne i skogens halfskymning. Men hvarken hos gubben eller flickan fanns för öfrigt ett spår af humbug. De togo sin bevakning som en ofrånkomlig uppgift och tänkte inte på annat än sina sägner.

Uppriktigt sagdt grubblade jag nog åtskilligt på det där, men kom aldrig till något resultat. Tittade jag på flickan en stund, hade jag ganska god lust, men så snart jag blef ensam, sade jag mig: du är för gammal, Jim, eller har du inte varit ombord på den där galejan förut, kan du gärna hålla dig därifrån hädanefter också, och liknande. Slutet på visan blef, att jag en vacker dag packade ihop mina grejor och räckte handen till afsked.

Det väckte ingen förundran hos mitt värdfolk, om jag så får kalla dem. De sågo lika högtidliga ut som vanligt och följde mig till skogsbrynet. När vi efter en dryg dagsmarsch hunnit dit, bjödo de mig farväl så enkelt och värdigt, att jag nära nog svarat: — jag ger civilisation och allt i den vägen en god dag och stannar hos er. Den gamle böjde hufvudet och log, som om han läst mina tankar, flickan sade endast: du är välkommen tillbaka. Farväl! — Jag svarade. — Kommer gör jag, Lilith. Jag vill inte heta James Cox och vara den jag är, om jag inte snart vänder hit igen. Då hvisslade gubben, och fram ur skogen sprängde en präktig, fullt munderad häst: — Detta är min gåfva till den, som dödade flera spanjorer och jagade de öfriga bort ur vår skog. Tag emot hästen, min vän, den skall tjäna dig lika troget, som dess förfäder tjänat mina. Farväl! — Jag sprang i den indianska sadeln, skakade än en gång hand med gubben och flickan, och så red jag ut i solljuset på slätten. De stodo kvar därinne i skuggan, tysta och allvarliga, och sågo efter mig.

Jag vände mig om och vinkade åt dem. Jag kan tänka mig, att de logo, men någon rörelse gjorde de ej. När jag efter att ha ridit i skridt en stund ånyo såg mig om, fanns ingen kvar i skogsbrynet.

Jag kände mig plötsligt så hjälplöst ensam, att jag ville gråta. Minnet af min bästa vän, som jag förlorat, trädde fram för mig, och jag kände mig så olycklig som aldrig förr. Men så tänkte jag på mina femtio år, och att jag varit med om för mycket att lipa just då. Jag hvisslade Yankee Doodle i stället, och ju raskare jag hvisslade, desto muntrare blef jag till sinnes. Det var den ständiga halfskymningen därinne under träden, som gjort mig vemodig. Nu trafvade jag i solljuset på en stor slätt, nu gafs det ingen anledning att hänga läpp. Därmed var jag uppe igen, och fördöme mig, önskade jag inte nästan, att Palmasso och hans landstrykare visat sig, så att jag fått peppra dem en smula.

Ser ni, Harrison, det var något underligt med urskogen och den döda staden i dess midt. Vistelsen där inne kunde knäcka ett godt humör, men för en gammal gosse som jag vill det mer till. Och så red jag och hvisslade och kände mig morsk och stridslysten. Hade någon kikat snedt på mig då, skulle jag tagit bössan och frågat, hvad han menade. Och hade han inte menat, det jag tyckte om, kunde det gått illa för honom. Men ingen tittade, och ingen sade något. Hela landet var så lugnt och fredligt, som om man aldrig tänkt på knifskärning och öfvervåld. Det var nästan för lugnt, alldeles som stillheten före stormen, tyckte jag. Men ännu har jag inte märkt en antydning om, att ett oväder är i annalkande.

Ja, i morgon är det jämt en månad sedan jag red in i staden Costa Negra och slog mig ner på ett enkelt världshus, där landtbor hålla till. Och där låg jag och sof ut och väntade på en landsman, lämplig för mina planer.

FJORTONDE KAPITLET.

FÖRBEREDELSE TILL FÄRDEN.

Jim Cox lutade sig tillbaka i stolen och sträckte benen från sig. Hans lifliga ögon sågo frågande på George, som om de sport: — nå, hvad tycker ni? och hans min var knipslug och förbehållsam.

George, som den sista halftimmen suttit trött och ointresserad, var åter fullt vaken och beredd på det samtal, han visste skulle följa. När han emellertid inte sade något, återtog den andre.

— Nu bör ni känna Jim Cox ungefär lika bra, som han känner sig själf. Och så mycket har ni nog hört, att ni inte funderar på att prata omkull honom.

— Jag tänker inte försöka, svarade George torrt.

Jim Cox, säkerhet vek för en skymt af oro vid denna direkta stöt, men han var för belåten med sig själf att kunna förutse fortsättningen.

— Säg någonting, vet jag, uppmanade han, då George alltjämt teg.

— Jag väntar på, att ni skall göra det.

— Jag? — Jim Cox' min uttryckte oförställd häpnad. När han hämtat sig från sin förvåning öfver det afvisande svaret, återtog han lägre: Tycker ni inte, att jag pratat nog på en stund?

— Tja, har ni då inte mer att tillägga? — George smålog kallt och vände sig sedan halft från honom.

Jim Cox såg frågande på sin oböjliga åhörare. Därefter fästade han blickarna på de bågge påsarna, hvilka ännu lågo kvar på bordet mellan dem. När George fortfarande bibehöll sin afvisande tystnad, sporde han lågmäldt:

— Ni inbillar er väl inte, att jag tagit miste?

George höjde liknöjdt på axlarna.

— Jag hoppas, att ni inte gjort det.

— Ge er tusan på det, Harrison! Någonstädes där borta ligger guldets och väntar oss. Hör ni, jag använder samma form som Martin Müller — oss!

George lutade sig mot stolens ryggstöd. Han märkte, att Cox var säker på sin sak. Nej, det var intet tvifvel därom, denne senige äfventyrare kände en hemlighet, som skulle kunna göra honom till mångmillionär. Bländad slöt George ögonen en sekund. När han åter öppnade dem, uttryckte de endast tvifvel, ringaktning och ligkiltighet. Det var tröttare än förut han sade:

— Jag hör. Fortsätt ni!

— Hvad bjuder ni för upptäckten?

— Ingenting.

— Ingenting? Säg om det en gång till!

— Gärna. Jag bjuder inte en half cent för er s. k. upptäckt.

Jim Cox behöfde en stund för att ordna sina tankar. Därefter utbrast han:

— Men ni hör ju...

— Jo, för all del, afbröt George. — Skrik bara inte så högt!

— Det har ni rätt i. — Jim Cox flyttade sin stol närmare George och lutade sig mot honom. — Alltså frågar jag, är ni med om affären?

— Nej.

— Inte! — Jim Cox sprang upp och stirrade

utom sig af förvåning på George. — Är ni eller jag galen? Hör ni inte, att guldets...

— Schy... Inte så högt!

— Fördöme mig om jag begriper det här, Harrison!

— Nej, ni tycks inte göra det. Sätt er ned och hör på mig.

Jim Cox lydde med något af en bannad skolpojkes min i sitt ansikte.

— Kasta loss! mumlade han vresigt.

— Så här står saken, började George kallt. — Jag utgår från, att er upptäckt verkligen äger det värde, ni tillskrifver den. Följaktligen bör grufvan exploateras. Men till det behöfs pengar, mycket pengar. En järnväg från kusten genom skogen är nödvändig. Väganläggningar och moderna maskiner draga stora kostnader, och diverse andra afbränningar kunna heller ej undvikas. Det går löst på millioner.

Underkäken på Jim Cox hängde ned mot bröstet, och hans ansikte visade uppriktigt den bedröfvelse, som fyllde hans inre.

— Jag kan aldrig tro annat, än att grufvan skall bära omkostnaderna, invände han beskedligt.

— Jag vill också tro det, men upprepar ånyo mitt nej. Hade fyndorten varit belägen inom unionens gränser, skulle jag hälsat er som en rik man och slagit till. Men er stad och allt dess guld — Georges stämman erhöll en dof, djup klang, då han uttalade ordet guld, och en uppmärksammare iakttagare än Jim Cox skulle sett, att den unge mannen darrade af öfverretning — ligga utom räckhåll för utlänningar. Ty en koncession af Costa Negras nuvarande regering har ett ytterst tvifvelaktigt värde. Misstänker presidenten eller inrikesministern, att fyndet är så värdefullt, som ni påstår, skickas ingenjörer och arbetare tillbaka öfver gränsen, och de där herrarna

taga allt för egen räkning. De osäkra rättsförhållandena här nere lägga öfverstigliga hinder i vägen för grufvans framgångsrika exploaterande.

— Ni talar som en bok, mumlade Jim Cox ynkligt.

— Har ni något att invända? frågade George onödigt skarpt.

— Nej, för all del. Ramla på ni!

— Det finns ingenting att tillägga.

— Således anser ni fyndet värdelöst.

— Återigen svarar jag nej. Under vissa förutsättningar kan det äga sitt fulla värde.

Modlösheten hos Jim Cox gaf vika för ett blekt hopp.

— Kvicka er! pustade han.

Men George ansåg sig ej ha någon anledning att öka den andres mod.

— Jag sade under vissa förutsättningar, återtog han. — Dessa förutsättningar existera icke för närvarande. — George gjorde ett uppehåll, och en forskande blick sköt ur hans ögon och svepte förbi den andres ansikte. — Vi kunna kanske skapa dem.

— Då göra vi det naturligtvis, sade Jim Cox bekymmerslöst, som om hela frågan med ens varit löst.

— Kanhända. Eller hvarför inte som ni själf sade: vi göra det. Lyckligtvis ha vi gemensamma intressen. Vi äro med ett ord tvingade att hålla ihop. Jag litar på er, och ni kan tryggt lita på mig.

Med en öppen åtbörd sträckte Jim Cox fram sin breda näfve.

— Min hand på det, Harrison!

— Vi ha redan träffat vår öfverenskommelse, men det skadar ju inte att ytterligare besegla den. — George fattade och tryckte kraftigt den andres hand. — Nu diskutera vi den här saken till slut, sade han. — Ert fynd äger naturligtvis ett visst

värde, om ni också öfverskattar det. Jag är inte ovillig att dela, som ni nyss uttryckte er. Min insats i företaget blir att bilda det bolag, som försträcker nödigt kapital. Som betalning erhåller ni ett antal aktier, måhända lön och tantiem som företagets ledare. Jag antar, att ni inte har något emot den platsen?

Jim Cox flinade belåtet.

— Alltså äro vi öfverens i den punkten. Nu skall ni inte inbilla er, att grufvan är det egentliga värdeföremålet. Åh nej, det utgöres af aktierna, hvilkas värde i sin ordning beror af grufvans produktion. Ar ni med, Cox? Godt! fortfor han, då Jim Cox nickat ett ifrigt ja. — Det är en spekulationsaffär, förstår ni. Jag har sett många sådana, och jag vet grufaktier, som sålts till mycket höga pris, fastän grufvorna inte varit värda att bearbetas. Alltid kunna vi starta vårt bolag och spränga ut aktierna på några tusen händer. Sedan få vi taga i öfvervägande, huruvida det lönar sig att öppna grufdrift här i landet. Det är på det sättet dylika affärer lanceras nu för tiden. Men innan vi släppa ut aktier, måste vi äga en koncession och inmutningssedlar. Att vända sig till Costa Negras nuvarande regering vore gagnlöst, det inser ni väl?

— Det vore ungefär detsamma som att skänka de där herrarne alltihop och ändå inte få ett vänligt tack för gåfvan.

— Precis min tanke. Och eftersom vi äro på det klara därmed, skall ni få veta tre fjärdedelar af anledningen till min härvaro.

— Det bör räcka, medgaf Jim Cox.

— Det räcker. För öfrigt inser jag, att jag inte ensam kan föra min sak igenom. Jag behöfver en kompanjon, som känner landet och dess invånare, en oförskräckt karl, hvilken kan stå vid min sida,

och, alldeles som ni redan gjort, hjälpa mig, där hjälp är af nöden. — Luta er närmare, jag ämnar inte tala högt.

Jim Cox blinkade förstående.

Utan att vidare betänka sig började George. Som han lofvat, sade han nästan allt. Åhöraren blef mer och mer intresserad, och när George hunnit till tiden för sin afresa från Newyork och gjorde ett uppehåll, utbrast den andre:

— Fördöme mig, är det inte den våghalsigaste och styfvaste spekulation, jag ännu hört talas om.

— Den är storartad... ifall den lyckas.

Jim Cox nickade allvarligt och sade:

— Låt mig nu få en öfverblick öfver, hvad ni utträttat, så kanske jag... hm! — Han hejdade sig tvärt och mumlade: — Här är det inte på sin plats att lofva något i förväg. Hala in på trossen!

George log och fortsatte.

När Cox hörde, att Palmasso mött vid hamnen och hälsat George med hans namn, afbröt han:

— Har ni väder af, hvem som kunnat telegrafera hit och underrätta om er ankomst?

— Hm... jag vågar inte peka ut någon viss. Hufvudsaken blir ju alltid, att jag helskinnad finns här.

— På sätt och vis har ni rätt. Det är med edra fiender i Costa Negra första partiet spelas. Tids nog hinner ni göra upp med dem där hemma.

— Så har jag också tänkt mig det. — George återtog sin berättelse.

Vid upplysningen om att en obekant nämnt hans namn, skrattade Cox.

— Karlen var posterad där för att säga det, när ni gick förbi. Han kände Palmasso, men inte er. Den saken är lika tydlig, som att man önskade skrämma er.

— Tror ni?

— Ja visst. Hala på bara!

George funderade ett ögonblick och fann det antagligt, att den andres förmodan var riktig. Därpå berättade han vidare. Presidentens bal berördes endast flyktigt, däremot refererade han utförligt sitt samtal med inrikesministern, och Jim Cox sade med vördnad och beundran:

— En sådan fullfjädrad kanalje!

— Ja, inte sant? — Så omtalade George sitt andra sammanträffande med señor Naguiera. Episoden med Quiroga, och hur han hjälpt denne brydde han sig icke om att förtälja.

— Så kom skrällen, sade Jim Cox, då han slutat. — Och sedan kom jag. — Han lutade sig fram öfver bordet och satt en stund betraktande George. — Ensamt den omständigheten, att de så att säga anlagt ett helt hotell bara för att knäppa er, visar, att de inte tänka lägga fingrarna emellan. Helst hade vederbörande sett, att ni aldrig kommit hit. Men när ni nu anländt, ville de bli af med er på bekvämaste och honnettaste vis. Ifall ni skyndsamt rest er väg igen, skulle man nog inte hindrat det, men då ni envisades att stanna så... så god natt med unge Harrison! Allting var omsorgsfullt planerat på förhand. Ni hade egentligen bara att välja behandlingssätt.

— Jag har valt.

— Alldeles. Och Naguiera, som såg, hvad slags karl ni var, slog genast till.

— Just så. Det oaktadt sitta vi nu här.

Jim Cox placerade högra armbågen på högra knäet och stödde hakan mot knogarna.

— Harrison, sade han eftertänksamt — har ni lagt märke till, att det finns en svag punkt... en lucka någonstades? Så vidt jag hört rätt, är det inte på er sida; allt i er berättelse följde logiskt och

klart efter hvartannat. Då måste felet finnas hos era motståndare. Den brådska Naguiera visat antyder, att han känner svagheten hos sin byggnad, att han vet om en farlig lucka däri. Hvarför väntade han inte ett par dagar, hvarför sökte han inte trötta ut er? Det hade varit betydligt enklare och alls inte så farligt för någondera parten. — Jim Cox slog sig kraftigt på knäna med flata händerna och utbrast: — Karlens sak är sjuk, och han vet det.

— Så, ni märkte det, Cox! Det hedrar ert skarpsinne. Ja, det finns något, som gör min uppgift jämförelsevis lätt. Jag vet blott inte än, hvari det består.

— Fördöme mig, Harrison, tycks ni inte ha styfware kort på hand, än jag trodde från början. Ingen af oss vet emellertid, hvilket som är bäst att spela ut först. Och en felaktig spelöppning kan fördärfva partiet. Är det inte så ni menar?

— Ungefär.

— Ni har sannerligen gjort mig fundersam, Harrison.

— Fundera ni! Jag skall under tiden fortsätta min historia. Innan ni började er, var det min afsikt att bjuda en rundligt tilltagen summa för ert bistånd. Jag gör det inte längre. Ni har stora, egna intressen att bevaka, och er fördel tvingar er att stå på min sida. Lyckas vi i vårt förehafvande, skall jag åtaga mig att sköta det rent affärsmässiga i er spekulation. Ni skall inte förlora på min medverkan.

— Det tror jag, Harrison, sade Jim Cox hjärtligt.

— Vi ha ingen tid till artigheter. Låt oss i stället söka besvara frågan: hvad är att göra? Har ni något förslag? — Ni tiger, och det betyder härvidlag, att ni inte har det. Då skall jag säga mitt. — George böjde sig fram och hviskade: — Herr inrikesministern har ledt mig på spåret. Han köpte vapnen

i den bestämda afsikten att störta presidenten. Men när han kom tillbaka hit ned, hade bladet vändt sig. Hvad som inträffat, vet jag ej, endast att de forna fienderna Alcosta och Naguiera funno med sin fördel förenligt att begrafva stridsyxan och bli vänner. Från Naguieras sida var det antagligen klokt handladt just då. Han kunde inte bli president, följaktligen nöjde han sig med att bli presidentens närmaste man. Sedan föll han på den själfklara idén att lura vår firma.

— Fortsätt, Harrison! uppmanade Jim Cox, då George gjorde ett uppehåll. — Ni saknar inte berättartalang.

— Vi ha nu att göra, hvad Naguiera inte kunde eller inte ville.

— Revolution? hviskade Jim Cox öfvervåldigad.

— Hvarför inte? ljöd Georges lugna svar.

— Ni är ung, ni, Harrison.

— Lyckligt nog är jag det. Se inte sur ut, Cox! Vilja vi det, kunna vi naturligtvis lätt finna en hel rad skäl, som tala mot en sådan. Allting är omöjligt för den klenmodige. Det är inte genom att snoka efter skälen mot, man vinner ett resultat, det är genom att gå rakt på målet. Härvidlag få vi vara mycket nöjda med, att något är galet på Naguieras sida. Och så ha vi slumpen, Cox. Den dag slumpens historia skrifs utförligt och opartiskt, den dagen skall man vända upp och ned på en god del af våra föreställningar om det, som sker kring oss. Nå, det är inte min sak att göra det, och tills vidare har jag vår affär. För den, d. v. s. det här landet kan man löpa en ganska stor risk. Lägg så därtill era grufvor! Hur tänker ni er möjligheten att behålla dem, så länge Alcosta sitter kvar på sin plats?

— Hm! hostade Jim Cox bekymrad.

— Där ser ni. Jag medger, att det är stil på

presidenten, och jag har personligen ingenting otaldt med honom. Men han har begått det felet att binda en vanlig skälm vid sig. Dessutom står han i vägen för mig. Alltså — bort med honom!

— Ni är inte ledsen, ni, Harrison.

— Aldrig när det rör affärer. Och de här... vattnas det inte i munnen på er, då ni tänker på dem?

Jim Cox skrattade belåten.

— Vi äro öfverens, ser jag, sade George. — Och eftersom vi äro det, skall jag säga litet till. Vet ni kanske, hur de största och för utomstående vågsammaste företagen påbörjas? Folk inbillar sig vanligen, att det görs otroligt långa och sakrika beräkningar. Nonsens! Det mesta här i världen beror på tillfälliga stämningar. Ett lands öde för lång tid framåt kan bero på, om dess ledande män ha god eller dålig matsmältning. På samma sätt kan en stor affär från ett hugskott förvandlas till en inbringande verklighet, ifall iscensättaren har det för en skicklig start rätta sinnelaget. — Betrakta mig, Cox! Just nu känner jag mig så handlingskraftig som aldrig förut. Jag vill göra försöket just med detta.

— Då göra vi det naturligtvis, Men det är litet till, sade Jim Cox, sedan han nästan vördnadsfullt bugat sig efter åhörandet af den moderna handelshögskolevisdom, hvarmed George fullständigt besekrat honom.

Den unge mannen lät sin forskande blick glida förbi hans ansikte.

— Säg det! uppmanade han.

— Jo, när vi få våra affärer i ordning — att vi få det anser jag afgjort, eftersom ni är säker på er sak — önskar jag, att doktors änka och hennes lille gosse erhålla sin andel. — Jim Cox såg bedjande på George, då han yttrade det. Och som han

tyckte sig märka ett afvisande uttryck i den andres drag, tillade han brådslande. — Det vore inte rätt af oss . . .

— Rätt eller inte, hvad hör det hit, afbröt George. — Hör nu, Cox, ni är dubbelt så gammal som jag, men fyra gånger så barnslig. Vänj er af med det, eljest kommer ni aldrig ur stället! Hvad har ni att ge bort, hvad? Er upptäckt. Tack! Hade ni inte med mig att göra, vore den värdelös. Tror ni inte, jag lade märke till, hur slugt ni undvek att nämna namnet på den lilla staden, hvarest ni råkade Palmasso första gången. Inbillar ni er, att jag inte med den ledning ni redan gifvit, kan finna den? Genom mutor eller tvång skall jag lätt förmå Palmasso att bli min vägvisare. Nu inser ni väl, att det är ni, som behöfver mig.

— Ni är tusan så skarp, afbröt Jim Cox och sprang upp.

— Ja, nu vet ni det också. Men jag tillägger, att jag föredrar er framför ett dussin sådana som Palmasso. Vill ni sedermera af er andel afstå något, skall jag inte hindra det. Men nu är det för tidigt att tala om den saken. Först skjuta björnen, sedan sälja skinnet.

— Ni har förstås rätt, medgaf Jim Cox ödmjukt.

— Det har jag. Som afslutning på vårt samtal skall jag säga er en sak, Cox. Jag känner er bättre, än ni känner er själf. Ni är barnsligt sentimental i en del fall, och följaktligen passar ni inte till ledare i ett företag, sådant som detta. Men ni sitter inne med stor erfarenhet och är en duktig karl, ni kompletterar mig. Vi två kunna göra, hvad jag föresatt mig skall ske. Därför skola vi det också.

Jim Cox nickade samtyckande. Georges bestämde sätt imponerade till den grad på honom, att

han fullständigt underordnade sig den unge mannen och därigenom erkände, att George hade rätt.

— Nu gäller det först och främst att rädda vårt eget skinn. Sedan gäller det åtskilliga andras. Vi ha tillbragt flera timmar med prat, det är på tiden att handla.

— Hvad tycker ni, att vi skola företaga oss? frågade Jim Cox undfallande.

— Låt oss afvakta fiendens nästa schackdrag! Jag har en förkänsla af att Naguiera vill komma till ett hastigt slut, med andra ord att han skall begå en oförsiktighet.

— Skönt! utbrast Jim Cox. — Alltså ingen brådska.

— Nej, till stor del äfven därför, att jag inte är så van som ni att undvara sömn. Jag behöfver några timmars hvila. Hur är det mer er?

— Jag kan vaka ett par dygn, om det behöfs.

— Då kastar jag mig på sängen där borta. Under tiden går ni ut och söker snappa upp något. Ni sade själf, att vid dagsljus är faran inte stor. — Farväl på en stund! Dörren till höger låser jag inifrån, nyckeln till den andra tar ni med er, sedan ni likaledes låst.

— Som ers härlighet befaller. — Jim Cox bugade sig med öfverdrifven artighet, men visade samtidigt att han, i stället för att såras af den unge mannens befallande uppträdande, satte värde därpå. — Jag leder hit min häst och ställer in den i hotellets stall. Så skaffar jag ett par tidningar. Det är förstås sant, att någon opposition inte finns i Costa Negra för närvarande, men alltid kan man väl leta ut något ur dem. Och så ger jag mig i språk med en eller annan, jag vet, hur man tar gossarne här nere.

— Vi träffas till middagen. Jag äter antagligen

klockan sex i matsalen. Tror ni er få korn på något, som kan vara nyttigt att veta, är det naturligtvis bra, men gör er ingen brådska för min skull. SjälF går jag inte utanför porten i dag.

— Det är tydligt och klart. Sof godt! — Jim Cox gick med långa steg, sedan han kastat en vänlig och förstående blick på George.

Den unge mannen nickade lätt. Han var belåten med att ha anvisat den andre hans plats och dämpat hans öfverdrifna föreställningar om sin upptäckt. För egen del betviflade George icke dess värde, men han fann det oklokt att hänge sig åt förhoppningar, hvilkas realiserande antagligen skulle möta svårigheter. Han log, då han hörde Cox låsa rummets ena dörr utifrån, själf låste han den andra. Därpå tog han plats i stolen igen och riktade blicken mot en osynlig punkt. Det djupa vecket mellan Georges ögonbryn framträdde skarpt och tydligt, och hans hjärna arbetade en stund med ett problem, han förelagt sig. Fem minuter satt han orörlig och med halfslutna ögon. Därefter steg han upp, fullt ense med sig själf. Hvad han föresatt sig måste genomföras, guldgrufvan ensam var tillräckligt skäl därför. Men George Harrison gick alltid metodiskt till väga. Han behöfde först och främst sofva ut efter de båda sista nätternas ansträngningar. Dessutom var det nödvändigt att hämta krafter för den kommande kampen. En half minut senare sof han lugnt och drömfritt.

George vaknade vid femtiden. Han kände sig uthvilad, men hungrig och gick efter en omsorgsfullt fullbordad toalett ned i hotellets matsal. När han tagit plats vid ett bord, kunde han ej annat än le åt sig själf. Det var löjligt att ha låtit narra sig till ett hus, i hvilket man ordnat en fälla för honom. Han lofvade sig att hålla ögonen öppna hädanefter.

Då han höll på med desserten, inträdde en äldre

herre, hvilkens frackuppslag pryddes af tre miniatyrordnar. Den gamle herrn studsade, synbart öfverraskad vid åsynen af George. Han gjorde sig ärende förbi dennes plats, men vände strax om och styrde kurs på den unge mannen.

— Señor Harrison, om jag ej misstar mig, började han artigt.

George svarade ja och inväntade nyfiket en fortsättning.

— Tillåter ni, att jag tager plats?

— Med nöje! — George bibehöll sin reserverade min och undrade inom sig, ifall detta samtal skulle skänka den vägledning han sökte.

Den gamle herrn log älskvärdt.

— Ni känner inte igen mig, señor Harrison?

— Jag nödgas svara nej.

Den andre log öfverseende och presenterade sig.

— General Oloriz. — Därefter satte han sig midt emot George. — Det var på presidentens bal jag hade nöjet att se er.

George böjde samtyckande sitt hufvud, han ämnade ej bestrida det.

— Det var många gäster, sade han endast.

— Det oaktadt hade jag hoppats, att ni lagt märke till mig. Vi voro endast några få, som stodo för oss själfva bredvid señor Quiroga.

George blef hastigt intresserad.

— Ni var en bland dem?

General Oloriz log och jakade med en rad energiska nickningar.

— Jag smickrar mig med att vara en af Felipe Quirogas bästa vänner. — Han såg sig snabbt omkring i salen och hviskade: — Jag har något att säga er.

— Anser ni platsen mindre lämplig?

— Alldeles. Vi äro visserligen ensamma för ögonblicket, men . . . ja, ni förstår.

— Har ni något emot att följa mig till mitt rum.

— Jag ämnade just föreslå det.

George reste sig och gick visande vägen före generalen.

Då de strax efteråt tagit plats i Georges rum, såg den gamle herrn sig omkring med berömvärd försiktighet.

— Ert lands minister bor midt emot, yttrade besökaren efter att ha sett ut genom fönstret — utmärkt! Här kunna vi tala ostörda, tillade han sedan belåtet. — Min herre, jag vet hvilken ovärderlig tjänst ni gjorde min vän. Det är mig först och främst ett nöje att frambära min och många andras tack därför. Så vill jag också ge er ett råd, min ålder och min ställning — han smekte liksom oafsiktligt frackuppslagets ordnar, när han uttalade orden — tillåta mig det.

— Jag är er tacksam därför, sade George och bugade sig.

Gamle Oloriz nickade och återtog:

— Inrikesministern, den helgonen förgöre! har sin uppmärksamhet riktad på er. Ni spelade såväl honom som presidenten ett spratt, när ni så oförmodadt kom till señor Felipes hjälp. Både Alcosta och Naguiera ha godt minne. Ni förstår? Tack vare er befinner sig Quiroga nu utom räckhåll för dem. Men de ha er kvar. Mitt råd är, att ni redan denna dag lämnar staden.

— Anser ni verkligen, att jag bör det? — George föreföll ytterst betänksam, som om förslaget varit honom mer än motbjudande.

— Det är nödvändigt, vidhöll generalen ifrigt. — Jag och många med mig vilja för intet pris, att något ondt skall hända er. Vi anse det som en helig plikt att lämna er all den hjälp, som står i vår

förmåga. Tyvärr — han höjde beklagande på axlarna — är vår förmåga i detta afseende ringa. Vi ha endast våra sympatier och välönskningar samt det råd, jag tagit mig friheten gifva er. Det är under nuvarande förhållanden det bästa.

— Hm! hostade George. — Jag hade föresatt mig att stanna.

— Det vore i högsta grad oklokt, señor.

— Hvart anser ni då, att jag bör styra kosan?

— Norrut, till Felipe Quiroga. Han är den ende, som kan skänka er verksamt bistånd. Funnes ett fartyg i hamnen, vore det naturligtvis säkrast att gå ombord på det, men enligt hvad jag inhämtat, väntas intet sådant på länge.

— Och hur skall jag då komma till señor Quiroga?

— Härifrån med järnvägen till San Antonio. Sedan till häst vidare mot norden. Jag kan som sagdt inte råda er till annat än att hellre i dag än i morgon fly härifrån.

— Jag är synnerligen tacksam för... George stannade och vände sig mot dörren, ty en nyckel sattes skramlande i dess lås.

General Oloriz reste sig från sin plats och såg oroligt på George.

Innan denne hunnit säga något lugnande, öppnades dörren, och Jim Cox trädde in. Han stannade vid tröskeln och såg misstänksamt på besökaren.

— General Oloriz. — Min vän och kompanjon, señor Cox, presenterade George.

— Aha, herrarna äro... hm!... två, stammade den gamle herrn förvirrad.

— Tjänare! hälsade Cox familjärt. — Låt inte mig störa!

— För all del! — Generalen befriade sin hand ur Jim Cox' grepp, ty denne hade genast fattat och

skakat den med stor hjärtlighet. — Och som jag sagt, hvad jag hade att säga, bjuder jag nu farväl. Señores! — Generalen presterade en hofmannabugning, hvilken Cox härmade, ehuru något klumpigt.

— Trefligt att råka er, general, sade han fryntligt.

— Señores! upprepade generalen för andra gången och drog sig mot dörren. Hunnen dit, bugade han sig ånyo och gick.

— Skrämde jag den gamle herrn? frågade Jim Cox, sedan generalen gått.

— Å nej, vi hade talat slut.

— Nå, hvad hade den att säga, om jag får fråga? sporde Jim Cox.

— Han rådde mig att göra, hvad vi själfva ämna.

— Hvad har karlen för orsak att råda er till något?

— Det skulle förmodligen vara ett slags tack för den hjälp, jag råkade gifva Quiroga.

— Quiroga? Det namnet har jag hört ett par gånger i dag. Känner ni honom?

— Då jag berättade min lilla historia, hoppade jag öfver mitt sammanträffande med Quiroga. Jag antog, att det inte ägde någon betydelse för er, Cox. Men det är möjligt, att jag begått ett misstag i det afseendet. — I få ord omtalade George sina iakttagelser på presidentens bal och händelserna efter desamma.

— Det var intet dåligt uppslag, utropade Jim Cox. — Efter hvad jag hört är Quiroga en styf karl. Att ni hjälpt honom förpliktar till ett ordentligt handtag från hans sida. I det afseendet svika spaniorerna sällan här nere. Vi ha således orsak att söka upp honom. Nu beror ju mycket på, hvilka medel han disponerar. Har han pengar och folk? Eller blir det högsta han kan åstadkomma

en sådan där liten revolutionsunge, som slutar med ett dussin syndares hängning och några egendomars konfiskerande? Presidenten har sällan något emot dylika tillställningar, ty han förtjänar alltid på dem.

— Jag vet blott, att Felipe Quiroga gjorde ett godt intryck på mig. Vidare att jag vill råka honom. Han är Alcostas, följaktligen också Naguieras fiende, och jag vill språka med honom en halftimme, innan jag företar något annat.

— Och den där generalen rådde er att söka upp honom?

— Han gjorde det, Cox.

— Hör nu, såg ni att karlen bar peruk?

— Gubben . . . Oloriz?

— Just han. Ni är skarp som en rakknif, Harrison, men ni är inte så van som jag att taga mått af folk. Genast jag klef öfver tröskeln, lade jag märke till, att karlen hade svart hår under sin hvita peruk, en lock stack fram vid högra örat. Det var därför jag hade så brådt att trycka hans hand. »Trefligt att råka er general» och allt det där. Då kände jag, att hans händer voro väl fasta för att tillhöra en gammal gubbe.

— För tusan, skulle det vara en fälla!

— Säkert är det ju inte, fastän saken verkar sjuk. Kanske karlen är tvungen att uppträda förklädd. I alla händelser går vår väg till Quiroga. Min värd — han är Alcostas man — antydde, att skall någon våga gruffa med presidenten, är det just Quiroga. Här i landet har fiendskap alltid rådt mellan nordn och södern. Alcosta är söderns man, Quiroga tycks för ögonblicket vara nordens. Skola vi gifva oss af till honom, erbjuda vår hjälp och hviska, att vi veta, hvar en laddning vapen ligger och väntar? Naguiera skaffade hit dem, det skall bli rätt nöjsamt att använda dem mot honom.

— Jag har tänkt på saken, Cox, tänkt hela tiden. Hur osäkra de underrättelser ni inhämtat än äro, pekar allt på, att vi måste norrut. Quiroga är också vår man.

— Då taga vi fram kartan, sade Jim Cox och fiskade upp den ur en af sina rymliga fickor.

George lutade sig genast öfver den.

— Järnväg till San Antonio, sade han halft för sig.

— Det går alltid snabbare, medgaf Jim Cox. — Alltså järnvägen så långt den räcker och sedan i sadeln! Hör nu, jag såg ett par bra hästar i stallet. Skall jag fråga, om någon är till salu. När bryta vi upp?

— I morgon. Vare sig man önskar oss härifrån eller ej, vinna vi ingenting på att dröja.

— Jag går genast ned och frågar efter priset på den ena hästen. Det är inte värdt att vara hemlighetsfull. Vill man veta det, spionerar man ut våra förehafvanden ändå. Således sker allt från vår sida i öppen dag. Det skall inge Naguiera och hans hejdukar den föreställningen, att vi åsyfta något annat. Men ett försiktighetsmått vidtaga vi ändå.

George såg frågande på honom.

— Vi promenera snedt öfver gatan till legationen och lämna vår marschruta där. Det är bara i detektivromaner hjälten undviker polismyndigheterna, de enda, som ha både vilja och förmåga att hjälpa honom. Annars skulle det inte bli någon roman af... det är skälet. Men här gäller det affärer, utom det att vårt skinn lätt kunde få några ohälsosamma rispor. Följaktligen ställa vi oss högtidligen under vårt sändebuds beskydd. Tror man bara, att han håller sin faderliga hand öfver oss, skall man betänka sig två gånger, innan man skjuter skarpt. Det kunde ju medföra obehag äfven för

andra än oss. Aproppå det, äro vi turister eller upp-
täcktsresande hos ministern?

— Turister, föreslog George.

— Godt! sade Jim Cox medgörligt. — Hufvud-
saken är att vi komma i väg. Nu går jag ned och
köper en häst. Sedan låter jag från hotellet skaffa
biljetter till San Antonio för oss och två hästar.
Allting öppet och enkelt.

Jim Cox aflägsnade sig och George studerade
uppmärksamt kartan under hans frånvaro. När Cox
kom tillbaka, kliade han fundersamt sin haka.

— Det går för bra, Harrison, sade han. —
Hästen var till salu och priset nästan billigt. Sadel
och mundering funnos också. Tusan så konstigt i
alla fall, att just i dag två hästar skulle ledas hit och
ställas in i stallet. Man tycks ana, att vi ämna resa.

— Hur som helst, Cox. Vi resa i morgon. Be-
träffande ert förslag att gå till legationen, gillar jag
det. Skola vi ge oss af?

— Det är inte lönt att se spöken på ljusa dagen,
mumlade Jim Cox. — Vi gå.

Ministern mottog de båda besökande med tydlig
misstro. Hans erfarenhet beträffande landsmännen
var inte af allra bästa slag och när mr Cox presenterades
för honom, ansåg han sina misstankar i detta
särskilda fall berättigade. Äfventyrarens höknäbbs-
näsa, hängande mustascher, slitna dräkt och tydligt
visade själförtroende voro heller ej ägnade att in-
gifva en diplomat af gamla skolan höga tankar om
ifrågavarande person. Men då intet understöd be-
gärdes, erinrade han sig godhetsfullt samtalet på pre-
sidentens bal och tog det som utgångspunkt för ett
loftal öfver don Juan Alcosta och dennes ministrar,
hvilka enligt hans förmenande visat sin duglighet
genom att ändtligen lyfta Costa Negra ur den eko-
nomiska försumpning, hvarunder landet länge lidit.

George instämde med ett allvar, som kom Jim Cox att skaka af ett invärtes, ljudlöst skratt.

Då ministern med en oratorisk praktblomma avslutade sitt tal, passade George på att framföra sitt ärende. I glädjen öfver att dessa båda främlingar ämnade resa redan följande dag, blef sändebudet med ens välvilligt. Han nämnde något om ett rövvarband, som enligt ingångna rapporter huserade norr om San Antonio, och framkastade en förfrågan, huruvida mr Harrison inte önskade en eskort. Då George tacksamt afslog, varnade ministern honom enträget för ungdomligt öfverdåd och betonade, att han på grund af sina vänskapliga förbindelser med presidenten och dennes omgifning lätt skulle utverka eskorten gratis. George förklarade ånyo, att han och hans följeslagare önskade färdas ensamma, förlitande sig på sin tur. Sändebudet skakade sitt hufvud, och tillönskade dem en lycklig färd. Man skildes under upprepade artighetsbetygelser.

Hemkommen gaf George den bugande portiern sina sista ordres för resan, och uppe på sitt rum sade han endast:

— Nu är det nog med prat! Supé, tolf timmars sömn och sedan framåt!

— Det låter godt, nickade Jim Cox.

FEMTONDE KAPITLET

TÅGURSPÅRINGEN.

Tidigt nästa morgon voro de bägge »turisterna» färdiga till uppbrott. George visade sig tankfull. Innan han somnade föregående afton, hade han sagt sig, att en dylik resa sällan anträds på så lösa grunder. Han visste icke ens, hvarthän färden egentligen ställdes, ännu mindre om han skulle hälsas välkommen vid målet.

— Smolk i mjölken, hva'? frågade Jim Cox, som iakttog honom.

— Nej, svarade George, som aldrig utan tvingande skäl ändrade ett fattadt beslut.

Det knackade, och sedan Jim Cox låst upp, steg en ung man öfver tröskeln. Han presenterade sig som legationssekreterare och landsman och meddelade, att han enligt ministrernas önskan utverkat en eskort åt de båda turisterna.

Jim Cox bet af en kraftig ed på midten, och George såg oförstående på den unge herrn.

— Vi sakna inte ett visst inflytande hos presidenten, förklarade denne med klädsamt skryt. — Egentligen är det inrikesministern, ni, mina herrar, såväl som vi ha att tacka för detta enastående ynnestbevis. När han fått höra, att tvenne gentlemän önskade företaga en resa i Costa Negras nordligare delar, ställde han genast fem af presidentens lansiärer jämte en underofficer till vårt, eller rättare sagt ert förfogande. Han ansåg nämligen, att det skulle

vara en outplånlig skam för hela landet, ifall något ondt drabbade er. Oss emellan, det lär inte vara fullkomligt säkert i de där trakterna. Just i förrgår ingick en rapport, att några förtviflade sällar fört oväsen på ett par håll. Naturligtvis sakna de där herrarna all politisk betydelse, och det är inte alls sagdt, att just ni behöfde råka ut för dem. Det är därför ett öfvertygande bevis på de vänskapliga känslor särskildt inrikesministern hyser för vår nation, att han så beredvilligt lämnat denna eskort. Med sex man som betäckning kunna ni tryggt resa hvar som helst. — För all del, mina herrar, inga tacksägelser! En beskickning är ju bland annat äfven till för att tjäna landsmän och på allt sätt gå dem till handa.

Medan den unge legationssekreteraren talade, hade George oupphörligt bitit sig i underläppen. Jim Cox uttryckte sina känslor på ett mer lättfattligt sätt, han sparkade benen af en stol.

— Framför mitt tack till ministern! bad George, som först hämtat sig.

Från sin plats bakom den unge herrn, såg Jim Cox frågande på honom. Då George behöll sin lugna min, sansade äfven han sig.

— Mitt med, pustade han.

— Jag förstår era känslor, mina herrar, fortfor legationssekreteraren, smickrad af den förvåning, hans ord synbarligen väckt. — Ett dylikt tillmötesgående är långt ifrån vanligt, så mycket mer som det strängt taget icke ingår i våra åligganden att hjälpa någon. Men vårt inflytande . . . ja, den diplomatiska sekretessen förbjuder mig att närmare utveckla denna sak. Liknande tjänster göra vi emellertid gärna åt personer som . . . ja, som . . . hm, ni förstår nog, mina herrar. Jag skall med nöje framföra era tacksägelser. — Den unge herrn bugade sig med en elegans, som för

en lång stund gjorde Jim Cox stum, och aflägsnade sig därpå, sedan han ännu en gång tryckt Georges hand.

— Fördömme mig, om jag sett en dummare tuppsyckling i hela mitt lif, utropade Jim Cox, så fort dörren slutit sig efter den gående.

— Han märkte inte ens, att ni massakrerade stolen. Han kommer att gå långt på den diplomatiska banan, sade George torrt.

— Jag önskar, att han redan gått så långt vägen räcker och litet till. Skaffa oss sex af presidentens lansiärer på halsen, sex af de värsta skojare landet kan uppvisa. Vi ha frivilligt stuckit hufvudet i snaran, Harrison, och man tycks begära, att vi själfva skola draga till den.

— Åh nej, man bara visar oss snaran. Men det är mycket nog. I alla händelser få vi medge, att Naguiera är en skicklig karl.

— Och jag, som trodde, att beskickningar och dylikt voro till för att ... för att ... ja hvad tusan äro de till för? Jag har aldrig sett maken! larmade Jim Cox. Han kastade sin hatt på golvet och gjorde min af att trampa på den. Han ångrade sig strax — det var en jämförelsevis ny och för sitt ändamål mycket lämplig hufvudbonad — tog upp den, borstade af dammet och skrattade bittert. — Hvad säger ni nu?

— Framåt! ljud Georges korta och bestämda svar.

— Ni har rätt. Det tjänar ingenting till att bli förargad. Och den där eskorten skola vi väl skaka af oss. Jag vill inte vara den jag är annars. — Jim Cox öppnade dörren och röt med stentorsröst: frukost!

Så snart de afslutat sin måltid vidtog George de sista förberedelserna för färden. I säkerhetsfickan,

som ingen, så länge han var i lifvet, utan hans medgifvande skulle kunna öppna, gömdes pengar, pass och öfriga papper. I sina fodral vid bältet kring lifvet stuckos tvänne revolverar och under ena armen bar han ett lätt magasinsgevär af modärnaste konstruktion. Öfver skuldrorna hängdes två patronremmar och i en väska afsedd att bäras på ryggen eller i handen fanns ännu mer ammunition. En ypperlig kikare och en fältflaska fullständigade den unge mannens utrustning. Kring sig svepte han trots värmen en lätt gummikappa, hufvudsakligen för att ej väcka uppmärksamhet genom en dylik vapensamlings exponerande. Kappsäckarna, som voro för besvärliga att medtaga på den långa ridten, hade redan lämnats i förvar hos portiern.

Jim Cox nickade bifall, då han såg sin följeslagare färdig. För egen räkning var han beväpnad med bössa, revolver och knif, ammunition och öfriga få förnödenheter hade han i en vattentät kappa, som rullats på militäriskt sätt och bars öfver vänstra axeln.

I hotellets vestibul väntade redan en lansiär- underofficer, rökande en lång och smal cigarr af inhemsk tillverkning. Utan att taga cigarren ur munnen gjorde han honnör och anmälde sig som eskortens anförare; soldaterna väntade redan vid stationen.

George nickade, som om han funnit allt i sin ordning, hvarpå han vände sig till portiern och betalade sin räkning utan att pruta. Jim Cox, som lugnat sig och åter var den kallblodiga och förslagna äfventyraren, inlät sig i samspråk med underofficern. Han gjorde den tysta reflektionen att karlen var ytterst förbehållsam.

Costa Negras järnvägsstation låg liksom hamnen ett stycke utanför staden. Efter en promenad i solhettan, som trots den tidiga timmen var äkta Costa

Negransk, nåddes stationen. Det lilla plåtskjulet, som skulle föreställa hufvudstationen, gaf en fullt riktig föreställning om den ståndpunkt, hvar på landets järnvägsdrift befann sig. Tågsättet gjorde intet för att mildra det första intrycket. Sedan hästarna, hvilka hotellets stalldräng ledt, förts in i en jämförelsevis bekväm vagn, togo George och Jim Cox plats i den kupé en tjänstaktig konduktör anvisade. Vagnen tillhörde en gammalmodig typ med ingång till hvarje kupé från sidorna.

— Så där ja, sade Cox och lade upp fötterna på sätet midt emot -- nu börjar det. — Han hade nyss förut köpt en bunt cigarrer och litet frukt, som langats in till eskortsoldaterna, hvilka åkte i kupén bredvid. — Det skadar inte att hålla dem vid godt humör, tills knifkastningen börjar, anmärkte han.

George såg sig omkring i det lilla bås, där han skulle uppehålla sig de närmaste timmarna. Han hade redan lagt märke till, att hvarje vagn innehöll fem kupéer, skilda från hvarandra genom en fast vägg utan genomgång. När konduktören granskat biljetterna, och låst dörren voro passagerarna instängda, tills han åter släppte ut dem.

Signal till afgang gafs genom att stationsinspektoren blåste i ett kasseradt posthorn. Det bölade hemskt under plåtskjulets tak, och lokomotivet svarade med en ängslig hvissling. Så kändes några ryckningar i vagnarna, hvarefter tåget stannade igen. Stationsinspektoren blåste på nytt och starkare än förut. Lokomotivet repeterade hvisslingen och gjorde ännu en förtviflad ansträngning att komma i gång; sedan stod det åter stilla. När man hållit på att experimentera med igångsättandet länge nog, begrep man, att vagnarna voro för tunga. De bägge sista kopplades af, och lokomotivet orkade äntligen ut på linien.

— Bara att rycka upp landets kommunikationer kommer att kosta oerhördt, sade George.

— Åh, början är ju gjord, invände Jim Cox, som alltid blef ängslig, då George talade om de summor, deras företag skulle sluka.

— Alltsammans måste göras om. Tänk bara på, att de hamnar, som finnas, måste muddras upp, kajer anläggas, järnvägar dragas fram genom landet.

— Man kan väl taga litet i sänder, föreslog Jim Cox, hvilkens ängslan växte.

— Naturligtvis, medgaf George och strök från läpparna bort ett slugt leende, som ett ögonblick krusat dem. — När komma vi fram? tillade han därpå.

— Jag har rest den här vägen en gång förr. Enligt tidtabellen skulle vi vara i San Antonio klockan fyra. Men hinna vi dit före kvällen, ha vi tur.

— San Antonio, är det en stor stad eller bara en köping?

— Det är ingenting. Banan slutar där af det enkla skälet, att man inte byggt den längre. San Antonio är ett namn och ett magasin af saltorkadt tegel.

George nickade. Han hade inte väntat något annat. Därmed tände han en af de inhemska, fuktiga cigarrer, med hvilka han försett sig, och lutade sig mot ryggstödet för att tänka.

— Vänta ej på särskilda tillfällen, mumlade han för sig, som om han läst upp en läxa, — utan grip de små omständigheterna och gör dem stora. Endast svaga och obetydliga människor sitta och invänta det gynnsamma ögonblicket, stora män skapa dem själfva. — Hans tankar flögo till Harriman, Rockefeller, Vanderbilt och många andra. De hade lyckats, alldeles som George Harrison här ämnade göra det. Vander-

bilt började som skeppsredare på en tid, som inte alls ansågs lämplig för fraktfart. Men gent emot alla invändningar och »goda råd», hvarmed man mötte hans företag var han öfvertygad, att just detta var »hans tillfälle». Han lyckades på ett storartadt sätt, han blef Cornelius Vanderbilt, grundläggaren af en världsberömd affär, som ledde en aldrig sinande guldflod till honom och hans släkt. Och de bägge andra, George nyss nämnt, hade alldeles på samma sätt gripit sina »tillfällen». Hemligheten bestod i, att de aldrig, icke ens för bråkdelen af en sekund, mist intresset för sina affärer. För män med okufligt starka viljor gifs det inga omöjligheter. — Att vilja är allt, tänkte George. Nu ville han, att Costa Negra skulle vara hans tillfälle. Ett land, där hvarje kvadratmeter öppen jord kunde bära rika skördar af kaffe, bomull, socker, tobak och kryddor, ett land, i hvars skogar mahogny och alla tropikernas dyrbara träslag växte, ett land, som gömde en stad, byggd af guldförande kvartsblock på en outtömlig grufva, skulle inte ett sådant land vara en viljestark och målmedveten mans tillfälle? Han svarade lugnt och fast »ja» på denna fråga.

— Ni säger ingenting, Harrison, yttrade Jim Cox, som fann tystnaden tryckande.

George log vänligt mot honom.

— Tids nog hinna vi prata.

— Hååå ja ja, suckade Jim Cox. — Amnar ni inte säga mer än under den sista halftimmen får jag visst hålla tal till mig själf hädanefter.

— Föredrar ni sällskap, har ni ju de sex på andra sidan väggen här. De äro inte tystlåtna.

— Trefliga gossar, medgaf Cox och gäspade — men inte riktigt i min stil. Hör nu, har ni gifvit närmare akt på dem?

— Neej, hvarför skulle jag det?

Jim Cox utstötte en gäll hvissling.

— Ni tänker för mycket, Harrison, sade han förebrående.

— Hvad syftar ni på, Cox?

— Underofficeren, som anmälde sig i hotellet är icke bandets anförare. Chefen gömmer sig i soldatuniform bland de andra, en mycket smutsig och sliten uniform för öfrigt. Jag tittade litet närmare på gossarne, innan vi stego upp, och blef inte riktigt nöjd med dem. Det är duktigt och intelligent folk, utvaldt för ett särskildt ändamål. Att rida från dem blir inte lätt.

— Vi ha ju föresatt oss att göra det.

— Och de ha föresatt sig att hindra det.

George förde halft ofrivilligt handen till läderbältet, där revolvern satt instucken i sin hylsa.

— Ja, ja, lugnade Jim Cox — det är alltid ett sätt. Men vi kunna inte gärna utan anledning tömma våra revolverar på dem. Pondera, att man lagt ut en fälla! Narra oss till mord och dråp, hva'? Amerikansk gentleman från staterna roar sig med målskjutning på presidentens trogna soldater. Fin rubrik i tidningarna där hemma, men fördömdt obehaglig kasus, ifall det skulle vara en af oss det gällde, inte sant? Det förargliga i saken är, att vi under alla förhållanden måste låta de där herrarna börja valsen. Vi kunna inte mer än försvara oss. Och försvaret bör till på köpet skötas med stor urskillning.

— Hm! hostade George, som obetingadt litade på följeslagarens öfvade iakttagelseförmåga.

— Nu frågar jag i största allmänhet, hvarför uppträder de där gossarnas verkliga chef i soldatuniform och gömmer sig bland manskapet? Jag är inte alls nyfiken, men jag medger, att jag gärna ville veta det.

— Låt oss fundera, inföll George.

— Ja, ni har då aldrig annat att föreslå. —
Langa mig ert cigarrfodral så länge!

George sköt skrattande fodralet öfver till den andre, och Jim Cox, som insåg, att han misslyckats i sina försök att få ett samtal i gång, började stillastigande röka. George följde hans exempel och försjönk ånyo i tankar.

Tåget brusade fram öfver en slätt, där tobaksplantorna på båda sidor stodo i milslånga rader. Bortom dem höjde sig en mörkgrön häck af kaffebuskar längst i vänster blånade ett berg, och på andra sidan, för tillfället bortskymdt af en skog låg hafvet. George nickade energiskt flera gånger å rad. Costa Negra var ett rikt och praktigt land, värdt att man för dess skull riskerade några refvor i skinnet. Tåget rullade vidare och kryssade fram mellan ett bälte kullar och höjder. George bet förargad ihop tänderna. Bredvid den stora plantage, de nyss passerat, lågo väldiga sträckor, dem plogen aldrig berört. Det var på tiden, att män, som förstodo och älskade penningen, grepo in.

Efter femtio minuters färd stannade tåget vid en station. George såg ut genom kupéfönstret och upptäckte en liten fyrkantig halft förfallen tegelbyggnad. Det var stationen; för öfrigt fanns inte ett hus, så långt blicken nådde. På tillsägelse från Jim Cox öppnade konduktören kupédörren, och äfventyraren klef ned bredvid skenorna, för att, som han sade, räta på benen. Af en försäljare köpte han en knippa bananer och en bundt cigarrer, hvilket allt med ett vänligt grin langades in till eskorten. Sedan såg Cox till, att hästarna fingo vatten och litet foder, hvarpå han åter intog sin plats i kupén. Tåget, som endast syntes ha väntat på honom, satte i gång igen.

— Lägg märke till den minste af dem allesamman, uppmanade Jim Cox.

— Hvad? frågade George, som var så inne i sina egna tankar, att han ej hört den andres ord.

— Det är anföraren.

— Jaså, ni tänker ännu på honom?

— Jag gör det, Harrison, sade Jim Cox strängt. Han önskade synbarligen visa, att han ogillade Georges liknöjdhet. — Karlen sitter för sig själf i ett hörn, och de andra fjäska för honom. Jag tycker inte, de spela sina roller med någon vidare skicklighet. Apropå anföraren, vi komma bestämdt att taga ett nappatag med honom, innan vi skiljas. Jag har mina aningar, ser ni, och de bedra mig sällan.

George nickade förströdt och såg ut genom kupéfönstret. De hade nyss passerat en liten stad, belägen ungefär en kilometer från stationen, som de kort förut lämnat.

— Costa Negra, tänkte den unge mannen. — Här ligger staden och där borta finns järnvägsstationen.

Tåget brusade nu fram öfver en brunbränd ödemark, där endast några boskapshjordar ibland visade sig. Herden med sin bredbrättiga hatt, sin poncho och den långa lansen stödd mot vänstra stigbygeln red alltid bakom kreaturen och bildade en passande staffagefigur i den för öfrigt ödsliga taflan.

Efter fyra timmars färd öfver de ändlösa slätterna nåddes åter kuperad mark. På ett ställe hade järnvägsbanken dragits genom en djup klyfta. Där kröp tåget ytterst långsamt. George lutade sig ut genom kupéfönstret och trodde sig märka, att orsaken därtill var en svår sättning i banken. Att felet kunde afhjälpas, hade tydligen aldrig fallit Costa Negras kommunikationsförvaltning in. Banken hade rasat på ett ställe. Då lappade man nödtorftigt ihop syllar

och skenor och på en eller två spikar hängde hela trafiken.

När den farliga platsen lyckligt passerats, ångade tåget vidare i rask fart. Några mindre plantager och trädgrupper skymtade här och där, men hufvudsakligen var det de stora slätterna och deras spridda boskapshjordar, ögat vid sitt sökande fann.

Klockan fyra på eftermiddagen stannade tåget vid en större station, och konduktören ropade ut ett längre uppehåll. Jim Cox bad honom öppna kupédörren, men karlen hörde ej utan gick vidare.

— Nåja, jag såg om hästarna för en halftimme sedan, de reda sig nog, mumlade han. — Jaså, vi skola växla in ett par vagnar här, tycks det, tillade han och följde förberedelserna med ett intresse, hvars sömnaktighet den enformiga resan förklarade.

Lansiärerna i kupén bredvid lämnade sina platser och gingo i samlad trupp mot stationsbyggnaden. Underofficern hälsade förbindligt på Jim Cox, som gemytligt nickade tillbaka. Därefter åsåg Cox, hur samtliga vagnar efter den, hvori han befann sig, kopplades ifrån och af ett hjälplokomotiv släpades in på ett sidospår. Äfven de båda godsfinckor, som befunno sig framför, fördes undan.

— Min själ tror jag inte, vi bli ensamma på platsen, var den reflektion, som halft ofrivilligt undslapp Jim Cox.

Ett litet lokomotiv ångade fram, och vagnen, hvori de båda resande nu voro ensamma, kopplades fast vid detsamma. En half minut senare hade den växlat in på ett annat spår och stannade. Konduktören kom fram till kupén och började slå i ett par spikar någonstädes ofvanför fotsteget.

— Någonting sönder? frågade Jim Cox och lutade sig ut genom kupéfönstret.

— En list har lossnat, svarade karlen, utan att se upp och tog en ny spik.

— Tusan så långa spikar för en så liten reparation, menade Jim Cox.

— De hade inga andra på stationen, sade konduktören och fortsatte med sitt arbete.

I detsamma hörde Jim Cox hammarslag äfven på kupéns motsatta sida.

— Trasigt där också? sade han och flyttade sig från ena fönstret till det andra.

Nedanför stod en stationskarl och slog i spikar alldeles som kamraten midt emot.

— Dåligt järnvägsmaterial, sade Jim Cox öfver axeln till George, som satt orörlig midt i kupéen och ej ägnade någon uppmärksamhet åt det, som tilldrog sig utanför. — Hallå, ni där nere! ropade han åt stationskarlen. — Dörren sönder, hvad?

— Dörren sönder, upprepade karlen som ett eko.

Jim Cox lämnade honom och återvände till konduktören, som just slutat sitt arbete.

— Gå vi snart? frågade han.

— Vi skola bara in på spåret bredvid och koppla fast de där vagnarna. Om ett par minuter gå vi, så det är inte värdt att lämna kupéen.

— All right, sade Jim Cox med en vänlig nick.

Det lilla lokomotivet framför vagnen hvisslade och backade sedan ett stycke. Jim Cox lade märke till, att den vagn, i hvilken hästarna befunno sig, förts in på ett sidospår, medan ett annat tågsätt, hvars lokomotiv hade ångan uppe, väntade på spåret närmast stationshuset.

— Hvad nu, ämnar de glömma hästarna kvar här? flög det blixtnabbt genom hans hjärna. — Bestämde något skoj i sikte, Harrison, vände han sig till George.

— Har ni märkt något misstänkt? — George sprang upp från sin plats.

— Det är inte fritt. Jag antar vi göra bäst i att hålla ögonen öppna. Hör nu, om jag försöker krypa ut ett stycke genom fönstret för att se mig omkring, håller ni säkert fast i mina smalben. Begriper ni?

— Ja visst, ja visst.

Jim Cox hade stuckit ut hufvudet och ena skuldran genom kupéfönstret. När han försökte tränga ut äfven den andra, upptäckte han, att öppningen var för trång, hvadan han i den ställning han lyckats intaga nödgades så godt sig göra lät speja åt sidorna. Det lilla lokomotivet hvisslade åter och stannade en sekund. Omedelbart därpå lät det höra en ny hvissling och satte i gång. Den vagn, hvori de båda resande funnos, gick framåt med en fart, som ökades allt mer och mer. Tåget utanför stationen passerades på ena sidan, likaså vagnen med hästarna på den andra. Jim Cox' ögon flackade åt alla håll. Han undrade, ifall något skulle hända, eller om de obehagliga aningar, hvilka just nu hemsökte honom, blott voro yttringar af en för långt drifven misstänksamhet. Utanför stationshuset stodo inspektoren och tre eller fyra af lansiärerna.

— Det är för dem, vi böra akta oss, tänkte Jim Cox, som alltjämt hängde ett stycke utanför kupéfönstret. — Stanna de kvar där . . . Han avslutade ej sin mening utan kröp in i kupén och utropade: — Hvad betyder detta, Harrison?

— Hvilket, Cox?

— Vi äro redan ett godt stycke förbi stationen, och lokomotivet rusar på, som om det vore ute för att slå ett rekord. Där borta ser jag ett spår, som leder norrut, medan vi ramla i väg åt väster. — Jim Cox stannade och såg sig spörjande omkring i kupén,

medan han halft för sig ånyo upprepade: — Hvad tusan betyder detta?

— George betraktade honom förvånad och orolig. Han var redan van att lita på denne följeslagares instinkt och förslagenhet, men när den andre, som aldrig besvärades hvarken af fruktan eller förlägenhet, nu visade tydliga tecken till bägge delarna, tvingades han ovillkorligen att göra samma fråga som Jim Cox.

Under tiden rusade tåget framåt med en hastighet, som på långt när ej utvecklats förut.

Plötsligt bleknade Jim Cox och knöt händerna.

— Harrison, vi äro innestängda! Midt för näsan på oss ha de hundarna ordentligt spikat till dörrarna. — Nästa sekund hade han med sin tunga fot måttat en kraftig spark mot dörren bredvid sig. Den gaf ej vika. — Rätt gissadt, men tusan så ledsamt i alla fall! utropade han, och på nytt flackade hans ögon spanande omkring. De stannade vid de grofva järnstänger, som uppbyro nätet för bagaget. Med en knyck, som skakade hela vagnen, bröt han lös en. — Där ser ni fördelen af att åka i gamla, halfmurkna vagnar. Hade den här varit ny, skulle vi inte ens orkat med förenade krafter rubba dem ur stället. — Han vägde järnstången i handen och gick i nästa ögonblick löst på kupédörren med densamma. — Massiv och klumpig den här staken, men utmärkt för ändamålet. — Stötarna följde tätt efter hvarandra och redan vid den tredje eller fjärde remnade trävirket i dörren, vid den åttonde hade Jim Cox spräckt den fullständigt. Därefter följde omedelbart ett helt regn af sparkar och stötar. Hans spikbeslagna skor dunkade en oafbruten hvirfvel mot den redan till hälften krossade dörren, som inför ett par sådana murbräckor var dömd att slås i spillror.‡

Tåget rusade alltjämt fram mot sitt okända mål

och dess hastighet hade om möjligt ökat under den sista minuten.

George stod skälfvande af öfverretning bakom följeslagaren, hvilkens synbara oro och häftiga vrede meddelat sig till honom.

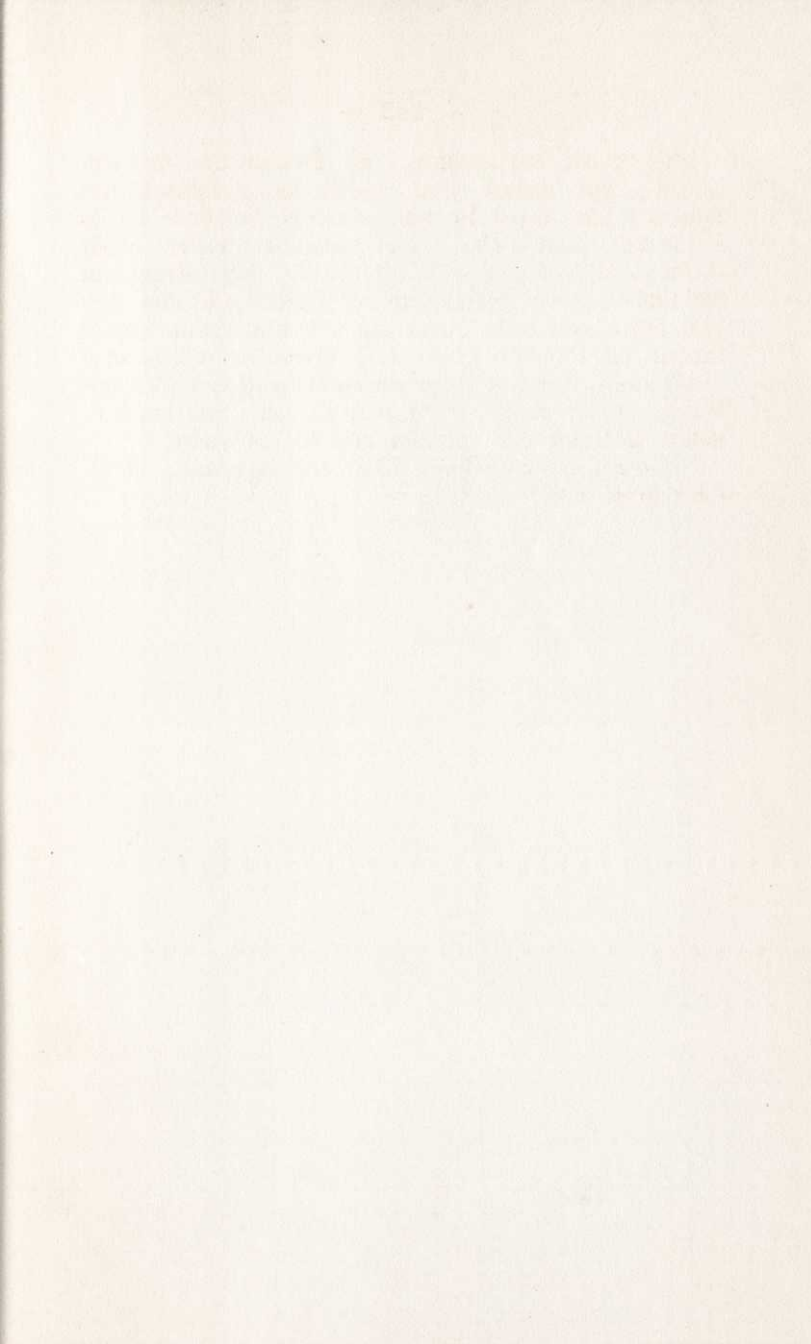
När kupédörren efter en sista spark smulats sönder tillräckligt, för att vägen skulle vara fri, grep Jim Cox med den oreflekterande själsnärvaro, hvaraf George redan sett flere prof hos honom, sin bössa och patronremmen, under det han, hållande sig fast med den lediga handen, klef ned på vagnens fotsteg för att riktigt kunna se sig omkring. Nästa sekund vände han ett likblekt ansikte mot George och ropade:

— Hoppa Harrison, det gäller lifvet!

George såg honom själf lyda den uppmaning, han utslungat, och försvinna. Ett ögonblick gick allt rundt för den unge mannen. Mekaniskt samlade han ihop bössa, patroner och något mer, han hann aldrig tänka på, hvad det kunde vara, och slängde alltsammans ut genom kupédörren. Sedan följde han Jim Cox' föredöme och praktiserade sig ned på fotsteget. Han visste ej, ifall det varit en half sekund eller flere minuter han till hälften fritt sväfvande i luften hängde utanför vagnen, under det lokomotivet nu med ursinnig hast störtade vidare. Han försökte kasta en blick bakom sig för att utröna, hvar Jim Cox hamnat, och han sökte samtidigt se åt det håll, dit han fördes, för att upptäcka, hvad som väckt en så oresonlig fruktan hos den eljest ständigt lugne följeslagaren. Han såg intet. Blixtnabbt hvirflade scenariet förbi hans ögon, och marken nedanför honom gled undan i svindlande fart. Banvallen sluttade brant. Den bestod af groft grus och småsten. George slöt ögonen och tog språnget. Han hade en förnimmelse af att sjunka från en ofantlig höjd och kände

vinden piska sitt ansikte. Så förnam han en stöt, märkte, hur gruset gled undan kring hans fötter, fann att han förlorade balansen och hvirflade rundt i rasande hast. Han slog hufvudet mot ett hårdt föremål, slöt ögonen och låg orörlig. Men innan han förlorade sansen, hörde han ett bedöfvande dån och skrammel som trots förvirringen i hans hjärna väckte tanken på, hur trä och metall krossades någonstädes i närheten, hur het ånga strömmade ut och i en rad varma pustar svepte förbi honom, samt hur maskindelar, järnbitar och träflisor regnade öfverallt.

George stönade högt och sjönk ihop utan att se eller höra mer.

Wedding

I-II
6-

6000096438

Göteborgs universitetsbibliotek

